

E. BARKER GYVO MIRUSIOJO LAIŠKAI

ANOTACIJA

1914 metais Londono visuomenė svetingai sutiko žinomos Vakarų rašytojos Elzos Barker *Gyvo mirusiojo laiškus*. Nemažesnio susidomėjimo jie susilaukė ir JAV. Vieni skaitytojai šiuos laiškus laikė tikrais pranešimais iš Anapilio, kiti – literatūrine autorės išmone, pajvairinta psichologinių niuansų. Kadangi mes neįpratę gauti žinių iš *anapus*, todėl ir XXI amžiaus pradžioje ši į lietuvių kalbą išversta knyga gali sudominti skaitytojus ezoterinėmis žiniomis apie fizinėmis akimis neregimą dangiškąjį gyvenimą.

IŽANGA

Mirties baimė yra vienas iš pačių skaudžiausių Vakarų šalyse žmonių patiriamų išgyvenimų. Jo priežastis – nežinojimas, kas mūsų laukia anapus kapo duobės. Šios kankinančios baimės nėra Rytuose. Ten mirtis suprantama kaip laikina būseną, kurią pakeičia naujas gyvenimas Žemėje, todėl neiškyla nežinios praraja, atsiverianti europiečio sąmonėje, vos tik jis pradeda galvoti apie neišvengiamą mirtį.

Vadinasi, mirties baimė nėra neišvengiamybė, ji tėra tik susiformavusios pasaulėžiūros pasekmė. Tai patvirtina ir priešmirtiniai religingų žmonių išgyvenimai. Tie, kurie giliai tiki Dievą, tiki Jo palaima, nebijo mirties. Tačiau tokių žmonių nedaug. Dauguma nori ne tik tikėti, bet ir žinoti.

O ar įmanoma sužinoti, ką žmogus jaučia po mirties? Tokių patvirtinimų atsiranda vis daugiau, todėl ir taip mąstančių žmonių vis daugėja. Tai teikia vilties, kad mirties baimė, kaip ir kiekvienas kitas nemokšiškus, bus nugalėta ...

Vieną vakarą savo kambaryje Paryžiuje (tai vyko pernai) staiga pajutau, kad kažkas atkakliai bando įteigti man norą paimti į rankas pieštuką ir rašyti, nors negalėjau suvokti, ką konkrečiai turiu parašyti. Pakludama šiam tarsi iš išorės atsklindančiam impulsui, mano ranka paėmė popieriaus lapą, pieštuką ir pradėjo rašyti. Taip atsirado labai asmeninio pobūdžio pranešimas, kurį pasirašė “X”. Pranešimo turinys buvo labai aiškus, bet stebino parašas.

Kitą dieną parodžiau šį įrašą savo draugei ir pasiteiravau, ar ji žino, kas galėtų pasirašinėti raide X. “Taip, labai gerai žinau, – atsakė ši, – argi tu pamiršai, kad taip pasirašinėja mūsų geras pažįstamas p. D.P.H. iš Los Andželo?”

Tuo metu p. D.P.H. buvo už tūkstančių mylių nuo Paryžiaus ir tikrai tarp gyvųjų, bent taip abi galvojome. Tačiau po poros dienų gavau laišką iš Amerikos, kuriame buvo pranešama, kad p. D.P.H. mirė JAV Vakarų pakrantėje keletą dienų prieš man Paryžiuje automatiškai užrašant pranešimą, pasirašytą “X”. Kiek žinau, buvau pirmoji Europoje, sužinojusi tokią liūdną naujieną, todėl tuoj pat pranešiau savo draugei. Jos ši žinia nenustebino. Ji pasakė, kad panaši nuojauta ją apėmė prieš kelias dienas, kai parodžiau laišką su parašu “X”. Tačiau tada ji nutarė nutylėti.

Neverta net kalbėti, kad šis incidentas mane paveikė labai stipriai. Aš ir toliau labai skeptiškai žiūrėjau į susirašinėjimą tarp dviejų pasaulių. Spiritizmas manęs niekada nedomino, nebuvau skaičiusi nė vienos knygos ta tema.

Per keletą savaitių nevalingai užrašiau dar keletą pranešimų, bet, užuot jautusi entuziazmą nuo tokios įdomios galimybės, jaučiau, kaip mano ranka vis nenoriau paklūsta ateinančiam impulsui. Tačiau mano draugė sugebėjo mane įtikinti, kad aš turiu ir toliau užrašinėti šiuos laiškus; jeigu *X* tikrai nori kažką perduoti pasauliui, tai aš turiu žiūrėti į šią galimybę kaip į privilegiją, kaip į savo šansą padėti jam atlikti savo misiją...

Laikui bėgant, mano pasipriešinimas silpo, antipatija nevalingam rašymui mažėjo, ir man vis įdomesni tapo pranešimai apie nežemišką gyvenimą... Keitėsi ir pats šio rašymo procesas: švelnėjo grubus, grynai mechaninis rankos gniaužimas, jį pakeitė subtilus bendravimas per mano protą. Tačiau tai įvyko tik tada, kai aš išmokau susitelkti, išlaikyti protą ramų, be jokių minčių...

Kai man pirmą kartą pasiūlė šiuos laiškus išleisti atskira knyga su pačios parašyta įžanga, man tai nelabai patiko. Tuo metu aš jau buvau parašiusi keletą daugiau ar mažiau žinomų knygų ir pirmiausiai galvojau apie savo reputaciją, todėl visiškai nenorėjau išgarsėti kaip ekscentriška arba "paplaukusi" asmenybė.

Dabar, rašydama įžangą šiam naujam leidimui, galiu prisipažinti, kad labiausiai mane nustebino ažiotažas, kurį sukėlė *Gyvo mirusiojo laišku* išleidimas vienu metu Londone ir Niujorke. Pradėjau gauti daugybę laiškų, gausybę prašymų suteikti teises versti juos į kitas kalbas. Parašiau begalę atsakymų, bet atsakyti visiems buvo tiesiog neįmanoma.

Pirmosios knygos leidime aš nenurodžiau, kas šių laiškų autorius, nes jaučiau, kad negaliu to padaryti be jo šeimos sutikimo. Tačiau 1914 metų vasarą, kai aš dar gyvenau Europoje, *New York Sunday Word* išspausdino išsamų interviu su p. Briusu Heču, kuriame jis pabrėžė esąs įsitikinęs, kad *Gyvo mirusiojo laišakai* yra autentiški jo tėvo – buvusio Los Andželo (Kalifornija) teisėjo Deivido P. Hečo – pranešimai.

Teisėjas buvo nepaprastas žmogus. Jis buvo gerai žinomas juristas, studijavęs filosofiją ir parašęs ne vieną knygą. Jo aukšti idealai ir tyras entuziazmas įkvėpdavo visus, su kuo tik jam tekdavo bendrauti. Mirė būdamas septyniasdešimties. Nors jis gyveno labai toli nuo manęs ir aš matydavausi su juo palyginti retai, bet mes labai šiltai bendravome. Kiek prisimenu, mes niekada nesame kalbėję apie pomirtinę sąmonę... Todėl noriu pabrėžti: jeigu ne mano pasitikėjimas šių laiškų autoriumi ir ne toks pats mano draugų pasitikėjimas manimi, ši knyga net nebūtų atsiradusi. Nepasitikėjimas ir abejonės tiek neregimu autoriumi, tiek ir realiu tarpininku būtų taip paralyžiavę abu šio proceso dalyvius, kad jų darbas nebūtų įvykęs.

Kad skaitytojui būtų lengviau orientuotis šiuose pranešimuose, noriu atkreipti dėmesį į tai, kad autorius man pateikė naujų žinių, kurios dar nepasitvirtino mūsų kasdieniniame gyvenime ir kurios dar nepatraukė statistinio vidutinio žmogaus dėmesio. Apie tai, jog egzistuoja astralinis pasaulis, persmelkiantis mūsų fizinį kietos materijos pasaulį ir išeinantis toli už jo ribų, jau prirašyta nemažai ezoterinių knygų. Kaip tik į šį faktą *X* atkreipia mūsų dėmesį. Astralinis pasaulis dar yra vadinamas jausmų ir norų pasauliu, ir žmogus gali veikti tame pasaulyje būdamas astraliniu kūnu, dar vadinamu jausmų, arba norų, kūnu. Astralinis kūnas yra iš subtilios astralinio pasaulio substancijos, nematomos mūsų fiziniu regėjimu.

Kaip astralinis pasaulis persmelkia fizinį pasaulį, taip astralinį pasaulį persmelkia proto pasaulis, išeinantis toli už jo ribų. Žmogus, be savo fizinio ir astralinio kūnų, turi dar ir proto kūną, kuris yra iš dar subtilesnės proto pasaulio substancijos. Proto kūnas padeda žmogui palaikyti kontaktą su proto pasauliu ir veikti jame.

Taip lygis po lygio žmogus artėja prie subtiliausios, beformės ir universalios būsenos, prie taip vadinamo grynojo dieviškumo.

X laiškuose aprašomos žemesnio negu žmogaus evoliucinio išsivystymo bjaurosios astralinės būtybės yra nuolatiniai to pasaulio gyventojai. Vienos iš jų neturi fizinių kūnų, reikalingų veiklai materialiam pasaulyje, kitos – daugiau ar mažiau savarankiškos astralinės formos žmonių, kurie miego metu sapnuose klaidžioja po mūsų fiziniams akims neregimą pasaulį. Dar minimos ir žemės, oro, ugnies ar vandens elementų būtybės, elementaliai. Jų evoliucija skiriasi nuo žmogaus evoliucijos krypties. Kai kurios jų palankios žmogui, kai kurios priešiškos. Apie šiuos elementalius daug yra rašęs Paracelsas¹.

Visos kitos aprašomos aukštesnio negu žmogaus evoliucinio išsivystymo būtybės gali veikti visuose trijuose pasauliuose: fiziniame, astraliniame ir proto, o taip pat ir dar aukštesniuose lygiuose, kurių mūsų sąmonė savo dabartinėje tobulumo pakopoje negali aprėpti. Šios būtybės padeda žmogui sunkiame evoliucijos kelyje.

Elza Barker

1-as laiškas

GRĮŽIMAS

Čia aš! Viskas gerai, nebijokite!

Tai aš kalbėjau su jumis ir dabar vėl kalbu aš.

Patyriau daug nuostabių dalykų. Daugelį jų pradėdau prisiminti. Viskas išėjo į gera: tai buvo neišvengiama.

Jau galiu įžiūrėti jus, nors dar neaiškiai. Niekur čia neišvydau tamsos. Čionykštė šviesa nuostabi, daug nuostabesnė už pietų saulės vaiskumą.

Dar vis sunkiai orientuojusi Paryžiaus apylinkėse, viskas man dabar atrodo kitaip. Jus matau tikriausiai tik dėl jūsų gyvybės jėgos.

2-as laiškas

NIEKAM NEPASAKOKITE

Esu erdvėje priešais jus, kitaip sakant, esu tiesiai prieš jus, remiuosi į kažkokį baldą, gal kanapą ar sofą.

Man lengviau ateiti sutemus.

Išeidamas iš žemės pagalvojau, kad gal pavyks kalbėtis su žmonėmis per jūsų ranką.

Jaučiuosi stipresnis. Baimintis nėra ko, visa tai tėra tik būsenos permaina.

Dar negaliu tiksliai pasakyti, kiek laiko išbuvau nežinioje. Atrodo, nelabai ilgai.

Tai aš pasirašiau *X*². Mokytojas padėjo man užmegzti ryšį.

Gal dar niekam nepasakokite, išskyrus N. N., kad aš čia buvau, nes nenoriu jokių trikdžių savo apsilankymams bet kokių metu, kur ir kada panorėsiu.

Leiskite man pasinaudoti jūsų ranka: aš nepiktinaudžiausiu ja.

Dar noriu pasilikti čia, kol sukaupsiu jėgų ir galėsiu grįžti stipresnis. Laukite manęs, bet dar ne dabar.

Po truputį įgundu, ir viskas man sekasi geriau negu iš pradžių. Mano svoris sumažėjo. Dar galėjau likti kūne, bet nevertėjo dėl to stengtis.

Mačiau Mokytoją. Jis arti. Mane labai guodžia jo buvimas.
Dabar man jau laikas. Labanakt.

3-ias laiškas

SAUGOKITE DURIS

Jūs turėtumėte imtis atsargumo priemonių nuo tų, kurie nuolat aplink mane sukinėjasi.

Jūs turite dieną ir naktį atsitverti nuo jų užkeikimu. Per tokią sieną niekas nepajėgs praeiti, niekas, ką jūs uždrausite savo sielai įsileisti.

Neleiskite šioms astralinio pasaulio lervoms³ čiulpti jūsų jėgų. Ne, manęs jos nejaudina, nes aš jau pripratau prie jų buvimo. Jums neverta jų bijoti, jeigu apsisaugosite.

4-as laiškas

DEBESIS VEIDRODYJE

(Po to, kai buvo užrašyta pusė frazės, rašymas staiga nutrūko, bet vėliau vėl tęsėsi).

Kai jūs atsiliepiate į mano kvietimą, ištuštinkite savo protą, ištrinkite iš jo mintis, kaip vaikas nutrina lentą ruošdamasis ant jos užrašyti naują mokytojo uždavinį. Menkiausia jūsų asmeninė mintis arba fantazija taps tarsi debesių, uždengiančių atspindį veidrodyje.

Šiuo metodu jūs galite gauti laiškus, jeigu jūsų protas tuo pačiu metu nepradės dirbti savo darbo, nekels klausimų rašymo metu.

Šį kartą mane pertraukė ne aplink susispietusios būtybės, bet jūsų pačios smalsumas: kuo baigsis pradėta frazė.

Užuot išlikusi pasyvi, jūs staiga tapote aktyvi, tarsi telegramas priimantis aparatas būtų pradėjęs siųsti savo paties tekstą.

Čia būdamas sužinojau daugelio anksčiau mane stulbinusių psichinių reiškinių priežastis ir ruošiuosi, kiek tai įmanoma, apsaugoti jus nuo jūsų darbui kenksmingų kryžminių srovių. Vieną vakarą, kai aš atėjau pas jus, jūs manęs neįsileidote. Argi tai mandagu?

Tačiau aš jūsų nekaltinu. Tiesiog ateidinėsiu tol, kol mano darbas bus baigtas.

Greitai galėsiu ateiti pas jus sapne ir parodysiu daug įdomybių.

5-as laiškas

NEAPSAKYTŲ DALYKŲ PAŽADAS

Po truputį perduosiu jums žinias, kurias jau sukaupiau čia būdamas. Praeitį dabar matau tarsi pro atvertą langą. Matau kelią, kuriuo atėjau, ir galiu nubraižyti kitą, kuriuo žadu eiti ateityje.

Viskas man dabar atrodo lengva. Galiu padaryti dvigubai daugiau, nei padarau: toks stiprus jaučiuosi.

Iki šiol dar niekur neįsikūriau ir keliauju iš vienos vietos į kitą, kur tik panoriu. Apie tai visą laiką svajojau būdamas kūne, bet niekada negalėjau realizuoti šios savo svajonės.

Nebijokite mirties, bet gyvenkite Žemėje kiek įmanoma ilgiau. Nors ir daug čia įgijau, aš kartais gailiuosi, kad baigėsi mano žemiška kelionė. Tačiau apgailestavimų našta Anapilyje lengvėja kaip ir mūsų kūnai.

Pasiruošęs papasakoti jums apie dalykus, kurių dar niekas niekada neapsakė.

6-as laiškas**VALIOS MAGIJA**

Jūs dar nepakankamai suvokėte valios paslaptį. Ji gali paversti jus tuo, kuo jūs norite tapti, aišku, tik pagal jūsų turimas energijų atsargas, nes viskas tame jėgos vienetė, kuris vadinamas žmogumi, egzistuoja arba aktyviai, arba potencialiai.

Tarp dailininko ir muzikanto, tarp poeto ir prozininko egzistuojantys skirtumai nėra kokybiniai, nes kiekvienas žmogus turi savyje viską, išskyrus kiekybę. Taigi kiekvienas turi galimybę ugdyti save bet kuria savo valia pasirinkta kryptimi. Pasirinkimas galėjo įvykti labai seniai. Reikia labai daug laiko, dažnai daugelio gyvenimų, kad konkrečioje kūrybos srityje pavyktų pasiekti tam tikro meniškumo lygio ar sugebėjimų, pranokstančių visus kitus sugebėjimus. Koncentracija yra jėgos įgijimo pagrindas tiek čia, tiek ir visur kitur.

Sprendžiant kasdieninius reikalus, egzistuoja du jėgos pasireiškimo keliai. Pirma, galima susikoncentruoti į konkretų planą ir pasiryžti jį realizuoti arba ne. Tai priklauso nuo jūsų turimo jėgos kiekio. Antra, galima nukreipti valią į tai, kad pasąmonės jėgos atskleistų tiek jumyse pačiame, tiek kituose *aš* patį išmintingiausią ir patį aukščiausią iš jūsų galimų planų. Pastarasis kelias veda į viešpatavimą virš supančios aplinkos, užuot leidęs viešpatauti virš vienos jos dalelės.

Bendraudami tarp regimo ir vidinio pasaulių, jūs, priklausantys pirmajam, linkę manyti, kad mes galime viską žinoti. Jūs reikalaujate iš mūsų kaip iš pranašų ateities nuorodų arba pranešimų, kas vyksta kitoje žemės rutulio pusėje. Kartais tai įmanoma atlikti, bet dažniausiai – ne.

Laikui bėgant, aš išmoksiu prasiskverbti į jūsų sąmonę, kaip tai daro Mokytojas, ir tada žinosiu visus jūsų planus bei mintis, kurie joje atsiranda, bet dabar man dar ne visada tai pavyksta.

Pavyzdžiui, kartą aš visur ieškojau N. N. ir niekur negalėjau jo rasti. Tikriausiai jūs turite apie mus labai stipriai galvoti, kad palengvintumėte mums kelią pas save.

Aš visą laiką mokausi. Mokytojas man labai padeda. Kai jau visiškai įvaldysiu jūsų ranką, tada papasakosiu apie savo gyvenimą čia.

7-as laiškas**ŠVIESA ANAPUS UŽDANGOS**

Kartais praplėškite tankios materijos uždangą, skiriančią jus nuo mano žvilgsnio. Dažnai matau jus kaip šviesią dėmę, ir tai atsitinka tikriausiai tada, kai jūsų siela stipriai jaučia arba kada jūsų protas stipriai mąsto.

Galiu skaityti jūsų mintis, bet ne visada. Kartais noriu ateiti pas jus, bet negaliu jūsų rasti. Tikriausiai ir jūs ne visada galėtumėte rasti mane, jeigu būtumėte čia.

Kartais esu visiškai vienas, o kartais mane supa kiti.

Keista, bet dabar man atrodo, kad mano kūnas pakankamai materialus, o pradžioje atrodė, kad mano rankos ir kojos tįsdavo į visas puses.

Paprastai aš nevaikštau taip, kaip anksčiau, bet ir neskraidau tikrąja to žodžio prasme, nes niekada neturėjau sparnų. Tačiau vis tiek įveikiu erdvę neįtikėtinu greičiu. Kartais visgi vaikštau.

Dabar noriu kreiptis į jus su prašymu. Jūs žinote, kaip man kartais būdavo sunku pasiryžti su jumis bendrauti, bet aš atkakliai to siekiau. Jūs taip pat nepasiduokite ir elkitės taip, tarsi toks bendravimas būtų natūralus ir paprastas. Nepradėkite abejoti, nes kai jūs abejojate, tai pritraukiate mane prie Žemės, sukeldama man norą padėti jums. Tai taip pat negerai, kaip sielvartauti dėl mirusiųjų.

8-as laiškas

TAMPRŪS MATERIJOS GNIAUŽTAI

Į *neregimą pasaulį* išėjusiam žmogui iškyla staigus prisiminimas apie Žemę. Jis tarsi apsidairo: “Oho, pasaulis tebeegzistuoja be manęs! Ko man trūksta?” Pasaulį jis linkęs vadinti įžūliu už tai, kad šis toliau egzistuoja be jo. Jis pradeda jaudintis, nes įsitikinęs, kad jį išmetė iš laiko rato, kad jį pamiršo, tiesiog pašalino.

Jis dairosi aplink ir nieko nemato: visur vien tik rami ketvirto matavimo erdvė. Dabar jis viską atiduotų, kad tik vėl galėtų pajusti tamprius materijos gniaužtus! Jis nori palaikyti materialioje rankoje ką nors svaraus!

Laikui bėgant, ši nuotaika praeina, bet tik laikinai, nes pasikartoja dar stipriau. Jam atrodo, kad jis turi išeiti iš šios subtilios, išretėjusios aplinkos į energingai besipriešinančią kietos materijos aplinką. Tik kaip tai padaryti?

Ak, jis pagaliau prisiminė! Visos šios asociacijos kyla iš atminties. Beprasmiška vėl pakartoti tai, ką jis vieną kartą jau padarė.

Jis užsimerkia ir permeta save į naują būvį. Tada jį pritraukia žmogiškas gyvenimas, žmogiškos būtybės, intensyvios vienovės su jais vibracijos. Čia jis patiria palankumą, galbūt pagrįstą ankstesniais išgyvenimais su sielomis, kurias vėl prisitraukia, bet tikėtina, kad tai tik nuotaikos arba vaizduotės sukeltas jausmas. Kad ir kaip ten būtų iš tikrųjų, jis praranda savo teisę į laisvę ir triumfuodamas įsimaišo į tenykštį žmogiškų būtybių gyvenimą.

Po kiek laiko jis prabunda ir nustebeš žvelgia į tvirtą pagrindą po kojomis bei į ryškius, neišretėjusius žmonių veidus. Kartais jis verkia ir veržiasi atgal. Jeigu jo daugiau jau niekas nedomina, jis gali grįžti, bet dažniausiai vien tik tam, kad vėl pradėtų varginantį tvirtų materijos gniaužtų maratoną.

Jeigu jis užsispyręs ir turi stiprią valią, tai gali likti ir gyventi žmogaus gyvenimą. Jis net gali įtikinti save, kad jo ankstesnis gyvenimas subtilioje materijoje tebuvo tik sapnas, nes jis sapnuose iš tikrųjų grįžta į ją. Deja, šis sapnas persekioja jį ir gadina jo būvį materijoje.

Tačiau bėga metai, ir jį pradeda varginti kova už materialų būvį: jo energijos išseko. Jis grįžta į neregimą pasaulį, o aplinkiniai žmonės vėl sako, kad jis mirė.

Patikėkite, jis nemirė. Jis tik sugrįžo ten, iš kur atėjo.

9-as laiškas

Į KUR SIELOS KYLA IR IŠ KUR LEIDŽIASI

Mano drauge, mirtis nėra baisi. Tai nėra sunkiau už kelionę į svetimą šalį, net jeigu tai pirma žmogaus kelionė, o iki tol jis buvo visiškai užsidaręs savo įprastame, siaurame kasdienybės rate.

Kai žmogus čia ateina, tai visi sutiktieji jam tokie patys svetimi kaip ankstesniame gyvenime pirmą kartą matomi užsieniečiai. Jis ne visada juos supranta ir jaučiasi kaip pirmą

kartą atsidūręs svetimoje šalyje. Laikui bėgant, prie to jausmo pripranta, tada padaro pirmą pažangą ir pradeda šypsotis akimis. Į savo klausimą: “Iš kur jūs?” išgirsta tą patį atsakymą kaip ir Žemėje. Vienas – iš Kalifornijos, kitas – iš Bostono, trečias – iš Londono. Taip atsitinka susitikus stambiuosiuose keliuose, nes ir čia egzistuoja keliai, kuriais sielos ateina ir išeina, visai kaip Žemėje. Toks kelias – tai trumpiausia linija tarp didžiųjų žemės centrų, bet ji niekada nesidriekia virš geležinkelio bėgių. Per daug triukšmo. Mes galime girdėti žemės garsus. Pasigirsta eterinis smūgis, kuris atneša mums garso vibraciją.

Kartais kai kurie iš mūsų ilgam apsigyvena vienoje vietoje. Apsilankiau sename name Meno valstijoje, kur žmogus, gyvenantis jau anapus, užsiliko daugeliui metų. Jis man papasakojo, kaip užaugo visi jo vaikai ir kaip kumeliukas, kurį jis mylėjo prieš išeidamas į čia, tapo puikiu eržilu ir mirė nuo senatvės.

Čia taip pat esama ir tinginių, ir bukų žmonių, kaip ir pas jus. Pasitaiko sutikti puikių, simpatišku, patrauklių asmenybių, kurių draugija suteikia džiugesio.

Gali atrodyti naiviai, bet mes nešiojame rūbus kaip ir jūs, tik mums nereikia jų tiek, kiek jums. Nemačiau keliaujančių su lagaminais, nors, tiesą sakant, aš pats čia dar neseniai.

Manęs neveikia nei šaltis, nei karštis, nors prisimenu, kad pačioje pradžioje man atrodė šalta, bet tai jau praėjo.

10-as laiškas

AKIS Į AKĮ SU KETVIRTU MATAVIMU

Jūs galite labai man pasitarnauti, kartais užleisdama man savo ranką, kad mane stebina jūsų baimė.

Filosofija, kurią žadu per jus perduoti, turi prasiskverbti į jūsų pasaulį. Gali būti, kad tik nedaugelis supras jos tikrąją reikšmę šiame gyvenime, bet šiandien pasėta sėkla gali duoti vaisius tolimoje ateityje. Kaip kviečių grūdai, kurie buvo palaidoti kartu su mumijomis prieš du tris tūkstančius metų ir visgi sudygo, kai tik juos įbėrė į tinkamą žemę mūsų dienomis. Tas pats gali nutikti ir filosofijos sėkloms.

Kažkas yra pasakęs, kad kvaila dirbti dėl filosofijos, užuot privertus filosofiją dirbti savo paties gerovei. Tačiau žmogus negali pateikti nė kruopelės tikrosios filosofijos, nepasiimdamas kur kas didesnės dalies. Norint gauti, reikia duoti. Toks Dėsnis.

Galiu daug papasakoti apie čionykštį gyvenimą, ir tai pravers kitiems, kai jiems išmuš didžiosios permainos valanda. Beveik kiekvienas čia atkeliauja su atmintimi apie praeitį, ryškesniais ar blankesniais savo žemiško gyvenimo prisiminimais; bent jau tie, su kuriais man teko čia susitikti.

Kartą sutikau žmogų, kuris nenorėjo kalbėti apie Žemę ir vis paistė apie “ėjimą pirmyn”. Priminiau jam, kad nors ir kaip toli jis nueitų, jam teks grįžti į tą vietą, iš kurios pradėjo savo kelią.

Jus tikriausiai domina, ar mes čia valgome, geriame. Taip, be abejo, mes maitinamės ir suvartojame daug vandens. Jums taip pat reikėtų gerti daugiau vandens. Vanduo maitina astralinį kūną. Nemanau, kad drėgmės stokojantis kūnas galėtų turėti tiek astralinės energijos, kiek jos reikia užleisti savo ranką sielai, esančiai kitame gyvybės plane, kaip tai dabar darote jūs. Mūsų dabartiniai kūnai turi daug drėgmės. Gal kaip tik todėl kai kurie karšti žmonės pajunta šaltį prisilietę prie taip vadinamos vėlės ir krūpteli.

Man reikia nemažai pastangų, kad galėčiau rašyti per jūsų ranką, bet verta tai atlikti.

Aš atsirandu ten, kur pajuntu jus esant, nes jus matau geriau negu kitus žmones. Tada darau atvirksčią veiksmą, tai yra, užuot įeidamas į vidų kaip anksčiau, stipriai veržiuosi į išorę jūsų kryptimi. Aš prasiskverbčiau į jus veržliu spaudimu.

Kartais mūsų rašymas nutrūkdavo viduryje frazės. Taip būdavo tada, kai aš nepakankamai susikoncentruodavau. Gal jūs atkreipėte dėmesį, kad kai pereinate iš vieno pasaulio į kitą, staigus triukšmas arba netikėtai kilusi mintis gali išvesti jus atgal. Taip pat yra ir čia.

Dabar keletas žodžių apie aplinką, kurioje mes gyvename. Ji neabejotinai egzistuoja erdvėje, nes gaubia visą Žemę. Viskas, kiekvienas regimas Žemės daiktas turi čia savo atitikmenį, arba dublikatą. Kai jūs prieš užmigdami įžengiate į šį pasaulį, jūs matote daiktus, kurie egzistuoja arba egzistavo materialiam pasaulyje. Jūs neišvysite šiame pasaulyje nieko, kas neturėtų atitikmens Žemėje. Be abejo, čia egzistuoja ir įsivaizduojami vaizdai, minčių formos, bet matyti vaizduotėje dar nereiškia turėti astralinį regėjimą. Tai, ką jūs matote miegodami, realiai egzistuoja, o keisdami savo vibracijų greitį jūs pereinate į šį pasaulį, arba, tiksliau, grįžtate į jį, nes pirma reikia į jį įeiti, kad po to iš jo būtų galima išeiti.

Vaizduotė turi ypatingą galią. Jeigu jūs nupiešiate vaizdą mintyse, tai jūsų kūno vibracijos gali prisitaikyti prie jo arba susiderinti su juo, jei tik jūsų valia nukreipta į tą patį tikslą, kaip tai pasitaiko mąstant apie sveikatą arba ligą.

Galima būtų atlikti įdomų bandymą, kai jūs panorėsite čia pereiti: pasirinkite konkretų simbolį ir stenkitės jį visą laiką matyti. Man atrodo, kad tai turėtų padėti jums pakeisti savo vibracijas.

Norėčiau žinoti, ar jums pavyktų mane pamatyti, jeigu prieš miegą persikeltumėte mintimis į čia, galvodama apie mane?

Šiandien jaučiuosi ypatingai stiprus, nes ilgai buvau greta To, Kuris daug stipresnis už mane, todėl šiandien galėjau padėti jums pasiekti šią patirtį geriau negu kitais kartais.

Stengiuosi sužinoti kuo daugiau apie tai, ką norėčiau jums perduoti. Pavyzdžiui, galėčiau jums parodyti, kaip galima ateiti čia savo valia: taip čia ateina Mokytojai.

Pirmiausia išmokau valdyti jūsų ranką, kad galėčiau per ją rašyti, o dabar išmokau valdyti visą jūsų psichiką. Man padėjo mano Mokytojas. Jis išmokė mane naujo metodo, ir jūs jau nebe taip pavargsite, beje, kaip ir aš.

Dabar aš jau išeinu ir pasistengsiu vėl kada nors su jumis susitikti. Jeigu bandymas nepasiseks, nepraraskite pasitikėjimo, bet bandykite vėl kitą kartą.

11-as laiškas

BERNIUKAS LAJONELIS

Jums tikriausiai bus įdomu sužinoti, kad čia, lygiai kaip ir Žemėje, egzistuoja kitų gerovei pasišventę žmonės. Čia netgi egzistuoja didelė sielų grupė, pasivadinsi Lyga. Jie padeda visiems naujai į šį pasaulį atėjusiems prisitaikyti prie naujų sąlygų. Tai labai naudinga organizacija, kuri dirba panašiai kaip Gelbėjimo armija tik, sakyčiau, intelektualiau. Jie padeda ir suaugusiems, ir vaikams.

Vaikai čia ypač įdomūs. Aš pats neturėjau laiko tiesiogiai juos stebėti, bet vienas Lygos darbuotojas pasakojo, kad vaikams prie čionykščio gyvenimo prisitaikyti lengviau negu

suaugusiems. Labai seni žmonės linkę daugiau snūduriuoti, o vaikai pereina čia ne tik su visa savo energijų atsarga, bet atsineša ir savo smalsumą. Visuotinis dėsnis byloja, kad gyvenimo eiga turi paklusti normaliam ritmui, tačiau pasitaiko atvejų, kai siela grįžta labai greitai. Gal ši siela smalsesnė už kitas ir turi stiprių norų?

Čia, kaip ir Žemėje, egzistuoja siaubingų dalykų, kartais net dar klaikesnių. Irimo procesai nuo ydų ir nesusilaikymo čia kur kas stipresni. Teko sutikti tikrai klaikių veidų ir formų, kurie buvo akivaizdžiai papuvę ir yrantys atskiromis dalimis. Tai – beviltiški atvejai, tokius net Lygos darbuotojai palieka jų pačių likimui. Neįsivaizduoju tokių žmonių ateities ir nežinau, ar jie dar gali šiame cikle įsikūnyti.

Tačiau vaikai čia nuostabūs! Vienas berniukas labai dažnai bendrauja su manimi. Jis vadina mane tėvu ir džiaugiasi mūsų draugyste. Jam apie tryliką metų ir čia jis jau prabuvo kelerius metus. Jis negalėjo tiksliau pasakyti laiko, bet aš paklausiu, ar jam pavyktų prisiminti, kuriais žemės metais jis čia perėjo.

Žemėje manoma, kad čia negalima nusišėpti savo minčių. Tačiau paslaptis išlaikyti įmanoma, jeigu žinosi, kaip tai daryti. Tam naudojama įtaiga arba užkeikimas. Visgi tenka pripažinti, kad čia kur kas lengviau skaityti svetimą mintį nei Žemėje. Bendraujame vienas su kitu panašiai kaip ir jūs. Tačiau, laikui bėgant, pradedu pastebėti, kad vis dažniau kalbu ne lūpomis, bet stipriomis minčių projekcijomis. Pradžioje, norėdamas ką nors pasakyti, praverdavau burną, dabar tai darau jau tik retkarčiais ir tik iš įpročio. Kai žmogus pereina čia, jis nesupranta kitų tol, kol jie su juo nepradedą kalbėti lūpomis arba kol pats neišmoksta kalbėti kitaip.

Tačiau grįžkime prie berniuko. Jis nepaprastai domisi kai kuriais žemiškais dalykais, apie kuriuos aš jam pasakoju, ypatingai lėktuvais, kurie jo persikėlimo metu dar nebuvo išstobulinti. Jis nori grįžti į Žemę ir paskraidyti jais. Sakau jam, kad čia jis gali skraidyti ir be lėktuvo, tačiau jam tai nėra vienas ir tas pats. Jis nori pačiuojuoti pačią techniką. Patariau neskubėti grįžti.

Nuostabiausia yra tai, kad jis gali prisiminti savo ankstesnius gyvenimus Žemėje. Daugelis čia gyvena be jokių prisiminimų iš ankstesnių įsikūnijimų, geriausiu atveju prisimena, kaip išgyveno dėl artėjančio perėjimo. Atvirai kalbant, čia tikrai ne ta vieta, kur visi viską žino, tikrai ne. Dauguma sielų tokios pat nemokšiškos, kokios buvo Žemėje.

Berniukas savo ankstesniame gyvenime buvo išradėju, o čia perėjo, kaip jis pats pasakoja, įvykus nelaimingam atsitikimui. Jam reikėtų pasilikti čia kuo ilgiau, kad įgytų stiprų ritmą savo grįžimui. Tačiau tai tik mano paties idėja. Man taip patinka šis berniukas, kad norėčiau kuo ilgiau jį čia užlaikyti, ir tai tikriausiai daro įtaką mano nuomonei. Kaip matote, mums nesvetima niekas, kas žmogiška.

Jūs norite kažko apklausti? Pabandykite išstarti mintį balsu. Manau, kad išgirsiu.

Taip, aš jaučiuosi gerokai pajaunėjęs, kur kas stipresnis ir sveikesnis nei Žemėje. Pradžioje jaučiausi taip pat kaip ir savo ligos metu, kartais prislėgtai, o kartais visiškai laisvai. Dabar visiškai kita savijauta! Mano kūnas manęs beveik nevargina.

Manau, kad seni žmonės čia jaunėja tol, kol grįžta į savo brandžios jaunystės metus, o tada ilgesniam ar trumpesniam laikui nustoja keistis. Kaip matote, aš neįgijau visažinystės. Jau spėjau susigrąžinti daug pamirštų duomenų, bet tam, kad suprasčiau visas čionykščio gyvenimo detales, reikia daug ko išmokti. Jūsų smalsumas padės man greičiau susipažinti su šiomis

sąlygomis, ko dar ilgai, o galbūt ir niekada, nebūčiau ėmęsis. Taigi ir čia dauguma žmonių neskuba mokytis, ir čia, kaip ir žemiškame gyvenime, vyrauja noras gerai gyventi.

Taip, čia yra mokyklų, kur norintys gali mokytis, bet didžiū Mokytojų ir čia nedaug. Eiliniai profesoriai nespindi aukščiausia išmintimi taip, kaip ir Žemėje.

12-as laiškas

PROTOTIPŲ PASAULIS

Dar turėčiau papildyti tą laišką, kuriame stengiausi paaiškinti, kad visi čia sutinkami daiktai egzistuoja ir Žemėje. Per tą laiką sužinojau, kad tai nevisiškai tiksliai pasakyta. Čia egzistuoja įvairūs sluoksniai. Tai sužinojau visai neseniai. Aš ir toliau galvoju, kad viskas, arba beveik viskas, kas egzistuoja arčiausiai Žemės esančiame sluoksnyje, yra ir pačioje fizinėje materijoje. Tačiau tolstant nuo Žemės (atstumo negaliu palyginti su žemiškais matais) galima patekti į etalonų, arba daiktų, kurie dar tik atsiras Žemėje, prototipų sferą. Mačiau formas daiktų, kurių, kiek žinau, dar nėra planetoje, pavyzdžiui, būsimus išradimus. Mačiau sparnus, kuriuos žmogus sugebės sukonstruoti savo skrydžiams. Mačiau naujas skraidančių aparatų formas. Mačiau miestų maketus ir bokštus su keistomis, sparnus primenančiomis konstrukcijomis, kurių paskirties visiškai nesuvokiau. Technologinių išradimų progresas, matyt, dar tik prasideda. Kitą kartą giliau prisiskverbsiu į tą prototipinių formų sferą ir pažiūrėsiu, kiek ją galima suprasti.

Tik supraskite mane teisingai: aš pasakoju jums lygiai taip, kaip pasakotų keliautojas apie jo pirmą kartą matytus dalykus. Kartais mano suvokimas gali būti neteisingas.

Kai buvau sferoje, kurią toliau vadinsime prototipų pasauliu, nesutikau ten nieko, išskyrus dar vieną atsitiktinį keliautoją kaip ir aš pats. Iš to sprendžiu, kad tik nedaugelis palikusiujų Žemę aplanko šią sferą. Remdamasis savo paties patirtimi ir tuo, ką sužinojau iš čia perėjusiųjų pasakojimų, galiu teigti, kad dauguma iš jų nenutolsta toli nuo Žemės.

Labai keista, bet aš mačiau ir tokių žmonių, kurie įsivaizduoja esą tikrame ortodoksiniame rojuje. Jie vaikšto giedodami giesmes, vilkėdami baltais rūbais, su gėlių vainikais ant galvų ir arfomis rankose. Nepriklausantys jų bendrijai šią sferą vadina Dangaus šalimi.

Girdėjau pasakojimų, kad egzistuoja ir ugninis pragaras su beveik juntamais sieros kvapais, bet iki šiol dar neradau jo. Kai sustiprėsiu, pabandysiu nukeliauti ten, jeigu tai ne per daug varginanti kelionė, o jeigu mane praleis, tai prisiskverbsiu ir dar toliau.

Šiuo metu aš judu iš vienos vietos į kitą ir nieko dar neištyriau iki galo.

Vakar dieną į tokią kelionę pakviečiau berniuką, kurio vardas, jeigu dar neminėjau, Lajonelis. Gal būtų tiksliau pasakyti – vakar naktį, nes jūsų diena atitinka mūsų naktį, kai mes esame jūsų pusėje. Jūs ir fizinė žemė egzistuoja mūsų didžiulės sferos centre.

Pakviečiau berniuką, kaip jūs sakytumėte, pasivaikščioti.

Pirmiausia mes nukeliavome į senąjį Paryžiaus kvartalą, kuriame aš gyvenau ankstesniame gyvenime. Tačiau Lajonelis visiškai nieko nematė, o kai aš jam rodydavau atskirus pastatus, jis visiškai nuoširdžiai manęs klausdavo ar aš viso to nesapnuoju. Tikriausiai turiu sugebėjimą, kuris nėra būdingas visiems astralinio pasaulio gyventojams. Kai Lajonelis nutarė, kad Paryžius tėra mano vaizduotės vaisus, nes jis pats gyveno Bostone, tada nuvykau su

juo į Dangaus šalį. Ją jis iš karto išvydo ir pasakė: “Tai tikriausiai ta pati vieta, apie kurią man pasakojo močiutė. O kur gi Dievas?”

Negalėjau atsakyti į jo klausimą, bet pastebėjome, kad visi žvelgia į vieną pusę. Mes taip pat ten nukreipėme žvilgsnius ir išvydome ryškią šviesą, panašią į saulės, tik švelnesnę ir ne tokią akinančią kaip fizinės saulės.

“Štai, – pasakiau berniukui, – ką mato tie, kurie regi Dievą”.

O dabar pasakysiu jums vieną labai keistą dalyką: kol mes žiūrėjome į tą šviesą, tarp jos ir mūsų pradėjo lėtai realizuotis figūra To, Kurį mes Žemėje pripratome vadinti Kristumi. Jis švelniai nužvelgė žmones ir ištiesė jiems Savo rankas. Po to jo atvaizdas pakito, ir Jo dešinėje rankoje atsirado avinėlis; tada jis transformavosi dar kartą ir atsідūrė ant kalno; po to Jis prakalbo ir pradėjo juos mokyti. Mes galėjome aiškiai girdėti Jo balsą. Po to Jis išnyko ir mes jau nebematėme Jo.

13-as laiškas

REALIOS IR NEREALIOS FORMOS

Kai aš čia perėjau, mane viskas taip domino, kad net neklausinėju kaip visa tai reikėtų vertinti. Vėliau pradėjau pastebėti skirtumus tarp daiktų, kurie iš pirmo žvilgsnio atrodė esantys iš vienos ir tos pačios substancijos. Dabar jau pradėdu skirti, kas neabejotinai egzistavo ir Žemėje, pavyzdžiui, vyrų, moterų ir vaikų formos, o kas tėra tik minčių atvaizdai.

Ši mintis pirmą kartą toptelėjo man į galvą tada, kai žvelgiau į Dangaus šalyje vykstančią dramą, ir dar labiau sustiprėjo, kai tyrinėju sritį, kurią pavadinau prototipų pasauliu.

Laikui bėgant, tikriausiai išmoksiu abi šias formų rūšis skirti iš pirmo žvilgsnio. Pavyzdžiui, jeigu sutiksiu čia būtybę arba jeigu man kas nors pasirodys panašus į būtybę ir kas nors tvirtins, kad tai Viktoro Hugo Žanas Volžanas, aš visiškai pagrįstai galėsiu galvoti, kad tai tik minties atvaizdas, bet toks gyvas, jog šiame išretėjusios materijos pasaulyje atrodo kaip tikra būtybė. Tačiau pats iki šiol dar nesutikau nė vieno tokio herojaus.

Taigi kol neįsitikinsiu, kad sutiktos būtybės mane girdi ir gali man ar kitiems atsakyti į užduotus klausimus, negalėsiu visiškai patikėti, kad jos iš tikrųjų egzistuoja. Nuo šiol įdėmiai tyrinėsiu kiekvieną sutiktąjį. Romano herojus ar bet kuris kitas minties atvaizdas, kad ir kaip gyvai jis atrodytų, negali atsakinėti į klausimus, nes neturi sielos, neturi realaus sąmonės centro.

Kai pamatau keistą medžio ar gyvūno formą ir galiu ją savo pojūčiais pajauti, nes juslės veikia čia taip pat puikiai kaip ir Žemėje, tada žinau, kad ji egzistuoja subtilioje astralinio plano materijoje.

Manau, kad visos būtybės, kurias čia mačiau, realios, bet jeigu sutiksiu tokią, kurios negalėsiu patikrinti savo juslėmis ir kuri negalės atsakinėti į mano klausimus, tada turėsiu duomenų, patvirtinančių mano hipotezę, kad materijos dalelės, iš kurių sudaryti minčių atvaizdai, turi pakankamą sukibimo jėgą, kad atrodytų kaip realūs. Netenka abejoti, kad nėra dvasios be substancijos ir nėra substancijos be dvasios, latentinės arba pasireiškusios, bet mintimis nupieštas žmogus gali iš tolo atrodyti kaip reali būtybė.

Ar gali čia egzistuoti sąmoningai sukurti minčių atvaizdai? Manau, kad taip. Tokia minties forma turėtų būti stipriai pakrauta energijos, kad išliktų ilgesnį laiką.

14-as laiškas**PARACELSO FOLIANTAS**

Neseniai paprašiau savo Mokytojo parodyti archyvą, aišku, jeigu toks egzistuoja, kuriame tikėjaisi rasti čia gyvenusių žmonių pastebėjimų. Mokytojas iš karto atsakė: “Jūs buvote didelis knygų mėgėjas Žemėje. Gerai, eikime”.

Kai įėjome į didelį pastatą, primenantį biblioteką, apstulbau: mane nustebino ne pastato architektūra, bet knygų ir rankraščių gausa. Tikrai ne vienas milijonas.

Paklausiau Mokytojo, ar čia visos knygos. Jis nusišypsojo ir atsakė: “Nejaugi jums dar mažai? Jūs galite rinktis viską, ką tik norite”.

Atsakiau, kad norėčiau rasti knygų su pastabomis apie šią man dar taip mažai pažįstamą sferą.

Tada jis paėmė iš lentynos svarų tomą. Jis buvo atspausdintas stambiu juodu šriftu. Paklausiau, kas parašė šią knygą. Jis parodė man parašą knygos gale: taip pasirašinėjo Paracelsas. “Kada jis tai parašė?” – paklausiau. “Kai tik apsigyveno čia. Sukūrė tarp Paracelso įsikūnijimo Žemėje ir jo kito įsikūnijimo”.

Atsiverčiau. Tai buvo traktatas apie žmonių, angelų ir elementalių dvasias. Pradžioje jis pateikė apibrėžimus. Kas yra žmogaus dvasia: tai yra dvasia, turinti gyvenimo žmogaus formoje patirtį; kas yra elementalio dvasia: tai yra tik daugiau ar mažiau išugdyta savivoka be tokios patirties.

Angelą apibūdino kaip aukštos pakopos būtybę, kuri neturi ir artimiausiu metu tikriausiai neturės gyvenimo materijoje patirties. Angelus jis suskirstė į dvi skirtingas grupes: dangaus ir pragaro. Pirmieji priklauso tiems rangams, kurių harmonija dera su Dievo įstatymais, o antrieji – tiems, kurie dirba prieš šią harmoniją. Jis pabrėžė, kad kiekvienas iš šių rangų reikalingas kito egzistavimui; jeigu visi būtų vien tik tobulai geri, tai visata nustotų egzistuoti; nustotų egzistuoti ir pats gėris, jeigu neliktų jo priešybės – blogio.

Jis teigė, kad Angelų karalystės archyvuose yra užfiksuota, jog geras angelas tapo blogas, o blogas tapo geras, bet tai pavieniai atvejai.

Toliau jis perspėjo sielas, keliausiančias į tą sritį, kurioje būdamas jis visa tai aprašo ir kurioje dabar esu aš pats, kad jos nebandytų bendrauti su blogomis dvasiomis. Čionykščio pasaulio subtiliose formose būtybės patiria daugiau pagundų nei žemiškame gyvenime. Jį patį taip pat ne vieną kartą atakavo blogieji angelai, įtikinėdami prisijungti prie jų ir pateikdami labai padorių motyvų.

Jis pasakojo apie tai, kad gyvendamas šį nežemišką gyvenimą dažnai bendraudavo tiek su geromis, tiek ir su blogomis dvasiomis, bet gyvendamas Žemėje, kiek prisimena, niekada nėra kalbėjęs su bloguoju angelu. Kartu nurodo skaitytojui, kad egzistuoja tik vienas metodas atskirti, ar šio subtilaus pasaulio būtybė priklauso angelų, žmonių ar elementalių kategorijoms. Angelą atskirti galima pagal jį gaubiantį ryškų švytėjimą. Tiek geri, tiek ir blogi angelai apgaubti švytėjimo. Tačiau jų veidai skiriasi net iš pirmo žvilgsnio: dangaus angelų akyse spindi meilė ir protas, o į pragaro angelų akis žvelgti nepaprastai sunku.

Dar jis pabrėžia, kad tamsos angelas gali suklaidinti mirtingą, žemės įsikūnijime esantį žmogų, pasirodydamas jam šviesos angelo pavidalu. Tačiau taip apgauti išsikūnijusią, tai yra iš mirtingo kūno išsivadavusią sielą neįmanoma.

Gal vėliau apie tai pakalbėsiu plačiau, o dabar turiu pailsėti.

15-as laiškas**ROMĖNIŠKA TOGA**

Labiausiai šioje šalyje man patinka tai, kad joje visiškai nėra jokių sąlyginumų. Čia nesutiksi dviejų žmonių, vilkinčių vienodus rūbus. Na gal ne taip pasakiau, tiesiog daugelis rengiasi taip neįprastai, kad jų išorė suteikia šiam pasauliui nepaprastą įvairovę. Mano rūbai panašūs į tuos, kuriuos dėvėjau Žemėje, nors kartą, vien iš įdomumo mintimis nuklydęs į vieną iš savo ankstesnių įsikūnijimų, apsitaisiau to meto rūbais.

Čia visiškai lengva įsigyti reikiamus rūbus ir nieko nekainuoja. Negaliu atsakyti į klausimą, kaip aš įsigijau tai, kuo apsirengiau vos čia patekęs, bet kai pradėjau kreipti dėmesį į šiuos dalykus, pastebėjau, kad mano rūbai tokie patys kaip ir anksčiau. Sutikau daug tokių, kurie dėvi senųjų laikų rūbus. Tačiau ne dėl to, kad jie visus tuos amžius praleido šioje šalyje. Gal jie taip rengiasi todėl, kad jiems taip patinka.

Paprastai dauguma žmonių pasilieka netoli tų vietų, kuriose gyveno Žemėje, bet man labiau patinka keliauti. Aš greitai patenku iš vienos vietos į kitą. Vieną naktį (nepamirškite, kad tai jūsų diena) galiu ilsėtis Amerikoje, kitą – Paryžiuje. Ne vieną kartą ilsėjausi ant sofos jūsų svetainėje, o jūs nežinojote, kad aš ten esu. Nors manau, kad jūs tikriausiai būtumėte pajutusi mano buvimą, jeigu aš būčiau ilgiau pasilikęs greta jūsų būdraujančioje būsenoje.

Nepagalvokite iš šio epizodo, kad mes galime ilsėtis tik ant jūsų pasaulio kieto paviršiaus. Tikrai ne. Mes galime ilsėtis ant subtilios savo pasaulio substancijos.

Kartą, dar pačioje mano perėjimo čia pradžioje, pamačiau moterį graikiškais rūbais ir paklausiau, kur ji juos įsigijo. Ji atsakė, kad pati susikūrė. Tada paklausiau kaip? Ji atsakė, kad pirmiausia sukūrė pavyzdį mintyse, ir šis pavyzdys virto jos rūbais. “O kaip šio rūbo detalės laikosi? Susegtos? Sukabintos?” “Ne, viskas padaryta taip, kaip tai daroma Žemėje”. Tada įdėmiau pažvelgęs supratau, kad jos rūbą sudarė vienas ištisinis audinio gabalas, susegtas ant pečių spalvotų brangakmenių sagėmis.

Po šio atsitikimo pradėjau pats bandyti kurti daiktus. Tada man ir gimė idėja vilkėti romėnišką togą, tik niekaip negalėjau prisiminti konkrečių jos detalių. Kai susitikau su Mokytoju ir išsaciau Jam savo norą, Jis išmokė mane kurti rūbus mintimis: pirmiausia reikia mintyse aiškiai įsivaizduoti rūbo pavyzdį, tai yra jį aiškiai matyti. Tada savo noro jėga apgaubti šį įsivaizduojamą pavyzdį proto pasaulio subtilia substancija, ir norimas rūbas atsiranda ant kūno.

“Vadinasi, proto plano substancija, kaip Jūs ją pavadinate, ne ta pati, iš kurios sudarytas mano dabartinis kūnas?” – paklausiau aš.

“Kalbant iš esmės, – atsakė Jis, – materija yra ta pati visuose planuose, bet skiriasi savo vibracijų greičiu ir išretėjimo laipsniu”.

Substancija, iš kurios padaryti mūsų rūbai, atrodo daug subtilesnė už pačių kūnų substanciją. Mes tikrai neatrodome kaip skaidrūs angelai, sėdintys ant rūko debesų. Mūsų kūnai pakankamai materialūs šio pasaulio prasme. Jeigu ne greitis, kuriuo galiu keliauti erdve, tai būčiau linkęs galvoti, kad mano kūnas tokio paties tankio kaip ir anksčiau Žemėje.

Man dažnai tenka jus matyti, ir jūs man atrodote tiesiog skaidri. Manau, kad tai vėl tas pats klausimas apie prisitaikymą prie supančios aplinkos.

Pradžioje ne visada tiksliai pavykdavo apskaičiuoti kiekvienam veiksmui reikalingą energijų kiekį. Pavyzdžiui, kai norėdavau įveikti trumpą nuotolį, kad ir metrą, atsidurdavau už ištiso kilometro, tiek nedaug pastangų čia reikia judėjimui. Dabar jau apsipratau.

Nutariau sukaupti daug energijų labai aktyviam gyvenimui Žemėje, kai vėl į ją sugrįšiu. Svarbiausias mano uždavinys būnant čia – rašyti pasinaudojant jūsų ranka. Pradžioje visos mintys sukosi tik apie tai, bet dabar, kai mažėja jūsų pasipriešinimas šiam darbui, man nereikia tiek daug pastangų. Tačiau rašyti be pertraukos, nenaudodamas jūsų gyvybės energijos, dar negaliu ir pats to nenoriu.

Jūs tikriausiai atkreipėte dėmesį, kad nuo rašymo jau ne taip pavargstate kaip pradžioje?

Laišką pradėjau nuo minties, kad čia nėra jokių sąlyginumų. Mes sveikinamės vienas su kitu, bet tik tada, kai norime. Teko matyti porą senučių, kurios bijojo kalbėti su nepažįstamais žmonėmis, bet, matyt, tik todėl, kad buvo dar neseniai perėję ir neatsikratę žemiškų įpročių.

16-as laiškas

DALYKAS, KURĮ REIKIA PAMIRŠTI

Norėčiau keletą žodžių tarti tiems, kurių mirties valanda netruks išmušti. Norėčiau patarti jiems kaip galima greičiau pamiršti savo fizinius kūnus po tos permainos, kurią jie vadina mirtimi.

Taip, iš tikrųjų siaubingas smalsumas verčia žiūrėti į tą *dalyką*, kurį mes kažkada buvome pripratę laikyti savimi! Tas smalsumas kartais taip užvaldo, kad verčia mus elgtis tarsi prieš savo valią ir traukia mus prie jo, prie to *dalyko*. Kai kuriuos žmones jis užvaldo kaip apsėdimas, ir jie tol negali jo atsikratyti, kol belieka bent menkiausias kūno gabalėlis ant tų griaučių, kurie kažkada buvo jų atrama.

Pasakykite jiems, kad jie išmestų iš galvos visas mintis apie savo kūną ir pereitų į naują gyvenimą laisvi nuo jo. Pažvelgti į praeitį kartais gali būti labai naudinga, bet tik ne į šias yrančias praeities liekanas.

Matyti kiaurai karstą įmanoma todėl, kad mūsų dabartinis kūnas tamsoje švyti ir pajėgia prasiskverbti per fizinę materiją. Aš pats esu tai daręs, bet nusprendžiau niekada nebegrižti ir nežiūrėti į *tai*.

Nenoriu jūsų jaudinti ar liūdinti, noriu tik vieno – perspėti. Tas reginys labai graudus, ir, matyt, todėl nuo daugelio naujai čia perėjusių sielų taip dvelkia liūdesiu. Jos vis grįžta į tą vietą, kurioje joms nereikėtų lankytis.

Jums reikėtų žinoti ir tai, kad kai mes stipriai galvojame apie kurią nors vietą, tai iš karto į ją persikeliamo. Mūsų dabartinis kūnas toks lengvas, kad jis sugeba sekti paskui mintį beveik be pastangų. Pasakykite jiems, kad jie tai žinotų ir to nedarytų.

Kartą eidamas aleja, nes čia taip pat auga medžiai, sutikau aukštą moterį ilgais juodais rūbais. Ji verkė, nes čia taip pat egzistuoja ašaros. Užkalbinau ir paklausiau, kodėl ji verkia, ir ji pažvelgė į mane neapsakomo liūdesio kupinomis akimis. “Aš dabar vėl žiūrėjau į *tai*”, – atsakė ji.

Užjaučiau ją, nes žinojau ką ji jaučia. Tas šokas, kurį patiri pirmą kartą ten apsilankęs, kartojasi kiekvieną kartą, nes tas *dalykas* vis mažiau panašėja į tai, kaip mes atrodėme ankstesniame gyvenime.

Dažnai vien iš įdomumo norėdavau paklausti Lajonelio, ar jis taip pat grįžinėjo prie savo kūno, bet nepaklausiau nenorėdamas įteigti jam šios idėjos. Jis ir taip kupinas nepaprasto smalsumo. Gali būti, kad perėję čia dar vaikystėje nejaučia šios traukos taip stipriai, kaip mes.

Mums dar gyvenant Žemėje, reikėtų įsisąmoninti, kad ši mūsų išorinė forma nesame mes patys, tada neteiktume jai tokios išskirtinės reikšmės.

Kaip jau minėjau, išbuvusieji čia ilgesnį laiką visiškai neatrodo susenę. Mokytojas paaiškino, kad po tam tikro laiko senas žmogus pamiršta, kad jis senas. Mumyse egzistuoja polinkis mintyse išlikti jauniems, o tai atsispindi išorinėje formoje, nes čia kūnai gali įgauti tokią formą, kokia atitinka mūsų mintis apie ją. Ritmo dėsnis veikia kaip ir visur. Vaikai užauga ir gali net susenti, jeigu jų sąmonė programuoja tokią permainą. Dažniausiai čia galima sutikti jaunų brandžių žmonių, nes vyrauja tendencija arba pasiekti brandos, arba grįžti į ją ir išlikti tokiems, kol nenumaldoma grįžimo į Žemę trauka vėl užgoš visa kita.

Dauguma čionykščių gyventojų nežino, kad jie jau ne vieną kartą gyveno fiziniame kūne. Savo paskutinį gyvenimą jie dar šiek tiek prisimena, bet viskas, kas buvo prieš tai, jiems atrodo kaip sapnas. Vertėtų visada išsaugoti kuo aiškesnius atsiminimus apie praeitį, nes tai padėtų kurti ateitį.

Tie žmonės, kurie įsivaizduoja savo mirusius draugus kaip išmintingus ir visažinius šio pasaulio gyventojus, labai nusiviltų sužinoję, kad iš tikrųjų gyvenimas anapus tėra tik gyvenimo Žemėje tąsa! Jeigu žemiško gyvenimo metu visos mintys sukosi tik apie materialius dalykus, jos, tikėtina, išliks tokios pat ir čia. Sutikau keletą šventųjų, bet jie ir žemiškame gyvenime išpažino aukštus idealus, o čia gali jiems neribotai atsiduoti. Gyvenimas anapus mirties ribos – tai laisvė! Čia nėra mechaninės rutinos, kuri žmones Žemėje paverčia vergais. Mūsų pasaulyje žmogų prilaiko vien tik jo mintys. Jeigu jos laisvos – laisvas ir jis pats. Tačiau čia nėra daug žmonių, prisilaikančių mano filosofinio mąstymo būdo. Čia daugiau šventųjų nei mąstytojų, nes daugumos žmonių idealas yra labiau religinio, o ne filosofinio pobūdžio.

Manau, kad patys laimingiausi čia yra dailininkai. Šio pasaulio substancija tokia lengva ir plastiška, kad nepaprastai lengvai virsta vaizduotės kuriamomis formomis. Čia galima išvysti puikių paveikslų. Kai kurie dailininkai stengiasi savo sukurtus paveikslus perduoti žemiškųjų tapytojų vidiniam regėjimui. Kartais jiems tai pasiseka, ir tada toks kūrėjas džiaugiasi, kad jo draugas Žemėje pagavo jo siūstą idėją ir realizuoja fiziniame drobėje.

Ne kiekvienas gali aiškiai pamatyti ir įsitikinti, ar jo įkvėptas tapytojas tiksliai perteikė siūstą idėją, nes tam reikia specialaus gebėjimo arba specialaus pasiruošimo matyti reiškinius iš kitos materijos rūšies, bet įkvėpėjo dvasia sugauna jo įkvėpto tapytojo sąmonėje atsiradusią mintį ir iš jos sužino apie realizacijos Žemėje tikslumą.

Tą patį galima pasakyti apie poetus. Čia jie sukuria nuostabių poemų, ir jos minėtu būdu perduodamos į žemiškųjų poetų mintis. Vienas vietinis poetas man paaiškino, kad trumpus eiliuotus kūrinius lengviau perduoti negu epus ir dramas, nes pastariesiems persiųsti reikia daugiau laiko ir pastangų. Panašiai veikia ir muzikantai. Kai jūs būnate geros muzikos koncertuose, ten aplink jus neabejotinai susirenka minios dvasių, mėgstančių muziką ir besigėrinčių jos harmonijomis. Žemės muzika čionykščio pasaulio gyventojams teikia daug džiaugsmo. Mes galime ją girdėti. Tačiau nė vienas muzikos gerbėjas nesilankys ten, kur muzika tranki ar grojama iškraipyta harmonija. Labiausiai vertinami styginiai instrumentai. Iš

visų žemiškų įtakų garsai lengviausiai prasiskverbia į mūsų pasaulio gyvenimą. Perduokite tai muzikantams.

O, jeigu jūs galėtumėte girdėti mūsų muziką! Aš nesuvokiau ir nemėgau muzikos Žemėje, bet dabar mano klausą prisitaikė. Man atrodo, kad jūs galėtumėte girdėti mūsų muziką taip pat, kaip mes girdime jūsų.

Jums tikriausiai įdomu, kur aš labiausiai mėgstu būti. Man labai patinka viena nuostabi vieta kaime, ant kalno šlaito, netoli mano paties miesto. Ten apie kalną vingiuoja takas, o pačiame viršuje stovi trobelė. Kartais aš joje apsistoju ilgesniam laikui pasiklaudyti kalnų upelio čiurlenimo, o aplinkiniai aukšti medžiai man tapo brangūs kaip broliai. Pradžioje aš nelabai aiškiai įžiūriu fizinius medžius; tada įeinu į trobelę ir guluosiu ant medinio suolo palei sieną. Užsimerkiu ir valios pastangomis, tiksliau, savo siekiu, prisiverčiu matyti ir pamatau savo mėgstamą vietą. Be to, visa tai vyksta naktį, kai mano kūnas spindi. Ryškioje saulės šviesoje mes visiškai negalime matyti, mūsų spindesį visiškai nuslopina ryški saulės šviesa.

Kartą pakviečiau ten kartu Lajonelį. Palikau jį trobelėje, o pats vaikštinėjau aplink. Pažvelgęs į trobelę, išvydau nuostabų švytėjimą: visa trobelė švytėjo nuostabiu paties Lajonelio spindesiu. Šis mažas pastatėlis smailiu stogu atrodė kaip iš vidaus nušviesta kriauklė. Kerintis vaizdas.

Įėjau į vidų ir paprašiau Lajonelio išeiti iš trobelės ir pasivaikščiojus pažiūrėti į ją iš išorės, o pats pasilikau joje. Man buvo įdomu, ar ir jis pamatys tą patį. Kai jis grįžo, iš karto paklausiau, ką jis matė. Lajonelis sušuko: “Koks jūs nepaprastas žmogus, tėve! Kaip jūs taip sugebate padaryti, kad visa trobelė švytėtų?”

Tada įsitikinau, kad jis matė tą patį, ką ir aš.

Dabar jau pavargau ir palinkėsiu jums labos nakties bei puikių sapnų.

17-as laiškas

ANTROJI ŽMONA

Mane dažnai kviečia spręsti įvairių iškilusių problemų. Čia mane visi vadina tiesiog *teisėju*, nors paprastai kiekvienas išsaugo tą vardą, kuriuo vadinosi Žemėje.

Vyrai ir moterys ateina pas mane, kad išpainiočiau kai kuriuos nesusipratimus etikos ar šiaip kasdieniniais klausimais, pasitaiko ir ginčų. Jūs tikriausiai galvojote, kad čia nesiginčijama? Deja, ne tik ginčijamasi, bet išlieka net buvęs priešiškas.

Daug karštų ginčų sukelia skirtingi požiūriai į religiją. Pereidami čia, žmonės atsineša ir savo tikėjimą, kurį išpažino Žemėje, o gavę čia galimybę akivaizdžiai matyti savo idealus ir realiai išgyventi savo lūkesčius, įvairių konfesijų atstovai tampa dar aršesniais fanatikais nei Žemėje. Kiekvienas įsitikinęs, kad teisus tik jis, o klysta kitas. Daugiausia tokių tarp naujai perėjusių. Laikui bėgant, jie tampa pakantesni, labiau susitelkia į savo pačių gyvenimą ir maloniai mėgaujasi tais įrodymais ir realizacijomis, kuriuos kiekviena siela pati sau kuria.

Čia gyvena dvi moterys, kurios Žemėje buvo ištekęsios už to paties vyro. Pirmoji moteris mirė, o po to jos vyras vedė antrąją. Po metų ar dvejų abu, ir vyras ir antroji žmona, perėjo čia. Pirmoji moteris laiko save vienintele savo vyro žmona ir visur jį persekioja. Ji teigia, kad jis pažadėjo su ja susitikti danguje. Jam pačiam mielesnė antroji žmona, nors ir su pirmąja linkęs palaikyti gerus santykius. Tačiau jam nusibodo tai, ką jis pavadino beprotiška beprotyste. Kartą jis man prisipažino, kad norėtų atsikratyti abiejų moterų vien todėl, kad galėtų užsiimti

savo mėgstamos srities tyrimais. Jis dažnai norėdavo su manimi pabendrauti, bet abi nenorėjusios jo paleisti moterys ateidavo jo ieškoti. Kartą atėjo visi trys, ir pirmoji žmona manęs paklausė: “Šis žmogus yra mano vyras. Ar neturėtū ta kita moteris pasišalinti ir palikti jį man be jokių pretenzijų?”

Paklausiau antrosios žmonos, ką ji norėtų man pasakyti. Ji atsakė, kad be vyro čia jausis labai vieniša, o kadangi su juo pradėjo gyventi vėliau, tai jis jai labiau priklauso nei pirmajai.

Tada mano atmintyje iškilo scena tarp Kristaus ir sadukėjų, kurie uždavė jam panašų klausimą. Aš pakartojau Jo žodžius, kiek prisiminiau iš Evangelijos pagal Matą: “Prisikėlę nei ves, nei tekės, bet bus kaip Dievo angelai danguje”⁴. Mano atsakymas juos, matyt, nustebino, nes išėjo apmąstyti šių žodžių.

Kiek spėjau pastebėti, lyčių skirtumai čia egzistuoja kaip ir Žemėje, tik kitaip pasireiškia.

Vėliau, kai minėta trijulė vėl apsilankė pas mane, supratau, kad klausimas išspręstas, nes jie iš naujo peržiūrėjo savo pozicijas: tikriausiai šis naujas požiūris buvo angeliškas, nes pirmoji žmona nusprendė leisti vyrui dalį laiko leisti su antrąja žmona, jeigu jam to būtinai reikia.

Tik visa bėda buvo ta, kad vyras tebepuoselėjo švelnius meilės jausmus jaunai merginai, sutiktai dar prieš abi žmonas. Ši mergina taip pat mirusi, ir jis nusprendė ją čia susirasti. Ar jam tai pavyks, nežinau, bet situacija tikrai nėra paprasta, ir manau, kad ji čia ne išimtis. Nors egzistuoja būdas, kaip jis galėtų atsikratyti nepageidaujamos savo žmonių draugijos ir užsitikrinti ramybę, deja, jis jo dar nežino. Žinantis gali čia mėgautis vienatve kaip ir Žemėje: jis gali aplink save mintyse sukurti vizualinę sieną, per kurią jį matyti galės tik išventintasis. Neatskleidžiau jam šios paslapties, bet jeigu matysiu, kad jo tobulėjimui naudingesnė vienatvė, tada gal ir pasakysiu. Dabartinėje situacijoje, mano nuomone, jam naudingiau prisitaikyti prie šios dvigubos teisės į jį ir pačiam rasti atsakymą, kaip jis pateko į tokius spąstus. Gal jis praregės ir suvoks, kad iš tikrųjų nepriklauso nė vienai iš šių moterų. Ilgiau čia pabuvusios sielos pradeda taip vertinti laisvę, kad pasiruošusios ir pačios atsisakyti savo teisių bei pretenzijų į svetimą laisvę.

Čia galima augti, tobulėti, jeigu žmogus jaučia tokį poreikį, nors mažai kas pasinaudoja tokia galimybe, nes ir čia žmonės praranda palankiausias galimybes lygiai taip, kaip jie tai darė Žemėje. Čia yra Mokytojai, kurie visada pasiruošę padėti kiekvienam, kuris panorės jų pagalbos skverbiantis į čionykščio, anapusinio ir amžių glūdumoje dingstančio praeities gyvenimo paslaptis.

Jeigu žmogus suvokė, kad jo ne per seniausias buvimas Žemėje buvo tik paskutinis iš ilgos gyvenimo virtinės ir jeigu jis sukonzentruos savo mintis į šią virtinę norėdamas atstatyti atmintyje tolimą praeitį, jis galės prisiminti tuos gyvenimus. Daugelis galvoja, jog pakanka išsilaisvinti iš materijos gniaužtų, kad siela iš karto prabustų ir taptų visažinė. Tačiau kaip Žemėje, taip ir Danguje. Viskas vyksta vienaip ar kitaip ne todėl, kad turi toks būti, bet todėl, kad toks yra.

Mes prisitraukiame išgyvenimus, kuriems jau subrendome ir kuriems mumyse susiformavo poreikis, bet dauguma sielų čia nejaučia jokio stipresnio poreikio tokiems dalykams lygiai taip pat, kaip jo nejautė Žemėje. Pasakykite jiems, kad taptų reiklesni, daugiau reikalautų iš gyvenimo, ir gyvenimas jų troškimus patenkins.

KIEKVIENAM ASMENINIS PRAGARAS

Jau anksčiau minėjau, kad man knieti aplankyti pragarą, bet tada buvau tik pradėjęs savo tyrinėjimus šia kryptimi ir neįsivaizdavau, ką išvysiu iš tikrųjų. Pasirodo, egzistuoja begalė variantų to, ką mes vadiname pragaru.

Kiekvienas žmogus pats kuria savo pragarą.

Taip, taip, žmonės patys save pasmerkia gyventi pragare, o ne Dievas juos ten siunčia. Pradėjau ieškoti pragaro iš ugnies ir sieros, bet tokio neradau. Tikriausiai ir Dantė matė tą patį, ką ir aš. Tačiau egzistuoja kitokios, asmeninės, individualios pragaro atmainos.

(Rašymas nutrūko dėl man nežinomos priežasties ir tą vakarą daugiau neatsinaujino).

19-as laiškas

DANGIŠKA MEILĖS PRIEGLAUDA

Po paskutinio rašymo jūsų ranka susipažinau su labai įdomiu žmogumi. Tai karštai mylintis vyras, kuris laukė čia savo mylimosios ištisus dešimt metų.

Žemėje visi ją įtikinėjo, kad jis mirė, ir skatino pamilti kitą. Tačiau ji negalėjo jo pamiršti, nes kiekvieną naktį jis bendraudavo su jos siela sapnuose, kiekvieną naktį ji pasirodydavo pas ją čia, o kartais prabudusi net galėdavo prisiminti atskirus jo žodžius.

Ji ne kartą sakė jam, kad ilgai neužtruks saulės nušviestame pasaulyje ir pereis pas jį į vidinės šviesos pasaulį. Ir štai ji pagaliau pasirodė. Jis jau seniai jos laukė ir per tą laiką iš čionykštės substancijos sukūrė mažą namelį, kokį visą laiką svajojo pastatyti jai Žemėje.

Jis man papasakojo, kad vieną naktį sapne ji jam pranešė, kad ateis pas jį jau rytoj. Tai jį labai pribloškė, jis buvo pasiruošęs ją perkalbėti, nes jo paties mirtis buvo staigi ir labai kankinanti, todėl jis baiminosi galimų jos kančių. Jis visada ją saugojo, stengėsi šalinti iš jos kelio visas kliūtis, bet šį kartą, kai pirmasis šokas praėjo, pajuto, kad ji iš tikrųjų pas jį pereis. Jis buvo labai laimingas.

Čia gyvendamas jis neieškojo naujos meilės, nes kai palieka Žemėje didelę meilę ir kai mylimoji nepamiršta išėjusiojo, ryšys ilgai išsilaiko nesilpnėdamas. Jūs, žemiečiai, pamiršote visas čia turėtas patirtis, todėl nežinote, kokią laimę mums gali suteikti jūsų prisiminimai, nesuvokiate, kokia sunki našta mums jūsų užmarštis.

Nors dažnai pasitaiko, kad labiausiai į dvasinį tobulėjimą traukia tuos, kuriuos žemėje pamiršta mylimi žmonės, tačiau vis tiek liūdna būti pamirštam.

Pamiršdami mus, jūs išlaisvinate mumyse ryšio energijas ir sužadinate jėgą, bet ši jėga įgyjama skaudžia kaina, ir tikrai ne visos sielos pasiruošusios priverstinę vienatvę kuo greičiau panaudoti dvasiniam pažinimui.

Tačiau grįžkime prie mus dominančios poros. Visą tą dieną jis praleido prie jos. Jis negalėjo matyti jos kūno, nes saulės spinduliai buvo per ryškūs jo dabartiniam kūnui, bet po ilgo laukimo jis pajuto jos ranką savo delne. Nors pats jos nematė, bet jautė, kad ji čia. Jis prakalbo žemiškais žodžiais, tačiau atrodė, kad ji nesuprato jo. Jis vėl kalbino ją, bet ji vis dar nieko neatsakė, nors iš rankos spustelėjimo suprato, kad ji suvokia jo buvimą. Taip jie ir stovėjo susikibę rankomis saulės nušviestos erdvės tamsoje: jis, jau sugebantis kalbėti subtilių garsų pasaulyje, ir ji, tyli bei pasimetusi, bet tebelaikanti jo ranką.

Kai saulė nusileido, jis pradėjo matyti jos veidą ir plačiai atmerktas, išsigandusias akis. Jie ir toliau stovėjo tame pačiame kambaryje, kuriame liko gulėti jos fizinis kūnas be jokių

gyvybės ženklų. Buvo vasara, ir langai buvo atverti. Jis stengėsi išsivesti ją į tvankios nakties erdvę, toliau nuo šio kambario, bet ji sulaikydavo jo ranką ir nenorėjo išeiti. Pagaliau jam pavyko ją atitraukti šiek tiek tolėliau. Dabar ji išgirdo jo balsą ir atsakė jam: “Mielasis, kuri iš šių dviejų esu aš? Aš matau save; aš jaučiu save; o ten taip pat guliu aš. Aš esu tarsi dviejose vietose. Kuri iš šių dviejų esu tikroji aš?”

Jis paguodė ją meilės žodžiais. Bijėjo priglauti, nes sielų prisilietimas labai stiprus, bet tuo pačiu baiminosi, kad ji negrįžtų prie tos paliktos formos ir jo neištiktų dar vienas išsiskyrimas. Nors iki šiol ji dažnai ateidavo pas jį sapnuose, bet dabar viskas buvo visiškai kitaip, kur kas tikroviškiau, ir jis pajuto, kad joje iš tikrųjų įvyko esminė permaina.

Ji tebelaikė jo ranką, bet tuo pačiu metu nenorėjo nutolti nuo *to dalyko*. Jis išstovėjo greta jos visą naktį ir visą kitą dieną, o kai pakilo saulė, jis vėl nustojo ją matyti.

Tą visą dieną jo mylimosios artimieji ir draugai drumstė jos palikto kūno ramybę, atlikinėjo veiksmus, kurie taip reikalingi gyviesiems, bet labai trikdo mirusiuosius. Jis pasiliko su ja antrą naktį ir antrą dieną. Jis girdėjo jos sielvartaujančių tėvų raudas, nors jie negalėjo matyti nei jo, nei savo dukters. Antrą naktį į kambarį, kuriame gulėjo jo mylimosios kūnas, įbėgo jos mažas šunelis, pamatė juos ir pradėjo gailiai inkšti. Jie abu girdėjo šį inkštimą. Dabar ji aiškiau išgirdo ir jo balsą, kai jis prakalbo. Ji net paklausė, kada išveš *tai*.

Tada jis prisiminė savo patirtį, kai pats stovėjo prie savo negyvos formos, prie kurios artimieji liejo gaudžias ašaras. Jis pradėjo įkalbinėti ją pasitraukti ir išeiti, bet jai atrodė, kad ji dar negali. Trečią dieną ji susijaudino, kai jos buvusį kūną uždengė karsto dangčiu. Tada ir jis pajuto, nors matyti negalėjo, kambaryje susirinkusią minią žmonių, išgirdo laidotuvių muziką. Muzikos klausytis daug lengviau nei žmonių balsų. Balsus girdėti reikia išmokti.

Jo mylimoji labai jaudinosi; tas jaudulys persidavė ir jam; žmonės lėtai, net labai lėtai, pradėjo eiti; tada jis paaiškino jai: “Nesijaudink, jie nori palaidoti *tai*, bet tu greta manęs visiškai saugi.”

Neveltui aplink namą, kuriame pabuvojo mirtis, jaučiasi keista, nenusakoma tylą ir rimtis, kurios negalima paaiškinti vien tik likusių gyvųjų liūdesiu. Jie jaučia iš šio pasaulio išėjusios sielos buvimą, nors ir negali jos matyti. Jų pačių sielos automatiškai saugo ją pirmosiomis sąmyšio akimirkomis. Permaina nebūtų tokia skaudi, jeigu pereinantis į kitą pasaulį žmogus prisimintų, kad tai vyko jau ne vieną kartą, bet mes labai lengvai viską pamirštame. Kartais mes Žemę vadiname *Užmaršties Slėniu*.

Visas kitas dienas ir savaites šis vyriškis liko greta savo mylimosios, nuolat stengėsi atitraukti ją nuo Žemės ir nuo *to dalyko*, traukusio ją, kaip ir kitus, kankinančiai skaudžiai.

Čia būdamas aš sužinojau, kad ilgai Žemėje gyvenusios sielos atitrūksta nuo jos kur kas lengviau, bet šiai moteriai buvo trisdešimt metų, ir jai buvo sunku atsitraukti net su mylimojo pagalba. Tačiau vieną dieną, ar naktį jūsų paros metu, jis įsivedė ją į tą namelį, kurį jai buvo paruošęs dangaus pasaulyje, ir jie pradėjo ten kartu gyventi. Kartais jis trumpam palieka ją vieną, o kartais ji, nes buvimo kartu džiaugsmą čia, kaip ir Žemėje, sustiprina laikini išsiskyrimai. Pirmosiomis savo buvimo čia dienomis ji kartais jausdavo alkį, ir jis stengdavosi numalšinti jį siūlydamas jai įvairius šio pasaulio elementus. Laikui bėgant, ji atrato nuo Žemės ir nuo žemiškų įpročių, tik retkarčiais sapnuose aplanko savo tėvus.

Atkreipkite dėmesį sapnus apie mirusius žmones. Tokie sapnai visada turi kokią nors prasmę. Aišku, toks žinių perdavimas ne visada vienodai tikslus, nes praėjimas tarp abiejų

pasaulių labai siauras, ir mintys šiame tunelyje dažnai išsikraipo. Tačiau nepamirškite, kad mes visgi galime bendrauti vieni su kitais. Aš atėjau į jūsų sapną stovėdamas už sodą apjuosusios tvoros. Jūs buvote uždaryta tame sode, o aš šypsojausi jums ir rodžiau ženklus, kad jūs prieitumėte prie manęs, bet tikrai nenorėjau, kad jūs su manimi čia pasiliktumėte. Norėjau, kad čia jūs ateitumėte tik savo dvasios kūnu, nors man lengviau pereiti pasaulių ribą negu jums.

Labanakt.

20-as laiškas

DIEVĄ RADEŠ ŽMOGUS

Man atrodo, kad pats geriausias būdas perteikti jums čionykščio gyvenimo patirtį, tai pasakoti savo įspūdžius apie įvairius susitikimus su šio pasaulio gyventojais.

Kartą jau minėjau, kad čia sutinku daugiau šventųjų, o ne filosofų, ir dabar norėčiau papasakoti apie žmogų, kuris man paliko tikro šventojo įspūdį. Taip, be abejo, čia yra ir menkų, ir didžių šventųjų, kaip yra didžių ir eilinių nuodėmingųjų.

Kartą vaikštinėjau kalno viršūnėje. Naudoju žodį *vaikštinėjau*, nors judėjimui čia nereikia jokių pastangų, bet esmė vis tiek išlieka ta pati. Ant pačios viršūnės išvydau stovint vienišą žmogų. Jis žvelgė į tolį, bet aš negalėjau matyti to, į ką jis žiūrėjo. Jis buvo susikaupęs ir paniręs į bendravimą su pačiu savimi ar su kuo kitu, kurio aš negalėjau matyti.

Palaukiau. Pagaliau giliai atsidusęs, nes mes čia taip pat kvėpuojame, jis atsigrėžė į mane ir su malonia šypsena paklausė:

– Kuo galėčiau padėti, broli?

Sumišau, nes pagalvojau, kad sutrukdžiau kažkokiam nematomam bendravimui.

– Nenorėčiau atrodyti įžūlus, bet jeigu galite, atsakykite, apie ką jūs galvojote stovėdamas čia ir žvelgdamas į erdvę?

Pajutau, kad nereikėjo tarti šių žodžių, bet mano tvirtas noras išmukti visko įmanomo buvo atleistinas, ir man atleido. Šio žmogaus veidas buvo jaunatviškas, be barzdos, su jaunatviška ugnele akyse. Apranga rodė, kad jis savo išorei neskiria daug dėmesio. Jis žvelgė į mane tylėdamas ir po kiek laiko pasakė:

– Aš stengiausi priartėti prie Dievo.

– O kas yra Dievas? – paklausiau jo. – Ir kur Jis yra?

Vyriškis nusišypsojo. Dar niekada nebuvau matęs tokios šypsenos.

– Dievas visur, – atsakė jis. – Dievas *yra*.

– Bet kas Jis? – atkakliai reikalavau atsakymo.

Tada jis pakartojo savo žodžius pakeisdamas kirtį:

– *Dievas yra*.

– Ką jūs norite tuo pasakyti?

– Dievas *yra*, *Dievas yra*, – pakartojo jis.

Nežinau kas manyje įvyko, kaip man persidavė šių žodžių reikšmė, gal simpatijos kanalais, bet mano sąmonėje staiga žybtelėjo šviesa ir aš suvokiau, kad kai jis sakė “Dievas *yra*”, tai jis norėjo išreikšti visišką Dievo pasireiškimo realizaciją, kiek dvasia iš viso gali tai aprėpti; o kai sakė “*Dievas yra*”, tai norėjo išreikšti, kad niekas daugiau neegzistuoja išskyrus Dievą.

Matyt, mano veide atsispindėjo tai, ką aš suvokiau, nes jis pasakė:

– Argi jūs pats nežinote, kad Jis *yra* ir kad viskas, kas egzistuoja yra *Jis*?

– Pradedu suvokti, ką jūs turite omenyje, – atsakiau jam, – nors pats visa tai jaučiu dar labai neaiškiai.

Jis nusišypsojo ir nieko neatsakė, bet mano galvoje pradėjo kirbėti klausimai.

– Kai jūs buvote Žemėje, ar daug galvojote apie Dievą?

– Visą laiką. Aš labai mažai galvojau apie ką nors kitą. Dievo aš ieškojau visur, bet man tik retkarčiais apsireikšdavo Jo tikrosios esmės suvokimas. Kartais, kai meldavausi, o meldavausi aš tikrai daug, manyje staiga kildavo klausimas: kam aš meldžiuosi? Ir tada išsprūsdavo garsus atsakas: Dievui! Aš meldžiuosi Dievui! Tačiau nors aš ir meldavausi Jam kasdien daugelį metų, tik retkarčiais atsiverdavo tikrasis Dievo suvokimas. Pagaliau vieną kartą išmušė valanda! Buvau miške, vienas, ir staiga patyriau atsivėrimą. Tai buvo ne žodžių srautas, bet tyla ir neapsakomas pojūtis, nesuvokiamas stebuklas, net per didelis mano ribotam protui. Kritau ant žemės ir, matyt, praradau sąmonę. Kada atsigavau, nežinau, tiesiog tarsi prabudau ir atsistojęs ėmiau dairytis. O tada po truputį pradėjau prisiminti patirtą išgyvenimą. Tačiau ši patirtis buvo per daug didi, ne mano jėgoms.

Jis atsiduso ir tęsė:

– Išreikšti žodžiais šią didybę, per daug didžią mano mirtingai prigimčiai, aš sugebėjau vieninteliais žodžiais: “Visa, kas yra – Yra Dievas”. Tai atrodė taip paprasta, tačiau šis paprastumas turi apimti ir mane, ir visas kitas būtybes – žmones, gyvūnus. Viskas, net medžiai, paukščiai, upės – turi būti Dievo dalimi, jeigu Dievas yra viskas.

Nuo tos akimirkos gyvenimas man įgavo naują reikšmę. Vos išvydęs žmogų iš karto prisimindavau atsivėrimą ir jau negalėjau neprisiminti, kad kiekviena būtybė yra Dievo dalis. Kai mano šunelis žiūrėdavo į mane, aš jam sakydavau: Tu taip pat esi Dievo dalis”. Kai stovėdavau ant upės kranto ir klausydavausi bangų vilnijimo, sakydavau sau: “Klausausi Dievo balso”. Kai kas nors iš mano artimųjų supykėdavo ant manęs, klausdavau savęs: “Kuo aš galėjau įžeisti Dievą?” Kai kas nors kreipdavosi į mane maloniai, sakydavau: “Dabar Dievas myli mane”, ir nuo šio suvokimo man gniauždavo kvapą. Gyvenimas tapo neįsivaizduojamai gražus.

Buvau taip nugrimzdęs į Dievą ir taip stengiausi jį rasti, kad visiškai negalvojau apie artimuosius ir neskyrčiau dėmesio net patiems artimiausiems. Nuo to laiko bendravau tik su savo broliais. Tada įsitikinau, kad kuo labiau ieškojau Dievo juose, tuo dažniau Dievas atsakydavo man per juos. Gyvenimas tapo dar nuostabesnis ir gražesnis.

Kartais stengdavausi kitiems perduoti tai, ką pats jaučiu, bet jie ne visada mane suprasdavo. Štai tada pradėjau suvokti, kad Dievas specialiai, tik dėl jam vienam težinomos priežasties slepiasi už uždangų. Gal dėl to, kad patirtume džiaugsmą praplėsdami jas? Jeigu ši mintis teisinga, tai aš nusprendžiau iš visų jėgų Jam padėti, o taip pat padėti kitiems žmonėms pažinti Dievą tiek, kiek man pačiam pavyko Jį suvokti. Daug metų mokiau žmones. Pradžioje norėjau mokyti visus iš eilės. Tačiau greitai įsitikinau, kad tai neįmanoma, ir pasirinkau tik tuos, kurie patys save vadino mano mokiniais. Aš prašiau jų nepasakoti kitiems, kad jie mano mokiniai, bet skleisti kitiems iš manęs gautas žinias. Taip ne aš vienas, o daugelis galėjo prisijungti prie man tą dieną miške atsivėrusio stebuklo, kai aš prabudau suvokęs, kad Dievas *yra*. *Dievas yra*.

Tai pasakęs šventasis nususuko ir paliko mane su visais galvoje kirbančiais klausimais. Dar norėjau paklausti, kada ir kaip jis paliko Žemę, kuo užsiima čia, bet jis nuėjo.

Gal kada nors jį vėl sutiksiu, bet net nesvarbu, sutiksiu ar nesutiksiu. Jis jau perteikė man tai, ką perduodu jums lygiai taip, kaip jis pats norėjo perduoti savo žinias pasauliui.

21-as laiškas

SIELŲ LAISVALAIKIS

Laisvalaikis – tai vienas iš čia patiriamų sielos malonumų, teikiantis galimybę svajoti ir pažinti savo prigimtį.

Be abejo, veiklos čia pakanka. Kadangi aš nesiruošiu greitai grįžti į jūsų pasaulį, tai jaučiu, kad galėsiu pakankamai laiko skirti savęs pažinimui. To siekiu ir Žemėje, kiek galėju tam skirti laiko, bet čia nesu taip apkrautas darbais. Išlaisvina jau vien tai, kad nereikia užsidirbti savo ir kitų pragyvenimui, nereikia rūpintis rūbais, buitimi.

Čia atsiradusį laisvalaikį ruošiuosi puikiai išnaudoti. Pirmiausia per kelis artimiausius metus noriu įgyti ne tik bendrąjį pažinimą, tai yra susipažinti su šio keturių matavimų pasaulio sąlygomis, bet ir atvirkščia eilės tvarka išanalizuoti visus mano ankstesnius įsikūnijimus bei perimti iš jų viską, ko per juos išmokau. Noriu susintetinti visą mano *Ego* patirtį iki pat šių dienų, kad iš šios sintezės galėčiau numatyti, ką įmanoma nuveikti ateityje mažiausio pasipriešinimo kryptimis. Manau (nors dar nesu visiškai įsitikinęs), kad galėsiu didelę dalį šių žinių prasinešti atgal į Žemę, kai pasiruošiu vėl joje kūnytis.

Kai ateis laikas, aš pasistengsiu jums pranešti, kur apytikriai bus galima mane rasti. Ko jūs išsigandote? Tai bus dar negreitai. Aš galėčiau, kiek žinau, paspartinti savo sugrįžimą, bet tai būtų neišmintinga, nes negaliu grįžti nesukaupęs tokių jėgos rezervų, kokių pats noriu. Kadangi veiksmas lygus atoveiksmiui, o žmogaus *Ego* sugeba sukaupti tik tam tikrą energijos kiekį per laiko vienetą, todėl man geriausia išeitis – likti šios lengvos substancijos sąlygose tol, kol sukauptsi pakankamai energijų, kad galėčiau grįžti labai stiprus. Aš nenoriu elgtis taip, kaip daro dauguma pas mus atsiduriančių sielų: jos pasilieka čia tol, kol pavargsta nuo šio pasaulio taip, kaip anksčiau pavargdavo nuo žemiško gyvenimo, po to beveik nesąmoningai veržiasi atgal, pakludamos nenugalimam potvynių ir atoslūgių ritmui. Aš nenoriu vadovautis šiuo ritmu.

Nuo tada, kai čia atsidūriau, vienas mano pažįstamas jau grįžo į Žemę. Jis buvo jau visiškai tam pasiruošęs tada, kai susitikau su juo pirmą kartą. Keisčiausia buvo tai, kad jis pats nesuvokė savo būsenos. Jis skundėsi, kad greitai pavargsta, kad reikia vis dažniau ilsėtis. Tai buvo panašu į natūralų instinktą, kuris verčia sukaupti jėgas, verčia ryžtis didžiulėms pastangoms dar kartą atverti fizinės materijos duris. Lengviau pereiti čia, negu iš šio pasaulio į Žemę.

Žinau, kur dabar įsikūrė ta siela, man ją parodė Mokytojas. Tikrai nustebau, nes žmogus apie kurį pasakoju, mano nuomone, neturėjo dominti Mokytojo. Bet kas žino? Gali būti ir taip, kad artimiausiame savo gyvenime jis susidomės Mokymu.

Tačiau aš ruošiausi papasakoti apie čionykštį laisvalaikį. Norėčiau, kad jūs pati turėtumėte daugiau laisvo laiko. Kalbu ne apie tinginiavimą, bet apie pasyvią proto būseną, kuri ne mažiau svarbi negu aktyvi būseną. Tik tada, kai jūsų protas pasyvus, jūs galite susisiekti su mumis. Jeigu jūsų protas ir kūnas nuolat kažką veikia, mums sunku jums iš čia ką nors perteikti. Raskite kasdien šiek tiek laiko nieko neveikti, tada galės pradėti dirbti jūsų sąmonė.

Ji primins jums, kad egzistuoja vidinis gyvenimas, nes būtent vidinis gyvenimas yra sąlyčio su anapusiniu gyvenimu taškas.

Jau esu minėjęs, kad abu pasauliai yra susiję, ir ši sąsaja vyksta per vidinį pasaulį. Jūs nugrimztate į savo vidų, kad išeitumėte į išorę. Tai paradoksas, bet paradoksai slepia didžias tiesas. Prieštaravimai nėra tiesos, bet paradoksas nėra prieštaravimas.

Čionykščiaame pasaulyje sielos išbūna skirtingą laiką. Jūs kalbate apie tėvynės ilgesį. Čia taip pat yra sielų, kurios jaučia Žemės ilgesį. Kartais jos grįžta vos ne iš karto, bet tai klaidingas sprendimas. Išimtis yra jauni žmonės, kurie dar neišnaudojo visų gyvenimo potencinių energijų. Visais kitais atvejais taip greitai į Žemę grįžusi siela neturės jėgų priešintis aplinkai. Nors ir labai keista, bet čia netrūksta Žemės besiilginčių žmonių, kaip pačioje Žemėje poetiškos svajingos sielos ilgisi laisvo vidinio gyvenimo.

Sąvokos *vidinis gyvenimas*, *išorinis gyvenimas* gali atrodyti neaiškios, bet tektų prisiminti, kad jums, norint susieti su mumis, reikia įeiti į save, į savo vidų, o mums, kai norime susisiekti su jumis, reikia išeiti iš savęs į išorę. Normalioje būsenoje čia mes išgyvename tai, ką būtų galima pavadinti subjektyviu gyvenimu. Artėdami prie jūsų pasaulio tampame vis objektyvesni, o jūs, artėdami prie mūsų pasaulio, tampate vis subjektyvesni. Jeigu tai aiškiai suvoktumėte, tada bet kuriuo metu galėtumėte keletui akimirksnių apsilankyti mūsų pasaulyje. Tam reikia tik giliai nugrimzti į save.

Neskubėkite įsitikinti, pakanka aiškiai suvokti. Nebūtinai iš karto, jeigu ne šiais, tai kitais metais jums tai gali pasisekti. Tačiau jeigu skubėsite, blaškysitės į vidų ir išorę, daug nepasieksite. Amžinybė pakankamai ilga visapusiškam žmogaus *Ego* tobulėjimui. Ji skirta tarsi specialiai šiam tikslui. Po to, kai turėjau galimybę į amžinybę pažvelgti visiškai kitu aspektu, man atrodo, kad sentencija “*Gyvenimo tikslas yra gyvenimas*” labai teisinga. Šis požiūris keičia mano santykį su laiku ir amžinybe. Dabar įžvelgiu tai, ko anksčiau nepastebėdavau: pasirodo, aš iš tikrųjų niekada neleisdavau laiko veltui. Net padarytos klaidos buvo vertinga mano patirties dalis. Mes prarandame, kad vėl atrastume. Mes įžengiame į jėgos lauką ir išstojame iš jo lygiai taip, kaip įeiname į gyvenimą ir išeiname iš jo, kad išmoktume skirti, ką iš jo galime gauti ir ko negalime. Šiame procese, kaip ir visoje egzistencijoje, gyvenimo tikslas yra pats gyvenimas.

Neskubėkite. Laikui bėgant, žmogus gali tapti stiprus, sukaupti atitinkamą pažinimą, bet visa tai jis gali išsiugdyti savo pastangomis per daug trumpesnį laiką. Jis gali laisvai rinktis. Tik reikia žinoti, kad laipsniškas augimas nesukels tokio galingo poveikio kaip laisvai pasirinktos pastangos.

22-as laiškas

PRIEŠ AKIS – AMŽINYBĖ

Šiame laiške noriu pakalbėti apie amžinybę. Gyvendamas Žemėje niekaip negalėjau realizuoti šios sąvokos. Mąščiau mėnesių, metų, šimtmečių kategorijomis. Dabar aiškiai suvokių begalinio rato ritmą. Kūnijimasis į materiją ir išsikūnijimas iš jos tėra tik *Ego* širdies susitraukimai ir išsiplėtimai. Jeigu į juos žvelgsime iš amžinybės pusės, tai jie visiškai trumpi. Žmogui jo gyvenimas atrodo ilgas laiko tarpas. Toks jis atrodė ir man, bet dabar mano požiūris pasikeitė.

Dažnai girdime guodžiantis: “Jeigu iš naujo galėčiau nugyventi savo gyvenimą, tai elgčiausi taip ir taip”. Iš tikrųjų neįmanoma iš naujo išgyventi to konkretaus gyvenimo, kaip neįmanoma grįžti atgal ir vėl atlikti ankstesnę veiksmą, bet galima pasiruošti artimiausiam gyvenimui. Tarkime, jog jūs nusprendėte, kad šis jūsų gyvenimas sugadintas. Jeigu žvelgtume į šią problemą iš pačių aukščiausių idealų lygio, tai dauguma gyvenimų lygiai taip ir atrodytų. Tačiau kiekvienas sugebantis mąstyti žmogus turi gauti atitinkamą patirtį, kurią jis gali išsaugoti neribotą laiką. Vėl grįžęs į saulėtą Žemės gyvenimą jis gali neprisiminti šios savo patirties smulkmenų, bet kiekvieno tokio gyvenimo polinkiai, paskatos bei norai visada išlieka ir pasireiškia naujame žemiškame gyvenime. Kai kurie stiprios valios ir tam specialiai pasiruošę žmonės sugeba persinešti visas ankstesnės patirties detales.

Jūs turite atprasti vertinti savo gyvenimą Žemėje kaip vienintelį; atprasti galvoti, kad anapus jūsų laukia begalinė egzistencija kažkokioje vienoje būsenoje. Jūs neatlaikytumėte begalinio egzistavimo subtilioje vidinio pasaulio substancijoje lygiai taip, kaip negalėtumėte amžinai gyventi fizinėje materijoje, iš kurios sudaryti dabartiniai jūsų kūnai. Jūs tiesiog pradėtumėte jausti nuovargį. Jūs neatlaikytumėte tokio išbandymo.

Pradėkite suvokti ritmo idėją. Visos būtybės paklūsta ritmo dėsniui, net dievai, nors ir platesniais mastais, didesne už mūsų potvynių ir atoslūgių amplitude.

Tikrai nenorėjau palikti Žemės. Kovoju už savo gyvybę iki galo, bet dabar matau, kad mano perėjimas buvo neišvengiamas. Jeigu šią kovą būčiau pradėjęs anksčiau, būčiau paruošęs savo laivą ilgesniam plaukiojimui, bet kai kuras baigėsi, kai buvo sunaudotos viso maisto ir vandens atsargos, teko pasukti į uostą. Kuru ir provizija šešiasdešimčiai – septyniasdešimčiai metų galima aprūpinti ir nedidelį laivelį, bet tada tektų labai taupyti kurą ir vandenį. Atsirastų žmonių, kuries supras, kad vanduo – tai gyvybės drėgmė.

Daugeliui nepatinka mintis, kad gyvenimas po mirties nėra amžinas kilimas per dvasinius pasaulius, nors tokie protestuotojai nedaug supranta apie jų minimus dvasinius pasaulius.

Siela gali gyventi amžiną gyvenimą, bet neįmanoma visą laiką judėti viena kryptimi. Evoliucija vystosi spirale. Amžinybės emblema – gyvatė apžiojusi savo pačios uodegą. Kol jūs nepasiruošę sąmoningai įsikūnyti materijoje ir išsikūnyti iš jos, tol jūs neišmokssite valdyti materijos. Egzistuoja žmonės, sugebantys savo valios jėga išlikti joje ir išeiti iš jos, be to, terminus taip pat reguliuoja jie patys. Jie nevengia gyvenimo formoje.

Gyvendamas žemėje bijojau to, ką vadinau mirtimi. Čia daug tokių, kurie bijo to, ką jie vadina mirtimi: naujo gimimo Žemėje. Čia taip pat nemažai ir tokių, kurie visai nieko nežino apie gyvenimo ritmą, kaip ir dauguma gyvenančių Žemėje. Sutikau nemažai vyrų ir moterų, net nežinančių, kad jie kada nors vėl grįš į Žemę, kurie mąsto apie *didžiąją permainą* lygiai taip, kaip Žemės žmonės mąsto apie *mirtį* ir apie viską, kas seka po jos, kaip apie “neįrodytą ir net neįrodomą dalyką”. Tai ir tragiška, ir naivu. Kai aš sužinojau, kad greitai mirsiu, nusprendžiau išsinešti iš Žemės ir savo atmintį, ir filosofiją, ir protą.

Jūs gali nustebinti mano žodžiai. Egzistuoja vieno mąstytojo knyga apie *psichinių reiškinių dėsnius*. Joje autorius kalba apie dvi proto dalis, kurias vadina objektyvia ir subjektyvia. Subjektyvus protas nesugeba mąstyti induktyviai, jis priima viską, ką jam siunčia objektyvus protas, ir tik taip gali daryti nepriekaištingas logines išvadas, bet jis negali savarankiškai prasiskverbti giliau į mąstymo procesą, negali mąstyti atvirkščia kryptimi.

Kaip jau anksčiau minėjau, čia egzistuoja subjektyvus gyvenimas, o Žemėje žmonės dažniausiai gyvena objektyvų gyvenimą. Kadangi čia žmonės yra subjektyvūs, tai jų mąstymas remiasi tik tais duomenimis, kuriuos jie įgijo objektyvaus mąstymo periodu Žemėje. Štai kodėl dauguma perėjusiųjų iš Vakarų šalių, kuriose nepopuliari ritmo, arba įsikūnijimų, idėja, čia būdami toliau galvoja, kad jie niekada negrįš į Žemę. Jie mąsto remdamiesi tais duomenimis, kuriuos jiems ankstesniame gyvenime pateikė jų objektyvus protas.

Be abejo, jūsų mintys apie neregimus pasaulius nepakeis situacijos. Tie, kurie netiki naujo gimimo galimybe, neišvengs atgimimo ritmo bangos, bet jie tol laikysis savo įsitikinimo, kol ritmo atoslūgis privers juos vėl kūnytis fizinėje materijoje, nepasiruošusius, neįspraudusius į savo atmintį jokio prisiminimo apie gyvenimą šiame pasaulyje. Čia jie atsinešė prisiminimus apie žemišką gyvenimą tik todėl, kad tikėjosi gyvenimo po mirties. Daugelis Rytų šalių gyventojų, kurie visada tikėjo įsikūnijimų idėja, prisimena savo ankstesnius gyvenimus, nes tikėjo galimybe juos prisiminti.

Kai aš supratau, kad greitai turėsiu palikti Žemę, priėmiau nekeičiamą nuostatą: nutariau tvirtai išlaikyti prisiminimus tiek apie savo perėjimą čia bei čionykštį gyvenimą, tiek ir apie grįžimą atgal. Aišku, aš negaliu prisiekti, kad absoliučiai viską prisiminsiu, kai vėl grįšiu į fizinę materiją, bet ši mano nuostata man tikrai padės šį tą išlaikyti atmintyje, tik reikės susirasti tinkamą motiną. Tinkamiausia būtų ta, kuri nesipurtytų minčių apie atgimimą, o dar geriau, jeigu ji pažintų mane iš ankstesnio įsikūnijimo, pavyzdžiui, kaip X. Tada vaikystėje galėčiau jai pasakyti, kad aš ir esu tas pats X, kurį ji pažinojo. Tada ji gal negrįstų mano prisiminimų gilyn į atmintį savo nuolatinėmis abejonėmis.

Manau, kad visi vaikai atsineša į Žemę savo prisiminimus apie čionykštį gyvenimą, bet vėliau šie prisiminimai dingsta dėl nuolatinės įtaigos, kad jie pirmą kartą mato fizinį pasaulį, kad jie tik dabar atsirado egzistencijoje, ir taip toliau.

Juk amžinybė neišmatuojama, o pasaulių, kuriuose mes gyvename, įvairovė tikrai pranoksta visa tai, ką gali susapnuoti eiliniai mūsų vaikų mokytojai.

O, jeigu jūs galėtumėte pasiimti nemirtingo gyvenimo idėja ir tvirtai jos laikytis! Jeigu mąstytumėte kaip būtybė, neturinti nei pradžios, nei pabaigos, jūs galėtumėte pradėti daug naujų dalykų, tikrai vertų jūsų pastangų. Koks nuostabus suvokimas – tikėjimas amžinybe. Nedideli sunkumai tikrai atrodo maži tam, kuris mąsto milijonų metų kategorijomis. Galite sakyti ir bilijonų, ir trilijonų – kiek norite, nes idėja ta pati. Skaičiai tik simbolizuoja kiekį, kad ir ką jais matuotumėte – laiką ar pinigus. Nė vienas milijonierius nežino tikslios turimų pinigų sumos, nes procentai nuo kapitalo kinta ir jo valdomas turtas svyruoja. Taip ir nemirtingumas. Nepradėkite galvoti, kad jūs pragyvenote trilijonus ar bilijonus metų, geriau galvokite, kad jūs iš tikrųjų nemirtingi, kad jūsų gyvenimams nėra nei pradžios, nei pabaigos.

Žmogus, vien tik suvokiantis esąs turtingas, yra turtingesnis už tą, kuris įvardija savo turimų pinigų sumą, nepriklausomai nuo jos dydžio. Išlaikykite sąmonėje amžinybės sąvoką ir gyvenkite su šiuo žinojimu.

Šiai dienai pakaks.

23-ias laiškas

ŽODIS GYNĖJUI

Perduokite savo draugui, sunerimusiam dėl to, kad aš nepakenkčiau jums naudodamas jūsų ranką šių laiškų rašymui. Šis klausimas buvo kruopščiai aptartas su Mokytoju prieš rašymo pradžią.

Šis rašymas neturi nieko bendra su mediumizmu⁵, kai nebūtinai sveika fizinė asmenybė atveria savo organizmą ir užleidžia jį nesirinkdama kiekvienai dvasiai – tiek šviesiai, tiek ir tamsiai. Mano atveju, aš esu buvęs jūsų draugas Žemėje ir perėjęs čia anksčiau už jus, o dabar grįžinėju perduoti jums savo žinias, kurias įgyju anapusiniame pasaulyje.

Nežaloku jūsų nervų sistemos, nedarau joje jokių kanalų, per kuriuos nepageidaujamos ir negeros jėgos galėtų prasiskverbti ir užvaldyti jus. O net jeigu ir būtų tokių bandymų, aš niekada neleisčiau joms to padaryti, nes dabar jau žinau priemones, kuriomis galiu apsaugoti jus nuo mediumizmo. Be to, aš primygtinai patariu jums niekada, nepaisant jokių prašymų, nesutikti savo jėgomis sustiprinti spiritistinius⁶ seansus. Klajojančios anapusinio pasaulio dvasios neturi jokios teisės prasiskverbti į jūsų organizmą vien todėl, kad jo vidinė sandara leidžia tai padaryti; kaip, pavyzdžiui, gatvės minia neturi jokios teisės įsiveržti į jūsų namą vien todėl, kad šioje minioje yra smalsių, alkanų ar pavargusių. Venkite to. Bendravimas su manimi yra išimtinis atvejis ir paremtas ne smalsumu ar asmeniniu noru.

Daug kas pasikeitė nuo to laiko, kai aš pradėjau per jus rašyti. Anksčiau aš naudojausi jūsų ranka iš vidaus, ar prisimenate su kokia jėga: rytojaus dieną skaudėdavo ranką. Vėliau išmokau ir pradėjau taikyti kitą metodą. Tada jūs pastebėjote skirtumą tarp užrašomų tekstų. Pirmieji buvo užrašyti nerangiomis didžiosiomis raidėmis, vėliau, kai įgudau kontroliuoti jūsų ranką, braižas tapo aiškesnis, sakiniai sklandesni.

Paskutiniams laiškam pritaikiau patį naujausią metodą. Aš prasiskverbčiau į jūsų protą, užmezgu telepatinį ryšį su jūsų mąstymu ir perduodu jam tai, ką ruošiuosi pasakyti. Tam reikia, kad jūsų protas tuo metu būtų pasyvus ir jame nekunkuliuotų jūsų pačios mintys. Jūs turite susitelkti į mano perduodamas mintis. Tačiau tai jūs atliekate kiekvieną kartą imdama skaityti įdomią knygą. Tada jūs savo protą užleidžiate autoriui, kuris vedžioja jūsų užkariautą ir pasyvų protą savo minčių keliais. Man buvo labai įdomu tobulinti šį mūsų bendravimą.

Pasakykite savo draugui, kad aš niekada nebuvo lengvabūdis tyrinėtojas. Visą gyvenimą Žemėje man svarbiausia buvo rasti tiesą, aš niekada nepiktnaudžiauvau bendraudamas su žmonėmis ir tikrai nepradėčiau nuo tokios ištikimos mano draugės ir mokinės kaip jūs.

Taip pat galiu užtikrinti, kad niekada neturėjau net minčių kištis į jūsų asmeninį gyvenimą, į jūsų užsiėmimus ar darbą. Kai gyvas būdamas keliaudavau, niekas nelaikė manęs pavojingu žmogumi, ir mano savybės nepasikeitė vien dėl to, kad aš pakeičiau kūną.

Noriu pasauliui perduoti naujas žinias. Šiuo metu jūs esate vienintelė, galinti būti mano sekretore. Klausimą reikėtų formuluoti ne taip, ar man reikia jūsų rašymo, ir net ne taip, ar jūs norite rašyti, bet reikėtų pamąstyti apie naudą, kurią mes galime duoti pasauliui. Aš manau, kad nauda yra. Jūs manote, kad ji įmanoma, nors kažkas garsiai reiškia savo abejones ir būgštavimus. Nei jūs, nei aš jiems niekuo negalime padėti.

Tegul juos teisia Dievas! Kodėl jie taip stengiasi uždaryti man šias duris? Tikrai nesugadinsiu jų nežemiškų reikalų. Netenka abejoti, kad ir jūs už savo darbą susilauksite tik protingų galvų palingavimo ir pranašumą pabrėžiančių šypsenu arba mokslą ginančių žmonių patikinimo, kad visa tai – jūsų “pasąmonės veiklos rezultatas”.

Svarbu tik viena: kad jūs nesijaudintumėte, antraip aš negalėsiu per jus rašyti. Jūsų protas turi būti ramus kaip ežero vandens paviršius ramią dieną be vėjo, priešingu atveju neįmanoma dirbti.

Perduokite jiems mano nuoširdžius linkėjimus.

24-as laiškas

UŽDRAUSTOS ŽINIOS

Pastarąsias tris dienas teko daug patirti. Jūs net neatspėtumėte, kur aš dar vakar buvau? Buvau japonų imperatoriaus laidotuvėse. Jūs tikrai nesugebėtumėte taip greitai iš Paryžiaus atsidurti Japonijoje, ar ne?

Susiruošęs keliauti nežinojau, kad mikadas⁷ mirė. Keliauti kartu mane pakvietė Mokytojas, perspėjęs, kad man reikia pamatyti tai, kas ten įvyks. Jo prognozė buvo teisinga. Išvydau didelę sielą, išsilaisvinusią iš kūno savižudybe. Tai buvo liūdnas ir siaubingas reginys.

Tuo metu, kai rašiau šias eilutes, prie manęs priėjo Mokytojas ir patarė daugiau apie tai nekalbėti. Čia galima pamatyti daug ne tik siaubingų dalykų, bet ir nuostabių. Apie savižudybę galiu pasakyti tik tiek, kad jeigu žmonės žinotų, kas laukia savižudžių, jie iki galo liktų kūnuose, kad ir kokios sunkios būtų jų fizinio gyvenimo sąlygos.

Mokytojo atėjimas ir Jo patarimas laikinai išsklaidė mano norą rašyti. Ateisiu vėliau.

(Vėliau rašymas atsinaujino)

Man pasisekė padaryti tai, ko jūs norėjote: aš radau tą neseniai nuskendusį berniuką. Tuo metu, kai jūs žiūrėjote į jo portretą, aš pamačiau jo atspindį jūsų akyse ir pasistengiau įsiminti jo bruožus. Radau jį streso būsenos. Kai prakalbau su juo apie jus, apie jūsų norą, kad aš galėčiau jam kuo nors padėti, jis atrodė nustebęs. Šiek tiek galėjau būti naudingas, bet jis čia turi draugą, pagyvenusį žmogų, kuris jam artimesnis už mane. Patarčiau ir jums nebandyti per mane su juo bendrauti. Jis eina kitu keliu ir turi čia patikimų draugų. Jo streso būseną reikalavo skubiai nukreipti dėmesį į kitus dalykus, todėl aš padėjau jam pasirinkti ir naudingą, ir malonią laisvalaikio leidimo kryptį.

Jūs stebina posakis *laisvalaikio leidimas* čionykščiame pasaulyje. Tačiau juk laikas egzistuoja ir čia. Kol egzistuoja seka, nuoseklumas, egzistuoja ir laikas. Gal kada nors ir ateis laikas, kai viskas egzistuos vienu metu – praeitis, dabartis ir ateitis. Tačiau šiuo metu praeitis, dabartis ir ateitis skiriasi viena nuo kitos, ir šis skirtumas išliks, kol egzistuos laikas. Tai ir yra nuoseklumas.

Viduje, savo esybės gelmėse, galima rasti tylą, kurioje atrodo, kad viskas toje harmonijoje egzistuoja vienu metu, bet kai tik siela pradeda analizuoti daiktus atskirai po vieną, iš karto atsiranda nuoseklumas.

Susiliejęs su vienvėde yra visiškai kitas dalykas. Šiam aktui laikas neegzistuoja, bet kai tik pradedi tapatintis su atskirais daiktais arba suvokti juos, iš karto atsiranda laiko faktorius.

25-as laiškas

PASAULIS BE ŠEŠĖLIŲ

Ne iš karto atkreipiau dėmesį į vieną iš pačių esmingiausių šio pasaulio ypatybių. Vaikštinėdamas vieną vakarą pamačiau manęs link einančią grupę žmonių. Ten, iš kur jieėjo, buvo labai šviesu, nes jų buvo daug. Staiga, žvelgdamas į tą šviesą, prisiminiau citatą iš vienos

hermetinės knygos: “Kur ryškiausia šviesa, ten tamsiausi šešėliai”. Tačiau žvelgdamas į tuos žmones pamačiau, kad jie visai neturi šešėlių. Kreipiausi į vieną iš jų, nes tai vyko mano pirmosiomis dienomis čia ir smalsumas vertė ieškoti atsakymų, ir paprašiau paaiškinti šį keistą reiškinį. Jis nusišypsojo ir atsakė:

– Jūs tikriausiai čia dar neseniai?

– Taip, neseniai.

– Tai jūs dar nežinote, kad mes nušviečiame erdvę, kurioje esame? Mūsų kūnų substancija švyti. Todėl kūnai negali mesti šešėlio, jeigu jie spinduliuoja šviesą visomis kryptimis vienodai.

– O saulės šviesoje? – paklausiau jo.

– Saulės šviesoje mes visiškai nematomi. Saulės šviesa ryškesnė už mūsų kūnų spinduliuojamą šviesą ir gesina mūsų švytėjimą.

Jūs turbūt nustebsite, kai aš prisipažinsiu, kad dabar jaučiu šilumą, sklindančią nuo jūsų židinyje degančių malkų? Medžio degimas yra maginis reiškinys. Akmens anglies degimas sukelia visiškai kitokį poveikį psichinei atmosferai. Jeigu niekada nepatiriantis jokių reginių ir nejautrus subtiliems pasireiškimams ar bendravimui su anapusiniu pasauliu žmogus valandą kitą pamedituotų prie degančių malkų, jo vidinis regėjimas atsivertų daugeliui dalykų, apie kuriuos jis iki tol net nesusimąstydavo. Rytų šalių Dievo garbintojai elgiasi protingai garbinimui užkurdami laužus, nes taip jiems atsiveria tai, ko jie kitaip neižvelgtų. Vaško degimas taip pat skleidžia maginę įtaką, nors ne tokią stiprią kaip degantis medis. Pabandykite vieną kitą vakarą pasėdėti be jokio apšvietimo prie vaškinės žvakės šviesos, tada pamatysite, kokie reginiai išplauks jums iš *tuštumos*.

Jau seniai nekalbėjau apie Lajonelį. Jis dabar labai intensyviai ieško inžinierių šeimos, kurioje galėtų vėl įsikūnyti.

– Kodėl tu taip skubi mane palikti? – paklausiau jo, kai jis pirmą kartą apie tai užsiminė.

– Net negalvoju jūsų visiškai palikti, – atsakė jis. – Aš lankysiu jus sapnuose.

– Tik ne iš karto po gimimo, – paaiškinau jam. – Žinok, kad materijoje ilgą laiką jausiesi tarsi patekęs į kalėjimą, aklas ir kurčias, o kai išmoksi ateiti į mano sapnus, aš jau gal taip pat būsiu grįžęs į Žemę.

– Tada gal ir jums vertėtų grįžti kartu su manimi? – paklausė jis. – Tėve, kodėl mes negalėtume gimti dvyniais?

Ši mintis man atrodė tokia nevykusi, kad aš net nusikvatojau, bet Lajonelis labai rimtai paprieštaravo:

– Tačiau dvyniai egzistuoja! Aš pats pažinojau du brolius dvynius, kai gyvenau Bostone.

Deja, neplanavau grįžęs į Žemę būti kieno nors broliu dvyniu, todėl ir pasakiau Lajoneliui, kad jeigu jis nori su manimi bendrauti, tai tegul lieka čia ir nekuria kitų planų.

– Bet kodėl mes negalime grįžti kartu ir būti dvyniais, na, bent kaimynais? – atkakliai nenorėjo pasiduoti jis.

– Gal tai ir įmanomas variantas, jeigu tu jo nesugadinsi per dideliu skubėjimu.

Šis berniukas kartais mane iš tikrųjų stebindavo. Čia tokios didelės galimybės kurti iš subtilios substancijos, daryti išradimus ir atlikinėti kokius nori bandymus, bet jam tiesiog niežti rankas dirbti su plienu ir metalais. Keista!

Kada nors pabandyčiau atsivesti berniuką pas jus prieš pat jums užmiegant. Tai pats geriausias metas tikriesiems reginiam. Tie reginiai, kurie atsiranda sapnuose, gali lengvai susimaišyti su fizinės materijos, pro kurią jūs grįžtate iš sapnų pasaulio, vibracijomis ir išskysti. Nepamirškite berniuko. Aš jam jau pasakojau, kaip rašau jūsų rankos pagalba, ir jis labai tuo susidomėjo.

– Gal man reikėtų sukurti tokį telegrafą? – paklausė jis.

Patariau nedaryti to, nes galima pertraukti fizinę telegramą, už kurią iš anksto sumokėti pinigai.

Kartais aš pakviečiu jį keliauti kartu į prototipų pasaulį. Kol aš domėjausi savo dalykais, jis ten sukūrė miniatiūrinį modelį ir daug su juo eksperimentuoja. Tai rato modelis, kurį varo iš jo pirštų tekanti elektros srovė. Ne, tai ne metalinis ratas, kaip jūs galvojate, jis iš čionykštės substancijos.

Jau laikas jums suprasti, kad abu pasauliai susideda iš skirtingos materijos. Skiriasi ne tik jų materijų vibracijų dažniai, bet ir magnetizmas. Jūs žinote, kad du kieti daiktai negali būti vienoje erdvėje tuo pačiu metu, bet šis dėsnis netaikomas dviem daiktams, iš kurių vienas priklauso čionykščiam pasauliui, o antras – jūsiškiam. Kaip vanduo vienu metu gali būti karštas ir drėgnas, taip ir kvadratinis metras vienu metu gali būti tiek fizinis, tiek ir mūsų substancijos.

Ne, ne, geriau nesikabinėkite prie žodžių! Jūsų pasaulyje neegzistuoja čionykštės materijos pavadinimų ar ekvivalentų, nes jūs nieko apie ją nežinote. Jūs nepamatytumėte Lajonelio elektrinio rato, jeigu jį padėtume net ir prie jūsų židinio. Nepadėtų net degančio medžio magija, bent tol, kol daiktus apšviečia saulės šviesa.

Dabar jau turiu eiti.

26-as laiškas

RATILAI ANT SMĖLIO

Tik dabar pradėdau mėgautis čionykščio gyvenimo romantika. Manau, kad aš visada buvau šiek tiek romantiškas. Tik Žemėje turėjau per daug darbo, pareigų, įsipareigojimų. Dabar esu laisvas nuo viso to.

Jūs negalite įsivaizduoti tikrosios laisvės reikšmės, jeigu neprisimenate savo paskutinio buvimo čia prieš įsikūnijant Žemėje, kuo aš iš tikrųjų abejoju.

Romantika man – tai būties žavesys, tai būties magijos atspalvis, nuspalvinantis gyvenimo pilkumą rausva romantikos spalva. Kokia žavi galimybė – svajoti ir realizuoti savo svajones, nes čia realizacija vyksta kartu su svajonės atsiradimu. Tai vieno proceso eiga. Viskas čia taip realu, o vaizduotė tokia galinga, sugebėjimai realizuoti tokie neriboti, kad viskas čia egzistuoja tarsi be ribų!

Svajonės čia niekada nebūna tuščios, nes mūsų svajojimas – tai čionykštė kūrimo, gaminimo, statymo forma, bet jeigu to nebūtų, mes vis tiek turėtume teisę daryti viską, ką tik sugalvojame. Čia mūsų laukia užtarnautas poilsis, Žemėje laukia darbas.

Noriu kad suprastumėte: Žemėje žmogui tenka sunaudoti daugiau energijų statant vieną sunkią koją priešais kitą ir pernešant šimtą kilogramų sveriantį kūną vieno kilometro atstumu, nei čia apeiti apie visą pasaulį! Tai leis jums suvokti, koks energijų perteklius čia egzistuoja ir kaip lengva tomis energijomis iš karto apvilkti savo svajones.

Tikriausiai Žemėje jūs dirbate per daug, kur kas daugiau, nei tai būtina iš tikrųjų. Tai liudija daugybė daiktų, kuriais jūs užgriozdinate savo gyvenimą, dirbtinai sukurti poreikiai, svaiginantis jūsų gyvenimo tempas vaikantis šių gėrybių, bet iš čionykščio pasaulio visa ši veikla atrodo beprasmė ir net apgailėtina. Jūsų politinė ekonomika – tai tik vaikiški ambiciniai žaidimai, valstybinės įstaigos – beprasmis nereikšmingų veiksmų atlikinėjimas, ir net visas jūsų gyvenimas būtų beprasmis, jeigu jūs dėl to nekenėtumėte taip giliai, kad jūsų sielos pajėgtų suvokti, nors ir prieš jūsų valią, jog didžioji šios veiklos dalis bergždžia.

Kaip aš dirbau, kaip aš kentėjau Žemėje, kad nubrėžčiau savo menką ratilą ant smėlio! Tik dabar supratau, kad jeigu būčiau daugiau laiko skyręs apmąstymams, tai tikriausiai būčiau atstatęs dalį ankstesnio pažinimo, įgyto per prieš tai buvusius gyvenimus. Ir nors buvau priverstas braižyti tą savo ratilą ant smėlio, būčiau jį nubraižęs kur kas lengviau ir dvigubai greičiau.

Čia galiu daryti, ką tik noriu ir pajėgiu sugalvoti; galiu išstis valandas stebėti, kaip kinta praplaukiančių debesų spalva; galiu gulėti ant nugaros pasikišęs rankas po galva ir atsiduoti prisiminimams. Tai labai įdomus užsiėmimas: siųsti savo mintis atgal, metai po metų, gyvenimas po gyvenimo, šimtmetis po šimtmečio, atgal, vis atgal, kol išvysti save... vėžlio kūne! Lygiai taip pat galima žvelgti į ateitį, vis gilyn ir gilyn, gyvenimas po gyvenimo, šimtmetis po šimtmečio, eonas po eono, kol staiga atpažįsti save... arkangelo kūne! Žvilgsnis į praeitį yra atmintis, žvilgsnis į ateitį yra kūryba. Be abejo, mes kuriame savo pačių ateitį. Kas, be mūsų pačių, galėtų tai padaryti? Mums daro įtaką, mus verčia judėti ir stumia, mums padeda ir trukdo kiti, bet tik mes patys rezgame savo egzistencijos tinklą, mes patys kalame savo gyvenimą. Patys sumezgame mazgus, kuriuos vėliau teks atrišti, – dažniausiai sunkiai ir su nuostaba.

Peržvelgdamas savo ankstesnius gyvenimus, galėjau suvokti savo paskutiniojo gyvenimo Žemėje elgesio ir įvykių priežastis. Tam tikra prasme tai buvo vienas iš didžiausių nepasitenkinimą keliančių mano gyvenimų, išskyrus gal dar vieną. Tačiau dabar aš suprantu jo tikslą, suprantu, kad pats pasiruošiau jo planą būdamas čia prieš praėjusį įsikūnijimą. Net pasistengiau suderinti jo eigą taip, kad galėjau ten gyventi su čia sutiktais draugais.

Dabar priėjau naują gyvenimo kelio posūkį ir vėl pradėjau kilti. Vėl projektuojau, braižiau savo būsimo gyvenimo linijas, nors visiškai neskubu iš čia išeiti. Dieve gink! Aš visiškai nenoriu iš čia išeiti, kol nepasisotinsiu laisve ir čionykščio egzistavimo teikiama malonumais. Be to, čia galima daug ko išmokti. Noriu atstatyti atmintyje viską, ko esu išmokęs ir jau pamiršęs per ankstesnius savo gyvenimus.

Gal dar prisimenate iš mokyklos laikų, kaip jums tekdavo kartoti praėjusių savaitių ar net mėnesių pamokas? Tai teisinga praktika. Aš dabar lygiai taip kartoju savo gyvenimų pamokas. Po truputį, neskubėdamas, kol pasiruošiu grįžti į Žemę, susidarysiu viso šio pakartoto kurso apžvalgą ir tuos prisiminimus, kuriuos panorėsiu persinešti į naują įsikūnijimą, valios jėga įsprausiu į būsimo gyvenimo atmintį. Būtų tikrai neįmanoma persinešti absoliučiai visą išgyvenimų panoramą, kuri atsiskleidė dabar mano amžių atmintyje, bet joje egzistuoja kai kurie esminiai dalykai, filosofiniai principai ir pavyzdžiai, kurių aš neturiu pamiršti. Dar norėčiau persinešti kai kurias svarbias formules ir kai kurių praktikų įpročius, kuriuos tam tikra prasme galima pavadinti okultiniais, nes tada, pasiekęs brandaus amžiaus, galėčiau atgaivinti

atmintyje tuos pačius praeities gyvenimų panoramos vaizdus, kuriuos dabar matau kiekvieną kartą kada tik panorėjęs.

Ne, ne, nieko nepasakosiu jums apie jūsų ankstesnius gyvenimus. Jūs galite ir privalote pati atgaivinti savo praeitį. Kiekvienas gali tai atlikti, jeigu suvokia skirtumą tarp atminties ir vaizduotės. Taip, šis skirtumas iš tikrųjų labai subtilus, bet jis toks pats realus kaip skirtumas tarp *vakar* ir *rytoj*.

Tikrai nenoriu, kad jūs skubėtumėte čia pereiti. Tikrai ne! Likite Žemėje kaip galima ilgiau. Daugelį dalykų iš to, ką mes darome čia, jūs galėtumėte daryti ir būdama kūne! Be abejo, jums tam prireiks daugiau energijos, bet juk energija tam ir egzistuoja, kad būtų naudojama. Net kai kaupiamo ją, tai darome šį veiksmažodį tik dėl būsimo naudojimo ateityje.

Viena iš priežasčių, kodėl aš čia tiek ilsiuosi, svajoju ir mėgaujuosi romantika yra ta, kad noriu sukaupti kuo daugiau energijos, kad grįžčiau į Žemę turėdamas daugiau jėgų gyventi.

Gerai, kad jūs priėmėte mano patarimą retkarčiais nieko neveikti ir šį laiką skirti pažinčiai su savo pačios siela. Daug atradimų laukia to, kuris laisva valia nusprendė tyrinėti savo sielą. Sielos negalime palyginti nei su kibirkštimi, nei su klajojančia pelkių liepsnele. Siela – tai mūsų švyturys, padedantis išvengti materializmo ir užmaršties povandeninių rifų.

Patyriau daug džiugių akimirkų peržvelgdamas savo graikiškus įsikūnijimus. Kokią koncentraciją pasiekdavo tų laikų graikai! Jie daug žinojo. Pavyzdžiui, kokia gili Letos⁸ vandenių samprata, kurią galinga atmintis sugebėjo pernešti iš kito būties kranto!

Jeigu žmogus nesistengtų prisiminti, jeigu jis neskirtų laiko praeities analizei, ar galėtų jis tikėtis reikšmingos ateities?! Argi jūs nežinote, kad žmogus gali tapti Dievu arba tuo, kuris, lyginant su paprastu žmogumi, pasižymėtų visomis Dievo savybėmis ir jo didybe? “Jūs esate Dievai” – buvo pasakyta ne tik perkeltine prasme.

Sutikau čia Mokytoją iš Galilėjos ir bendravau su Juo. Štai kas buvo ir žmogumi, ir Dievu viename asmenyje! Pasauliui Jo vėl reikia!

27-as laiškas

MAGINIS RATAS

Jums būtų sunku susidaryti nuomonę apie čionykščio ir jūsiškio gyvenimų skirtumus vien tik iš mano laišku. Skiriasi pačios substancijos, ir ne tik mūsų kūnų, bet ir šiose aplinkose egzistuojančių gamtos objektų.

Jūs stebitės, kad aš savo pasauliui taikau sąvoką *gamtos objektai*. Gal jums atrodo, kad mes pranokome Gamtą? Tačiau nei daiktai, nei reiškiniai neegzistuoja už jos ribų. Net Dievas nėra išimtis. Gamta tiesiog egzistuoja.

Dabar pabandykite įsivaizduoti, kad jūs apie septyniasdešimt metų nugyvenote kūne, kuris atkakliai augino antsvorį ir tapo nejudrus, kurį reumatas vis dažniau versdavo gultis į lovą ir bent šiek tiek jį paremontuoti. O po to įsivaizduokite, kad jūs staiga pakeitėte šį kūną kitu, lengvu ir elastingu. Ar galite tai įsivaizduoti? Turiu prisipažinti, kad man dar visai neseniai tai buvo nelengva.

Leiskite savo vaizduotei aprengti jus šia lengva ir elastinga forma, švytinčia pakankamai ryškiai, kad galėtų nušviesti aplink jus erdvę, kai jos neslopina ryškesnė saulės šviesa. Bandykite vaizduotėje judėti iš vienos vietos į kitą, nuo vieno žmogaus prie kito, nuo vienos idėjos prie kitos. Laikui bėgant, išnyksta net įprotis valgyti. Nebelieka nei alkio, nei troškulio,

nors aš iki šiol kartais ko nors šiek tiek užkandu, bet tikrai tik šiek tiek, palyginus su tais sočiais mėsos patiekalais, kuriais maitindavausi Žemėje.

Be to, čia mūsų netyko jokia žemiška priedermė; čia daugiau pakantumo kitos sielos nuotaikoms. Čia nėra jokių įsipareigojimų, turiu mintyje susaistančius įsipareigojimus. Ne be išimčių, bet dažniausiai norai būna abipusiai. Kai pajuntu norą aplankyti draugą, tai tuo pačiu metu ir jis pajunta šį norą, ir trauka neša mus vieną prie kito. Žmonių bendravimas čia nuostabus, bet ir vienatvė kupina žavesio.

Po poros trejeto mėnesių jau nesijaučiau vienišas, nors pradžioje pats sau atrodžiau kaip į krantą išmesta žuvis. Beveik visi pradžioje patiria šį jausmą, išskyrus dvasingus žmones, kurie dar Žemėje išsivadavo iš materijos vergovės ir iš asmeninių ambicijų. Aš taip atkakliai kovojau su mirties idėja, kad naujoji mano būseną man atrodė kaip katastrofa, mane apėmė panika, kad dabar teks tuščiai gaišti laiką, kurį galėčiau naudingai skirti žemiško gyvenimo kovoms ir pergalėms.

Man į pagalbą atėjo Mokytojas, bet Jis buvo per daug protingas, kad pradėtų mane guosti. Jis išvardijo keletą pagrindinių principų ir paliko pačiam juos įgyvendinti. Po truputį, po lašą įvaldydamas tų principų teikimas galimybes, aš įvaldžiau ir save. Tik tada pradėjau suvokti visą savo naujosios būsenos žavesį ir privalumus. Tik tada supratau, kad veltui laiko neleidau, priešingai, įgijau patirties, kuri pravers ateityje.

Lengvai užmegzdavau pažintis ir bendravau čia su daugeliu skirtingo proto išsivystymo ir moralės lygio žmonių. Turiu pripažinti, kad aiškiai suvokiantį savo gyvenimo tikrąją reikšmę ir evoliucijos galimybes žmogų čia sutikti taip pat nelengva kaip ir Žemėje. Mes nepasidarome staiga išmintingesni vien dėl to, kad pakeičiame savo kūno audinių substanciją.

Buvęs Žemėje garbėtroška, toks bus ir čia. Nors, jeigu žmogus peržengs garbės troškimo ribą, reakcijos dėsnis galės jį išlydėti į būsimą gyvenimą kaip kuklų ir net drovų, bent kol ši reakcija neišsėks.

Dažnai užjausdavau žmones, kurie gyvenime buvo tapę rutinos vergais. Daugelis negali jos atsikratyti ir čia, todėl užuot mėgavęsi naujomis galimybėmis, jie nuolat grįžta prie savo senų įpročių ir visą laiką skiria įvairių taktinių bei finansinių problemų sprendimui, kol pasiekia tokį patį išsekimą kaip Žemėje.

Jau minėjau, kad čia yra Mokytojų. Nedaugelis jų gali prilygti savo žiniomis mano Mokytojui, bet dauguma imasi padėti naujai perėjusioms sieloms. Pagalba siūloma visiems, nors priima ją ne kiekvienas. Tada ji vėl ir vėl siūloma, nes tie, kurie aukojasi dėl kitų, nereikalauja nei pripažinimo, nei atlygio.

Jeigu mano tikslas būtų parašyti išsamų veikalą apie čionykštį gyvenimą, būčiau pasirinkęs visiškai kitą traktuotę. Pirmiausiai, būčiau padelsęs bent dešimt metų. Per tą laiką būčiau suklasifikavęs surinktus faktus, apibendrinęs juos ir tik tada pradėjęs metodiškai, nuo pradžios diktuoti tokią nuobodžią knygą, kad jūs būtumėte užmigusi berašydama, o man vis būtų tekę jus žadinti, kad vėl pirštais suspaustumėte iš rankos iškritusį rašiklį. Todėl apsisprendžiau rašyti iš karto po perėjimo čia, ir mano laišakai iš tikrųjų tėra tik keliautojo po svetimą šalį pastabos. Jie perteikia bendrus įspūdžius, kartais neteisingus jo vertinimus, netgi jo provinciališkumą ir vietinius prietarus. Tačiau tai nėra svetimų minčių perpasakojimas.

Man malonu, kad ant jūsų židinio stovi mano nuotrauka. Tai padeda man ateiti pas jus. Kiekvienoje fotografijoje slypi didelė jėga.

Neseniai dariau eskizus ant jūsų sapnų medžiagos materijos, nes norėjau aiškiau perteikti kai kurių dalykų tuštybę ir menkumą. Ar jau žinojote, kad mes sugebame tai daryti? Mirusieji gali daryti labai stiprią įtaką gyviesiems, jeigu tarp jų egzistuoja simpatinis ryšys. Jau esu minėjęs, kaip saugotis nuo nepageidaujamų įtakų, todėl baimintis nėra reikalo. Pasistengsiu visada laiku perspėti, jeigu atsiras bent menkiausia pavojaus galimybė iš mūsų pusės. Aš jau apibrėžiau aplink jus maginį ratą, per kurį galėtų praeiti tik pačios stipriausios dvasios. Aišku, brėžiau ne pats vienas, bet su Mokytojo pagalba. Jūs padedate mums, todėl turite teisę tikėtis mūsų globos. Kiekvienam pagal darbą – ši aksioma galioja abiejuose pasauliuose.

Tik jūs pati galite sunaikinti nubrėžtą apsaugą. Jeigu netyčia pertrauktumėte rato ribą ir atvertumėte plyšį nepageidautinoms įtakoms, mes skubiai užtaisytume atsiradusią spragą. Iš to jūs galite spręsti, kad aš čia jau užsitarnavau šiokią tokią autoritetą. Taip, dabar jau turiu teisę tai pasakyti. Jūs nustebote?

28-as laiškas

ŽAIDIMŲ PASAULIS

Kartą vienas mano pažįstamas pavadino čionykštį pasaulį *žaidimų pasauliu*, nes, pasak jo, mes visi čia elgiamės kaip vaikai ir kuriame sau tokią aplinką, kokios patys pageidaujame. Kaip vaikai žaisdami kėdę paverčia bokštu arba šuoliuojančiu ir trypančiu žirgu, taip ir mes savo pasaulyje galime realizuoti viską, ką mums pateikia mūsų vaizduotė.

Gal ir jums kada nors teko stebėtis vaiko vaizduote? Vaikas natūraliai tiki tuo, ką įsivaizduoja, kai sako: “Šis kilimėlis – sodas, o ši grindų lenta – upė, ši kėdė – pilis, o aš esu jos karalius”.

Kodėl jis taip kalba? Kaip jis gali taip sakyti? Todėl ir tik todėl, kad jo pašmonė prisimena čionykštį gyvenimą, kurį jis dar, galima sakyti, neseniai paliko. Jis parsinešė į Žemę prisiminimus apie prarastą laisvę ir savo vaizduotės jėgą.

Tačiau tai nereiškia, kad visi šio pasaulio daiktai tėra tik mūsų vaizduotės vaisiai. Tikrai ne. Šio pasaulio daiktai yra iš subtilios šio plano materijos, bet jie tokie patys realūs ir tokie patys materialūs kaip ir jūsiškiai. Tik čia mes turime galimybę kurti iš dar subtilesnės materijos, tai yra iš dar subtilesnės už čionykštę proto plano minčių materijos.

Kurdami ką nors Žemėje iš fizinės kietos materijos, jūs pirmiausia sukuriate tą patį objektą iš minties substancijos. Mūsų ir jūsų kūryba iš minčių materijos skiriasi tuo, kad kol jūs savo minčių kūrinio neapvelkate fizine kieta materija, tol netikite, kad šis nematomas kūrinys iš tikrųjų egzistuoja ne tik jūsų vaizduotėje. O čia mes galime matyti kitų sielų minčių kūrinius, jeigu jos ir mes to norime.

Taip pat galiu paguosti, kad mes galime matyti jūsų minčių kūrinius, o sustiprinę jūsų valią savo valios jėga galime padėti realizuoti juos fizinės materijos formoje.

Kartais šiame keturmačiame pasaulyje mes kuriame nuosekliai ir ilgai, ypač jeigu norime išlaikyti šią formą dėl kitų ilgesnį laiko tarpą. Tačiau visos gerokai tobulumo keliu pažengusios sielos minčių vaizdus mato visada.

Be abejo, jūs jau suprantate, kad ne visos sielos vienodai išsivysčiusios. Iš tikrųjų tik nedaugelis gerokai pralenkė jus. Net bukiausias žmogus čia įgyja tai, ką jūs visi praradote – tikėjimą savo minties kuriamais vaizdais.

Siela, grįždama kūnytis į Žemę, nepraranda tos kūrybos jėgos. Tačiau nuolatinis suaugusiųjų netikėjimas, kai jie visą laiką aiškina vaikui: “Tai tik žaidimas, to iš tikrųjų nėra, tai tik tavo fantazija”, greitai nuslopina šią jėgą.

Vaizduotės galimybės yra neribotos, bet norint pasinaudoti visa jos jėga, reikia tikėti savo vaizduote. Jeigu jūs nuolat save įtikinésite kaip motina kūdikį, kad tai tik vaizduotės žaismas, kad tai nerealu, jūs niekada nerealizuosite tų dalykų, kuriuos nuolat kuria jūsų protas. Pati vaizduotė primena vaiką: ją reikia nuolat skatinti ir tikėti ja, kitaip ji negalės vystytis, tobulėti ir atskleisti visų savo galimybių.

Mano pažįstamas, pavadinęs šį pasaulį žaidimų arena, atliko daugybę bandymų su savo vaizduotės jėga. Jam pavykdavo tokie dalykai, kurie jus gerokai nustebintų. Pavyzdžiui, po savo mirties jis padėjo Žemėje likusiai savo žmonai realizuoti jų abiejų puoselėtą planą, kuris tada atrodė neįgyvendinamas dėl jų tikėjimo trūkumo. Tačiau tokius bandymus atliekantys žmonės čia – išimtis. Dauguma mano naujų pažįstamų mėgaujasi čionykščio pasaulio teikiama malonumais ir visiškai nesirūpina Žeme. Be abejo, tie nedaugelis yra svajotojai, kaip ir aš pats, kurių netenkina būtis tik šiame pasaulyje, o nori realiai veikti per abu pasaulius. Tačiau, kaip jau minėjau, tokių retai pasitaiko, kaip ir gerų poetų Žemėje. Daugumai pakanka to pasaulio, kuriame jie tuo metu egzistuoja.

Dar noriu pabrėžti, kad aš *nė už ką pasaulyje*, kaip jūs mėgstate sakyti, nesutikčiau trukdyti ko nors savo mintimis, kištis į kitų reikalus, kurie manęs visiškai neliečia. Tačiau jeigu neįjuntamai ir nematomai galėčiau padėti jums savo tikėjimo vaizduote jėga, tai, manau, neatsitiktų nieko blogo, o man tai būtų reikiamas šios įtakos įrodymas.

29-as laiškas

NETIKĖTAS PERSPĖJIMAS

Man būtų labai liūdna, jeigu šių laiškų skaitymas bukus žmones paskatintų vaikytis dvasių, traukti į Žemės sferą neatsakingus ir dažnai netiesą kalbančius elementalius. Pasakykite visiems, kad jie to nedarytų.

Mano laiškų rašymas per jūsų ranką yra visiškai kitas dalykas. Šių laiškų nebūtų buvę, jeigu man nebūtų padėjęs Mokytojas ir aš nebūčiau išmokęs šio bendravimo metodo arba jeigu jūs būtumėte pertraukinėjusi mane savo mintimis ir nuolat kylančiais klausimais. Vien todėl, kad jūs išliekate pasyvi ir nerodote smalsumo, leisdama man naudotis jūsų ranka taip, kaip Žemėje aš naudojausi savo stenografistės paslaugomis, galiu užrašyti ilgus ir rišlius sakinius.

Daugelis pranešimų iš čia, net jeigu jie tikri, neturi didelės vertės, nes juos visada nuspalvina diktuojančio asmens mintys. Jūs teisingai nusprendėte nieko neskaityti šia tema, kol tęsiasi mano laiškų rašymas, ir net negalvoti apie tą pasaulį, kuriame aš dabar esu. Taip jūs išsvengsite išankstinių savo nuomonių ir minčių, kurios galėtų pertraukinėti mano minčių srautą.

Gal jūs jau girdėjote, kad gyvendamas Žemėje tyrinėjau spiritizmą, kaip ir daugelį kitų okultizmo reiškinių, stengdamasis užčiuopti už jo slypinčią tiesos dalelę. Tačiau ir tada tikėjau, ir dabar tikiu, kad, visais atvejais, išskyrus vienintelį, kai nori mokliškai pateikti tokių reiškinių įrodymų, vaikytis dvasių yra ne tik tuščias laiko gaišinimas, bet ir kenksminga. Gali atrodyti keista tokius žodžius girdėti iš vadinamosios *dvasios*, pradėjusios bendrauti su jūsų pasauliu. Jeigu kas nors viską supras tik tokia prasme, nieko negaliu padėti. Gal kam nors

pasirodysiu esąs nenuoseklus, bet man vis tiek atrodo kenksminga užsiimti bet kokių neatsakingu mediumizmu.

Jeigu iš tikrųjų kiekvieno spiritizmo seanso metu pasirodytų ano pasaulio dvasia, sugebanti perduoti svarbų ir nuoširdų pranešimą, tada nebūčiau toks kategoriškas. Tačiau čionykštis pasaulis, kaip ir žemiškas, kupinas lengvabūdžių dykinėtojų. Kadangi mūsų pasaulio gyventojų gretas papildė išėiviai iš jūsų pasaulio, tai natūralu, kad čionykštis kontingentas toks pat, kaip ir Žemėje. Jis nedaug pasikeitė praeidamas pro mirties vartus.

Be to, čia egzistuoja dar viena gyvų būtybių kategorija, kuri ezoterine kalba vadinama *elementaliais*. Apie juos prirašyta visokių niekų, bet jums reikia žinoti, kad šiame pasaulyje egzistuoja energijos vienetai ir sąmonės, atitinkančios ezoterinius aprašymus. Šios būtybės dažniausiai ne itin išsivystę. Žemės gyvenimas joms yra pati tinkamiausia tolesnio tobulėjimo pakopa ir neišvengiama jų evoliucijos stadija, todėl jos jaučia tokią trauką prie visko, kas yra žemiška.

Niekada nereikia galvoti, kad spiritizmo seanso metu barbenanti į jūsų stalą ar kurį kitą baldą dvasia yra būtinai jūsų mirusio senelio. Tai gali būti tik akla ir labai įžūli sąmonė, bandanti pasinaudoti jumis ir taip pagreitinti savo pačios evoliuciją, norinti prasiskverbti į jus ir per jus patirti žemės vibracijas.

Gal ši akla būtybė nepakenks jums, bet gali būti ir taip, kad tokio kontakto pasekmės atneš jums daug nemalonumų. Todėl geriausia neskatinti jų skverbtis per abu pasaulius skiriančią uždangą, nes ji daug plonesnė, nei jūs galvojate, ir jeigu jūs negalite per ją matyti, jausti per ją galite.

Užrašęs šį perspėjimą, manau atlikęs savo pareigą. Kitą kartą pasistengsiu papasakoti įdomesnių dalykų, nes jaučiuosi čia kaip astralinė Šacherezada, išgyvenanti savo stebuklingas naktis! Deja, galvoju, kad neišbūsiu čia tūkstančio ir vienos nakties. Ne, aš nesiruošiu vėl “mirti” ir pereiti į jūsų pasaulį. Perdavęs jums viską, ką buvau suplanavęs apie čionykštį pasaulį, ruošiuosi keliauti po kitas planetas, aišku, jeigu gausiu tam leidimą.

Kartais jaučiuosi kaip jaunuolis, gavęs didelį palikimą ir neribotas galimybes keliauti. Ir nors jis gali dar užtrukti namuose, kol susitvarkys visus reikalus ir apsipras su naujomis galimybėmis bei nauja veikimo laisve, visgi ateis laikas, kai jis panorės išbandyti savo sparnus. Manau, kad mano pateiktas pavyzdys aiškus? Tada galite palikti jį šiame tekste.

30-as laiškas

DANGAUS MATEMATIKOS UŽDAVINYS

Iš to pagyvėjimo, kurį jūs pajuntate man prisiartinus prie jūsų, galite spręsti apie mano dabartinio gyvenimo intensyvumą. Ne, aš tikrai nepanašus į blyškų vaiduoklį, nuo kurio iš tolo dvelkia kapo duobės drėgmė. Aš esu visiškai realus, visiškai sveikas ir gyvas kaip ir savo žemiško gyvenimo metu, kai mane gaubė daugiau ar mažiau sveika fizinio kūno forma (bent man taip atrodo).

Labai gerai, kad jūs neturėjote kontaktų su čionykščiu pasauliu. Būtų labai negerai, jeigu jūs pradėtumėte manęs bijoti ir vengti. Kiti tikriausiai išsigąstų pajutę mano buvimą taip, kaip jaučiate jūs.

Kartą pasibeldžiau į buvusio savo žemiško draugo kambario duris tikėdamasis, kad jis maloniai mane priims. Jis pašoko iš lovos, po to vėl šoko į ją atgal ir išsigandęs užsitraukė

antklodę ant galvos. Jis išsigando net minties, kad tai galiu būti aš. Nenorėdamas sukelti jam širdies infarkto ar tokio sukrėtimo, nuo kurio plaukai pabała per vieną naktį, tyliai pasitraukiau. Tikriausiai ryte jis nusprendė, kad už sienos apmušalų atsirado pelių.

Tačiau kadangi jūs mane pažįstate geriau, tai jaučiu tikrą malonumą ateiti pas jus ir nuoširdžiai pasikalbėti. Sakoma, kad senas, patikimas draugas geriau už dešimt naujų, ir vien tik išsikūnijusių sielų draugija nepatenkintų mano poreikio bendrauti, jeigu visi anksčiau pažinoti žmonės imtų ir nusigręžtų nuo manęs tokio.

Šiame pasaulyje aš suformulavau klausimą: ko aš turiu čia siekti ir ko noriu? Prieš metus būčiau atsakęs: “Jėgos”, tačiau dabar aš jau pasikeičiau, todėl ir atsakymas būtų kitas: “Žinių”, nes žinios yra jėgos ištakos. Jeigu įgysiu pakankamai žinių, turėsiu ir pakankamai jėgų.

Pas jus ateinu vien tam, kad jums ir kitiems atneščiau keletą kruopelių žinių, kurių kitais metodais jūs negautumėte. Pati stambiausia kruopelė – ugdydamas savo valią žmogus gali išlaikyti objektyvią sąmonę ir po mirties. Daugelis čia perėjusių nugrimzta į savotišką subjektyvią palaimą ir tampa abejingi viskam, kas vyksta tiek Žemėje, tiek ir danguje. Aš pats taip pat visiškai lengvai būčiau galėjęs pasinerti į tokią būseną, bet nepanorau.

Jau minėjau, kad skirtumas tarp žmogaus sąmonės Žemėje ir čia tas, jog Žemėje jis vienodai puikiai valdo ir subjektyvią, ir objektyvią sąmonės formas, nors vyrauja objektyvi sąmonė. Čia, pas mus, vyrauja subjektyvios sąmonės tendencija, nors po perėjimo išlieka abi sąmonės formos.

Susikoncentravusi ir pažvelgusi į savo vidų, jūs kiekvieną kartą galėtumėte pereiti į subjektyvios palaimos būseną, panašią į tą, kuria mėgaujasi mirties ribą peržengusios sielos. Tik tokia bendravimo su sąsąmone patirtis leidžia žmogui pažinti neregimą pasaulį. Kai nuramintos visos fizinio gyvenimo aistros ir emocinės audros, žmogus gali pažvelgti į savo paties vidinį gyvenimą, o šis vidinis gyvenimas ir yra keturmačio plano gyvenimas. Ne, tai ne prieštaravimas ir ne painiava. Jau minėjau, kad objektyvi sąmonės forma mums taip pat egzistuoja kaip ir subjektyvi, tik vyrauja polinkis į subjektyvią.

Gal jūs dar prisimenate tą įsimylėjėlių porą, apie kurią rašiau prieš keletą savaitių? Jis perėjo čia anksčiau ir laukė jos, o vėliau padėjo jai pereiti per sritį, kuri egzistuoja tarp dviejų egzistencijos būsenų.

Sutikau juos dar kartą, bet jie visiškai nesusidomėjo mano pasirodymu. Priešingai, manau, jog jie buvo netgi nepatenkinti, kad pažadinau juos iš tos subjektyvios palaimos būsenos, į kurią jie nugrimzdo nuo to laiko, kai jiems pagaliau pavyko susieiti.

Kol jis laukė jos visus tuos ilgus metus, tol jo būdravimą palaikė laukimo jėga; kol jai teko visą tą laiką būti Žemėje vienai be jo, ji visą laiką galvojo apie jį, ir taip buvo išlaikomas poliškumas tarp jų. Dabar jie turi vienas kitą; jie visą laiką leidžia savo namelyje, kurį jis pastatė iš šio pasaulio substancijos; jie mato vienas kito veidus visą laiką, nepriklausomai nuo to, ar žiūri į savo vidų, ar į išorę. Jie patenkinti savo būtimi; jiems nėra ko siekti, bent taip jie kalba vienas kitam, todėl jie vėl visiškai pasinėrė į subjektyvios palaimos būseną.

Jie turi teisę mėgautis šia palaimos būseną. Niekas negali jiems to uždrausti. Jie nusipelnė to savo veiksmais ir gavo atpildą pagal ritmingo teisingumo dėsnį. Jie dar ilgai tuo mėgausis. Manau, kad jie ilgai mėgausis savo išgyvenimais, patirtais kartu ir atskirai, o po to išmuš valanda, kai vienas iš jų pajus persisotinimą šia saldžia būtimi. Jo arba jos sielos raumenys pajus poreikį judėti, justi įtampą, nuo nieko neveikimo norėsis pasitemti, pajudėti. Jis arba ji

pajus astralinį dvasinį žiovilį. Ir tada – pagal reakcijos dėsnį – jis arba ji peržengs šio pasaulio ribą.

Jūs klausiate, kur jis arba ji eis? Aišku, į Žemę.

Įsivaizduokite jį arba ją prabudusius iš šios subjektyvios palaimos būsenos, kurią jie iki tol suvokė kaip savo pasiekimą, ir tik išėjusius trumpai pasivaikščioti. Štai tada jie pajus vien tik lengvumą širdyje bei akyse, tokį kaip Žemėje atsikėlus ankstų giedrą rytą, ir jį arba ją pritrauks Žemės įsimylėjėlių pora. Staiga materijos balsas, nenugalimas ir pasiekęs aukščiausią laipsnį karšto kraujo bei veiklos šauksmas apims pusiau prabudusią sielą ir tada ji vėl pereis į materialios kūrybos pasaulį. Ji nugrims į Žemės materiją ir pasislėps joje. Ji lauks naujo gimimo ir gims daug stipresnė, nes gerai pailsėjo. Pradžioje sakiau: *jis* arba *ji*. Galima beveik tiksliai pasakyti, kad vyras prabus pirmas dėl savo teigiamo poliškumo.

Tačiau nepamirškite, kad, įsivaizduodamas šių įsimylėjėlių ateitį, aš neturiu omenyje bendro visoms sieloms grįžimo metodo. Aš tik spėju, kaip ši konkreti pora grįš į Žemę, ir man atrodo, kad ji paskui jį išeis tuoj pat, kai tik prabudusi pasijus esanti viena.

Šios poros perėjimo vaizdą nupiešiau būtent tokį todėl, kad jie jau net per daug užsimiršo besimėgaudami subjektyvia palaima.

Kada tai įvyks? Štai to neįmanoma pasakyti. Gal kitais metais, o gal po šimto metų. Nežinodamas juos jungiančių jėgų stiprumo, negaliu apskaičiuoti, kokį subjektyvios palaimos kiekį jie gali atlaikyti be veržlios atgalinės reakcijos.

Manau, kad jūs dabar svarstote, ar aš pats galėčiau kada nors nugrimzti į tokią palaimos būseną, apie kurią dabar kalbėjome? Gal būt ir taip. Gal ji apimtų ir mane, tik ne ilgam ir dar ne dabar. Bent jau todėl, kad neturiu čia mylimosios, kuri galėtų mėgautis tokia palaima kartu su manimi.

31-as laiškas

DĖMESIO KRYPTIES PAKEITIMAS

Pastaruoju metu kartu su Mokytoju aplankau daugelį Žemės vietų. Apsilankiau tose šalyse ir tuose miestuose, kuriuose gyvenau ir dirbau tarp žmonių ankstesniuose savo gyvenimuose. Vienas iš tokių kelionių po svečias šalis privalumų yra tas, kad jos padeda prisiminti savo ankstesnius gyvenimus. Tose gyventose vietose egzistuoja tikra magija.

Pabuvojau Egipte, Indijoje, Persijoje, Ispanijoje, Italijoje, aplankiau Vokietiją, Šveicariją, Austriją, Graikiją, Turkiją ir daug kitų šalių. Net Dardanelų sąsiauris buvo man atviras, nors dėl karo veiksmų jis uždarytas jums. Kiekviena būseną turi savo privalumų, visur egzistuoja kompensacijos dėsnis. Patyriau, kad kai kuriuose savo gyvenimuose buvau didis keliautojas.

Gal jums neaišku, kaip aš galiu taip lengvai pereiti iš šio pasaulio į jūsų ir matyti abiejuose? Tačiau jūs turėtumėte prisiminti, kad mano ir jūsų pasauliai egzistuoja beveik toje pačioje erdvėje, kad Žemės paviršius sutampa su pačiu tankiausiu, ar kiečiausiu, mūsų pasaulio sluoksniu. Be to, kaip jau minėjau, egzistuoja ir tokio subtilumo mūsų pasaulio sluoksniai, kurie labiausiai nutolę nuo Žemės paviršiaus. *Dangaus buveinė* – ne vien tik simbolis.

Tereikia man tik pakeisti savo dėmesio kryptį, ir aš galiu bet kuriuo metu atsidurti jūsų pasaulyje. Kad esu nematomas fiziniemis akimis, dar nėra įrodymas, jog manęs ten nėra. Jeigu nepakeisčiau savo dėmesio krypties – tai tam tikru būdu atliekama valios pastangomis – galėčiau atsidurti vienoje erdvėje su koku nors Žemės gyventoju ir net nežinoti to. Įsiminkite,

bet tai dar tik viena reiškinių ypatybė. Kita – ir jūs bet kuriuo metu galite atsidurti mūsų pasaulio erdvėje greta jus dominančių objektų ir net nežinoti to.

Tačiau jeigu jūs susikoncentruosite į mūsų pasaulį, tada jūs galėsite labiau jį suvokti. Taip ir aš pats, žinodamas, kaip reikia susikoncentruoti į jūsų pasaulį, iš karto galiu permesti savo sąmonę į Žemę ir mėgautis įvairių miestų bei šalių panoramomis.

Pačioje mano buvimo čia pradžioje aš labai neryškiai mačiau Žemės vaizdus, dabar matau jau patenkinamai.

Ne, aš nesiruošiu pasakyti jums dėmesio krypties keitimo formulės, kad perduotumėte ją kitiems ir jie galėtų lankytis mūsų pasaulyje. Nesiruošiu to daryti todėl, kad tokios žinios dabartiniu žmonių sąmonės išsivystymo metu atneštų daugiau blogio nei naudos. Aš tik konstatuoju faktą ir palieku galimybę atrasti formulę pačiam tyrinėtojui, jeigu jis bus pakankamai smalsus ir turės tam reikiamų savybių.

Mano tikslas, verčiantis mane rašyti šias eilutes, – įtikinti abejojančius, kad sielos gyvenimas tęsiasi ir po tos permainos, kurią jūs vadinate mirtimi. Daugelis galvoja, kad jie tiki, bet šis jų tikėjimas ne visada yra tikras. Jeigu man pavyktų leisti pajusti savo, kaip gyvos būtybės, buvimą per šiuos laiškus, tai tas faktas sustiprintų tokių skaitytojų sąmonėse nemirtingumo sąvoką.

Mūsų amžius tebėra materialistinis. Dauguma nerodo jokio dėmesio gyvenimui anapus kapo duobės. Tačiau visi žmonės anksčiau ar vėliau pereis čia, ir gal kai kuriems iš jų ši permaina bus lengvesnė ir ne tokia baisi, jeigu jie bus skaitę mano perduotas žinias. Argi tai neverta tų pastangų, kurias aš ir jūs įdedame?

Kiekvienas prie didžiosios permainos artėjantis žmogus, kuris panorės įdėmiai ir rimtai perskaityti šiuos laiškus bei suvokti jų turinį ir kuris nepamirš šių žinių perėjimo metu, bus apsaugotas nuo bet kokios baimės.

Tačiau grįžkime prie mano kelionių. Buvau Konstantinopolyje ir stovėjau tame pačiame kambaryje, kuriame patyriau nuostabių išgyvenimų prieš keletą šimtų metų. Mačiau tas pačias sienas, liečiau jas, skaičiau eterinius įrašus apie viską, kas vyko tarp šių sienų, ir savo paties istoriją.

Vaikščiojau po Persijos rozariumus, kvėpavau tų pačių rožių palikuonių aromatu, kuris kėlė mano jausmus iki ekstazės būsenos, kai klajojau tais pačiais parko takeliais kitu kūnu, visiškai nepanašiu į mano paskutiniojo gyvenimo formą. Šis aromatas privertė mane prisiminti tuos laikus.

Graikijoje gyvenau jos senosios šlovės laikais. Kokie tai buvo laikai, kokie tada gyveno žmonės! Manau, kad jų didybės paslaptis buvo gebėjimas susikoncentruoti. Visas eteris aplink pusiasalį kupinas jos žygdarbių, drąsių minčių ir narsių veiksmų atspindžių. Senieji eteriniai vaizdai tokie ryškūs, kad švyti kiaurai per visus vėlesnių laikų įrašus, nes tai, ką ezoterikai vadina *astralinėmis kronikomis*, visur egzistuoja sluoksniais, dengdamos vienos kitas. Galima perskaityti bet kurį sluoksnį vien dėl paliktų jame pėdsakų arba sąmoningai nukreipus į jį savo valią. Tai lygiai tas pats, kaip vaikščioti po Britų Muziejų tarp daugybės milijonų tomų ir pasirinkti tą, kuris labiausiai reikalingas. Patys nuostabiausi dalykai visada pasirodo esą labai paprasti, jeigu žinai jų esmę. Reikia pripažinti, kad daug niekų buvo prirašyta apie vibracijas, bet visa kronikų skaitymo esmė ir yra vibracijos. Nėra ugnies be dūmų.

Indijoje mačiau medituojančius jogus. Ar žinote, kodėl jų kvėpavimo metodas taip veikia psichiką? Ne, jūs negalite žinoti. Tiek to, pasakysiu: sulaikant kvėpavimą, susidaro – nežinau, ar tikslu tai vadinti nuodais – medžiaga, kurią vis tik pavadinsiu nuodais, nes ji veikia žmogaus psichinę prigimtį ir keičia jos vibracijas. Štai ir visa paslaptis, o kiek knygų prirašyta apie jogą, bet ar kas nors pasirūpino tai paminėti? Sveiki eilinio žmogaus plaučiai normaliai kvėpuodami išmeta šiuos nuodus iš organizmo, ką pripažįsta visi fiziologai. Tačiau fizinėmis sąlygomis gyvenančiam žmogui, norint prisitaikyti prie vidinio, arba psichinio, gyvenimo, reikia pakeisti vibracijas. Šį pokytį galima atlikti padidinant minėtų nuodų kiekį organizme. Ar šie nuodai pavojingi? Taip, labai pavojingi; ir tik nedaugeliui, kurie žino, kaip su jais elgtis, jie nėra pavojingesni už bet kokius farmacijos siūlomus vaistus.

Kitą kartą papasakosiu apie kitas paslaptis, kurias atskleidžiau keliaudamas iš šio pasaulio į jūsų fizinį pasaulį ir atgal.

32-as laiškas

MANO SPRENDIMAI

Stovėjau naktį ant rytietišių rūmų stogo ir žiūrėjau į žvaigždes. Tas, kuris sugeba žvelgti į neregimą pasaulį, pakeitęs savo dėmesio kryptį, lengvai supras, kaip aš, pasinaudodamas priešingu procesu, galiu matyti fiziniame pasaulyje. Tai tas pats procesas, tik iš kitos pusės.

Stovėjau naktį ant rytietišių rūmų stogo ir žiūrėjau į žvaigždes. Aplink nebuvo nė vienos gyvos būtybės. Žvelgdamas į miegantį miestą, mačiau, tarsi kokį debesėlį, grupę sielų, saugančių miestą; mačiau ano pasaulio pasiuntinius, atsirandančius ir vėl išnykstančius. Retkarčiais tame dvasių debesėlyje šmėstelėdavo blyškūs, išsigandęs veidas, tada žinodavau, kad kažkas ten, apačioje, mirė.

Tačiau aš per savo buvimą anapus jau tiek prisižiūrėjau dvasių, kad mane labiau domino žvaigždės. Visada mėgau į jas žiūrėti, mėgstu ir dabar. Laikui bėgant, tikiuosi apie jas sužinoti daugiau. Kol nebaigsiu rašyti šių laiškų, tol nenutolsiu nuo Žemės orbitos. Gali būti, kad iš Jupiterio jau negalėsiu rašyti. Taip, čia galima judėti beveik minties greičiu, bet kažkokia nuojauta man sako, kad laikinai turėčiau dar atidėti tolimas keliones. Tikriausiai jau nenorėčiau grįžti iš tų pasaulių, o man labai svarbus šis susirašinėjimas su Žeme. Prieš savo paskutiniąją mirtį, sirgdamas nepagydoma liga, dažnai galvojau apie tai, ar bus įmanoma retkarčiais grįžti į Žemę, bet nepajėgiau įsivaizduoti nieko panašaus. Tada negalėjau numatyti, kad gali atsirasti pakankamai santūrus ir pasitikėjimo vertas asmuo, be to, pakankamai drąsus, kad drįstų padėti atlikti man tokį bandymą.

Puikiai supratau, kad negalima bendrauti per žmogaus ranką, jeigu jo sąmonė tam nėra pasiruošusi, nebent panaudojus hipnozę. Taip pat negalima rašyti per eilinio sąmonės išsivystymo lygio žmogaus ranką, nes toks žmogus negalėtų išlikti pasyvus užrašinėdamas tokias stulbinančias žinias.

Pasakoti apie tai, ką mačiau jūsų pasaulyje po to, kai perėjau čia, taip pat neturi reikšmės, ir pradėjau apie tai kalbėti tik todėl, kad jūs žinotumėte, jog tai įmanoma.

Kaip Žemės aiškiaregiai regi mūsų pasaulio reiškinius, taip ir aš žvilgčioju atgal, į jūsų egzistencijos lygį. Įdomu gyventi abiejuose pasauliuose, vaikščioti po juos, kada tik nori. Tačiau kai įeinu į jūsų pasaulį, niekada nesikišu į jo reikalus. Jūs to gal ir nežinote, bet tarp

abiejų pasaulių esanti muitinė tokia griežta, kad keliautojai nieko negali persinešti – net prietarų ar išankstinių nusistatymų.

Jeigu jūs pereitumėte mūsų pasaulio ribą norėdama matyti konkrečius dalykus, jūs negalėtumėte teisingai įvertinti to, ką čia išvysite. Daugelis perėjo čia po mirties su tokia vidine nuostata, todėl nedaug išmoko. Tik labai atvirai nusiteikęs keleivis gali daryti atradimus.

Aš čia parsinešiau tik keletą nuostatų, bet jos buvo tvirtai priimtose: išsaugoti savo tapatybę; išsaugoti prisiminimus apie savo gyvenimą Žemėje ir grįžtant į ją parsinešti prisiminimus apie šį gyvenimą; pamatyti didžiuosius Mokytojus; atstatyti atmintį apie savo ankstesnius gyvenimus; atlikti visą paruošiamąjį darbą savo būsimam įsikūnijimui Žemėje, kad jis galėtų būti pakankamai reikšmingas.

Atrodo taip parasta, ar ne? Aš jau sugebėjau realizuoti kai kurias iš šių nuostatų, bet jeigu nebūčiau užsibrėžęs sau šių konkrečių uždavinių, nedaug būčiau galėjęs pasiekti.

Vienintelė liūdna mirties savybė yra ta, kad paprastas eilinis žmogus iš jos labai nedaug ko išmoksta. Guodžia tik įsitikinimas, kad įsikūnijimų Žemėje virtinė yra beveik begalinė. Aš žinau, kad galiu neskubėti, kad visos šios gyvenimų virtinės grandys, net ir pačios menkiausios, užims savo neišvengiamą vietą visų egzistencijų grandinėje ir kad šioje grandinėje judėjimas vyksta ratu, o tas ratas yra amžinybės simbolis.

Dažnai pagalvoju, kad dauguma sielų po perėjimo į šią pusę bergždžiai švaisto savo gyvenimus lygiai taip, kaip tai darė gyvendamos Žemėje fiziniuose kūnuose. Tačiau gal man taip tik atrodo dėl mano žinių ribotumo.

Aš vis dar tikiuosi pakeliauti po žvaigždes. Iš tų tolių visos panašios banalybės susilies į vieną visuotinę gyvenimų panoramą, kuri iš tokios perspektyvos gali netikėtai atsiskleisti tokiu grožiu, apie kokį aš net negalėjau svajoti, kai pats buvau tik menkas tos panoramos taškelis.

33-ias laiškas

LAJONELIO PERĖJIMAS

Netekau savo mažojo Lajonelio. Jis išėjo, nenorėčiau sakyti įsikūnijimų keliu, tiksliau būtų sakyti – tuo keliu, kuriuo dvasios anksčiau ar vėliau grįžta į Žemę. Mokytojas pasakė, kad mano berniuko trauka prie Žemės greitai bus patenkinta, kad jis bus nukreiptas į šeimą, kur jo nepaprasti kūrybiniai užmojai ir gabumai ras tinkamą aplinką. Sužinojau, kad reikalingas abipusės meilės ryšys tarp Lajonelio ir jo būsimos motinos jau egzistavo iš anksčiau, o jo būsimas tėvas yra inžinierius ir nuo vaikystės suteiks visą jo gabumams atsiskleisti reikalingą pagalbą. Mokytojas man leido šią žinią pasakyti Lajoneliui, ir aš pradėjau jo ieškoti. Radau jį mūsų mėgstamoje vietoje, trobelėje ant upės kranto, apie kurią užsiminiau viename savo laiške. Jis buvo labai susimąstęs.

Palaukiau, kol berniukas atsimerkė ir pažvelgė į mane. Kai pranešiau žinią apie būsimą permainą, jis taip apsidžiaugė, kad aš iš karto supratau, jog tebesu žmogus. Aš iš karto nuliūdau ir įsižeidžiau, kad mano berniukas, kurį aš taip pamilau, nori išeiti, pasitraukti nuo manęs savo laisva valia. Tačiau aš suvokiau, kad valia iš tikrųjų laisva, ir nebandžiau jo sulaikyti savo įkalbinėjimais. Nors, sprendžiant iš dabartinės jo formos, jis buvo dar visiškai jaunutis, nes nepėjo šiame pasaulyje išaugti nuo tada, kai perėjo į jį būdamas dar kūdikis, savo protu jis buvo subrendęs ne mažiau už mane.

– Tik pagalvokite, – džiaugėsi Lajonelis, – kai jūs grįšite į Žemę, aš būsiu vyresnis už jus! Ir kaip puiku, kad mano būsimas tėvas galės mane daug ko išmokyti. Tačiau kai aš užaugsiu, tai pats perteiksiu daugelį jam nežinomų dalykų. Ar jūs prisimenate tą aparatą, kurį aš sukūriau prototipų pasaulyje? Kai grįšiu į Žemę, aš jį realizuosiu. Juk jūs dar prisimenate, kaip jis veikė maitinamas iš mano pirštų tekančios elektros energijos?

– O jeigu kas nors kitas jį išras anksčiau už tave? – paklausiau jo. – Gal nori, kad tavo aparatą užkeikčiau, tada niekas kitas negalės jo paliesti?

– O ar jūs tikrai taip galite padaryti?

– Manau, kad taip.

– Tuoj pat keliaukime ten ir padarykime tai! Juk aš galiu labai greitai iš čia iškeliauti.

Mane labai pralinksmino toks Lajonelio skubėjimas. Mes nukeliavome į prototipų pasaulį, ir aš aplink jo aparatą nubrėžiau draudimo ratą – užkeikimą, kuris turėtų veikti tol, kol Lajonelis pats pareikš savo teises į šį išradimą.

Kas yra įkvėpimas? Kas yra genijus ir jo išradimai? Žemėje žmonės retai susimąsto apie tuos dalykus ir mažai juos suvokia. Gal įžymiąją poemą mūsų mėgstamas poetas pirmą kartą skaitė dar prieš savo gimimą. Gal didis išradimas ramiai laukė savo valandos prototipų pasaulyje, apibrėžtas užkeikimo ratu, kol jo išradėjas augo Žemėje iki brandaus amžiaus, iki galimybės pradėti savo paties dvasinę kūrybą. Gal tais atvejais, kai du mokslininkai vienu metu padaro atradimą, vienas iš jų tiesiog pasisavina svetimą idėją, kurią tas kitas grįždamas į Žemę paliko anapus. O gali būti ir taip, kad abu pasisavino trečio žmogaus kūrinį, kol tas tebelaukė savo gimimo Žemėje valandos.

Kai vėl susitikau su Mokytoju, tai paklausiau Jo, ar gali Lajonelio siela grįžti į mūsų pasaulį iki savo gimimo Žemėje.

– Jeigu tai būtų adepto siela, tada būtų įmanoma, – atsakė Jis, – bet net aukšto išsivystymo lygio siela to neįstengs padaryti, kol nepasieks adepto žinių lygio.

– Bet juk visi Žemės gyventojai čia gali ateiti sapno metu?

– Taip, bet kai siela nusileidžia į fizinę materiją ruošdamasi naujam gimimui, ji patenka į tai, ką jūs vadinate potencialumu. Kitaip sakant, jos visos jėgos būna nukreiptos suformuoti savo naują kūną ir pritaikyti jį būsimam fiziniam gyvenimui. Po gimimo, kai akys jau atsimerkia ir plaučiai prasiplečia kvėpavimui Žemės atmosferos oru, sielai tampa lengviau, ir tada, jeigu jai dar yra likę jėgų, ji gali permesti tiltą per bedugnę tarp abiejų pasaulių. Tačiau tos sielos, kurios ruošiasi tapti motinomis, dažnai šiek tiek nujaučia, kokiai sielai jos suteiks galimybę įsikūnyti Žemėje. Jeigu jos iki galo ir nesuvokia per jas įvyksiančio stebuklo reikšmės, jos vis tiek sapnuoja keistus sapnus, mato keistus reginius, kuriuos galima vadinti negimusio kūdikio ankstesnių gyvenimų įžvalgomis. Jos regi nematytas šalis, kuriose jų iščiose besivystanti siela gyveno savo ankstesniuose gyvenimuose; jos patiria norus, kurių niekaip negali paaiškinti, nes tai tik negimusio kūdikio būsimi potraukiai; jos jaučia nesuvokiamas baimes, kurios tėra jo ankstesniuose gyvenimuose patirtų baimių ir negandų tolimi atgarsiai. Motina, kuri tuo metu nešioja savyje tikrai didžią sielą, gali šiuo periodu taip išaugti dvasiškai, kad šis šuolis daug kartų pranoksta jos pačios normalias galimybes. Ir atvirkščiai, negimusio nusikaltėlio motina dažnai jaučia tokius keistus nukrypimus, kurie visiškai neatitinka normalių jos sielos būsenų. Jeigu moterys būtų sąmoningesnės ir turėtų pakankamai žinių apie tai, pagal

savo pojūčius galėtų spręsti, kokia siela ruošiasi tapti jos kūdikiu. Žinodamos tai, jos galėtų pasiruošti atitinkamam savo vaikų auklėjimui. Čia, kaip ir visur, reikalingos žinios.

Taip Lajonelio perėjimą komentavo Mokytojas ir atskleidė man naujų žinių. Taip kasdien mokausi iš savo paties patirties.

34-as laiškas

SAVO PAČIŲ RIBOTUMO AUKOS

Kad ir kokios senos bei išmintingos būtų sielos, įsikūnijusios į materiją, kiekvieną naują gyvenimą jos iš naujo turi mokytis fizinio gyvenimo sąlyginumų pagal dirbtinius jūsų gyvenimo matus, nes čia visa tai praranda savo prasmę.

Didelę reikšmę šiems dirbtiniams kriterijams teikusiems žmonėms labai sunku prisitaikyti prie pas mus egzistuojančio daug natūralesnio gyvenimo būdo. Kartą mane nustebino neseniai perėjusi viena ledi, neradusi nė vienos artimos sielos. Net motina jos nepasitiko. Labai nustebau, nes žinojau, kad motinos dvasia, jeigu ji dar nesugrįžo į Žemę, pajunta postūmį, tarsi kokį vidinį virpesį ar spazmą, kai jos kūdikis, kuriam kažkada suteikė gyvybę Žemėje, artėja prie gimimo dvasiniame pasaulyje valandos. Tą virpesį būtų galima vadinti užuojauta gimdymo kančioms, paskutiniam švelniam motinystės atgarsiu.

Ši moteris buvo tokia vieniša, kad pradėjo ieškoti tarp mano pažįstamų sielų tokios, kuri galėtų jai skirti laiko ir dėmesio. Deja, tarp mūsų nebuvo moterų, mėgstančių megzti ar apkalbinėti, kaip tai populiariu jūsų pasaulyje.

Nesistebėkite! Nejaugi įsivaizduojate, kad per vieną akimirką galima imti ir nusimesti viso gyvenimo įpročius? Mes žinome, kad gamtoje nėra staigių šuolių, tai kodėl jie turi atsirasti nuo perėjimo, kurį vadiname *mirtimi*? Kaip Žemėje moterys svajoja ir mąsto apie savo rankdarbius, taip ir toliau tai tęsia perėję čia. Mūsų pasaulyje galima megzti lygiai taip, kaip jūsų pasaulyje svajoti.

Patikėkite, šis pasaulis nėra niekuo nešventesnis už jūsų pasaulį ir nėra niekuo nepaslaptingesnis jo gyventojui. Rimtai sielai visos būsenos vienodai šventos, tačiau profanų ir čia pakanka, kaip ir Žemėje.

Moteris, apie kurią pradėjau pasakoti, buvo tiesiog suaugusi su sąlyginumais, virtusi tokia snobe, kad ji nerado čia nė vieno bent kiek tvirtesnio žemiško ryšio, kurį būtų galėję sukurti nuoširdumas ar vidinis artumas. Be abejo, ji niekaip negalėjo jaustis laiminga šiose naujose sąlygose.

Buvau sutikęs čia vieną savo pažįstamą, poniją Z., kuri graudžiai guodėsi dėl šio pasaulio gyventojų, kurie, jos nuomone, domisi tik savo pačių interesais ir visiškai nenori su ja bendrauti. Šiek tiek pašnekėjęs su ja supratau, kad ji guodėsi ne tik man, bet kiekvienam sutiktajam stengėsi išsakyti visas savo nuoskaudas, tad nieko nuostabaus, kad niekas nenorėjo jos klausytis. Ji net nepajėgė suprasti, kad šiame pasaulyje mūsų nerimas nieko nedomina taip pat kaip ir Žemėje. O svarbiausia, kad ji jautė čia visus įsivaizduojamus nemalonumus taip, tarsi toliau būtų gyvenusi Žemėje: viskas jai buvo blogai, viskas ne pagal jos skonį, viskuo buvo nepatenkinta. Šiai sielai padėjau bent tuo, kad pakeičiau jos dėmesio kryptį ir nukreipiau į šio pasaulio religines patirtis, parodžiau ortodoksinį dangų, apie kurį jau esu rašęs.

Šių dviejų moterų patirtis atskleidė man netikėtą faktą, kaip lengvai šiame pasaulyje atgyja absoliučiai visos žmogaus vidinio gyvenimo savybės. Atrodo, kad šiame pasaulyje

niekas netrukdo gyventi laisvai ir nevaržomai, bet šios savybės tarsi vėl atgyja kartu su įsivaizduojamais apribojimais ir kliūtimis.

Tačiau egzistuoja ir dar viena pomirtinė būseną, mano nuomone, dar sunkesnė. Man teko čia matyti nepaprastai giliai įmigusių vyrų ir moterų, o jų veiduose neatspindėjo jokia išraiška. Iš pradžių tiesiog nesupratau tokio miego priežasties ir net bandžiau vieną pažadinti, bet nepasisekė. Kiek begriūždavau prie jo, visada rasdavau kietai miegantį.

Kartą būdamas kartu su Mokytoju išvydau vieną tokią nesąmoningą formą ir paprašiau paaiškinti šią būseną. Iš Jo sužinojau, kad tai žmonės, kurie būdami Žemėje neigė sielos nemirtingumą. Jie tol giliai miegos, kol nenumaldomas ritmo dėsnis ištrauks juos iš šios nesąmoningumo būsenos naujam įsikūnijimui. Paklausiau, ar įmanoma juos dabar pažadinti, ir Mokytojas atsakė, kad neįmanoma. Tai jėgai, kuri laiko žmogų taip giliai įmigusį, arba, tiksliau, tam užkeikimui, kurį pats žmogus uždėjo savo sielai, kai reikalavo nesąmoningumo ir savęs sunaikinimo netikėdamas sielos nemirtingumu, pasipriešinti gali tik dar didesnė jėga – valia.

Mano bandymai pažadinti parodė, kad paprastos žmogaus valios tam nepakanka, todėl paklausiau Mokytojo, ar galėčiau pamatyti tokį pažadinimą. Iš Mokytojo žodžių supratau, kad turi būti labai rimta priežastis, gal koks nepaprasto gerumo aktas to žmogaus praeityje, kad Mokytojas galėtų įsikišti į priežasčių ir pasekmių dėsnio eigą, kurią tas žmogus pats įjungė.

Vėliau Mokytojas rado tokį atvejį ir pakvietė mane stebėti vieną prabudimą. Gaila, kad negaliu pasakyti, kaip buvo atliktas šis nuostabus atgaivinimas. Įsivaizduokite iš pažiūros mirusią ir negyvą būtybę, kurios veidas be jokios gyvybės ženklų, be jokios išraiškos, o virš jos palinkusį dieviškai žavų Mokytoją, kurio veidas spinduliuoja nepaprastą galią, o iš akių liejasi didi išmintis. Jis atkreipė mano dėmesį, kad gyvybės požymių nerodantis kūnas vos pastebimai švyti. Aš mačiau tik šį silpną švytėjimą, o Mokytojas matė kur kas daugiau: šioje blausioje šviesoje jis įžiūrėjo visą to žmogaus praeitį.

Po to įvykusi scena atrodė tarsi *mirusio Lozorius prikėlimas*⁹. “Žmogaus siela nemirtinga, – pasakė Mokytojas, įdėmiai žvelgdamas į pramerktas prabudusio žmogaus akis, ir pridūrė, – stokis!”

Nors ir sunkiai, bet žmogus pakilo ir atsistojo. Nors čia beveik neturime svorio, buvo matyti, kaip jam sunku išėiti iš savo letarginės būsenos. Po truputį pradėjo grįžinėti jo sąmonė, ir Mokytojo žodžiai pradėjo įgauti prasmę. Mokytojas jam priminė, koks klaidingas buvo jo būties suvokimas, išaiškino, kad mirties nėra, o yra tik ritmo dėsnis, kuris verčia sielą leisti į kietą fizinę materiją bei kilti iš jos lygiai taip, kaip okeane potvynius keičia atoslūgiai, o sąmonėje miegą – būdravimas.

Padėjęs prabudusiam žmogui susivokti, paaiškinęs situaciją, Mokytojas pavedė vienam savo mokiniui toliau juo rūpintis. Šis mokinys turėjo prabudusiojo sąmonei parodyti visą anksčiau gyventų gyvenimų panoramą ir tol ją kartoti, kol ji neišdildomai įsireš į jo sąmonę. Kai šie įrašai užsifiksiuos, žmogus grįš į Žemę ir privalės įtikinėti kitus abejojančius ar netikinčius. Pažeisto tiesos dėsnio pusiausvyra bus atstatyta tik tada, kai jam pasiseks įrodyti sielos nemirtingumą tokiam skaičiui sielų, kokį jis anksčiau suklaidino, skleisdamas neteisingas materialistines pažiūras apie mirtį.

Likęs vienas dar ilgai mąščiau apie viską, ką pamačiau ir išgirdau šį kartą pabendravęs su Mokytoju.

35-as laiškas

ŽEMIAUSIA SFERA

Viename iš savo laiškų buvau pradėjęs pasakoti apie pragarą, bet tada mane staigiai atšaukė atgal, ir laiškas liko nebaigtas. Dabar pabaigsiu tada pradėtą temą.

Noriu pradėti nuo to, kad egzistuoja daug pragaro rūšių ir visos jos yra mūsų pačių sukurtos. Tai viena iš tų pačių banaliausių tiesų, kurias patvirtina visi faktai.

Kartą, norėdamas rasti pragarą, į kurį turėtų patekti alkoholikas, susiradau tą astralinės sferos dalį, kuri atitinka vieną iš fizinių Žemės šalių, kurioje klesti girtuoklystė. Iš kūno išsilaisvinusios sielos paprastai pasilieka netoli savo gyventos vietos, jeigu nėra kokios nors svarbios priežasties nutolti nuo jos.

Kelionė puikiai pasisekė, ir aš greitai radau sausakimšą girtuoklių pragarą. Kaip jūs galvojate, ką jie veikė? Gailėjosi dėl savo ydos? Nė trupučio! Jie grūdosi aplink tas vietas, kuriose buvo susikaupę alkoholio garai, o labiausiai – aplink pačius geriančiuosius, iškvepiančius patį stipriausią tvaiką. Nenuostabu, kad jautresni žmonės negali pakęsti tokių barų atmosferos.

Jums pasidarytų bloga, jeigu aš papasakočiau viską, ką ten mačiau. Pakaks poros pavyzdžių.

Pirmiausiai perėjau į neutralią būseną, kad galėčiau vienu metu matyti abiejuose pasauliuose.

Atkreipiau dėmesį į neramaus žvilgsnio ir kančios pažymėto veido jaunuolį, įėjusį į vieną iš tų vyninių, kuriose poliruoto dirbtinio raudonmedžio blizgesys ir paausavimai įteigia nelaimingajam, kad jis mėgaujasi *dangiška prabanga*. Jaunuolio apranga buvo apskurusi, batai nukleipti, veidas neskustas.

Jis pasilenkė prie baro ir godžiai išgėrė kažkokio sielą ardančio skysčio. O greta jo atsirado aukštesnė už jį būtybė, ir taip pasilenkė, kad savo siaubingą, ištinusį veidą tiesiog prikišo prie pat jaunuolio burnos ir stengėsi sugerti jo iškvepiamus spirituotus garus. Tai buvo viena iš pačių šlykščiausių mano šiame pasaulyje matytų astralinių būtybių. Jos rankos (naudoju šį žodį dėl aiškesnio įsivaizdavimo) apglėbė ir suspaudė jaunuolio kūną. Viena ilga, nuoga ranka suėmė jį už pečių, o kita – apkabino per klubus. Ši būtybė tarsi čiulpte čiulpė iš savo aukos vynu persmelktą gyvybės energiją, sugerdama, sutraukdama ją į save, kad taip bent šiek tiek apmalšintų savo aistrą alkoholiui, kurią mirtis dešimteriopai padidino.

Jums gali kilti klausimas, ar ši būtybė buvo atėjusi iš pragaro? Taip, nes aš galėjau puikiai jausti jos vidinę būseną ir matyti jos kančias. Ji buvo pasmerkta amžiams (šis žodis puikiai tinka apibūdinti procesui, kuris atrodo begalinis) jausti vien tik troškulį, niekada nepasiekiant pasitenkinimo.

Šioje būtybėje iš sąmonės, kažkada leidusios jam būti žmogumi, liko tik silpna kibirkštis, kuri retkarčiais dar pajėgė jam parodyti jo dabartinės būsenos siaubą. Šios sielos likučių pastangos nebuvo noras išsigelbėti, bet beviltiškumo išėiti iš šios būsenos suvokimas tik didino jos kančias. Jos akyse matėsi siaubas dėl ateities, kurios ji negalėjo nuspėti, bet ji jautė, kad ten laukia dar didesnės kančios. Ši būtybė jautė, kad ateityje, kai jos dabartinio apvalkalo astralinės dalelės nebepajėgs išlaikyti tarpusavio sukibimo, nes nebus jas jungiančios sielos, jos pradės

tampyti ir traukyti astralinių nervų likučius, tai yra su dar didesniu siaubu, dar stipresnėmis kančiomis plėšyti ir ardyti prie savo egzistencijos pabaigos priartėjusią formą.

Žinokite, kad išlieka tik siela, o viskas, ką siela palieka, žūva ir suyra į pradinius elementus.

Į paausuoto baro sieną atsirėmęs jaunuolis pajuto nenusakomą siaubą ir pabandė išeiti iš čia, bet tos būtybės rankos, kurios dabar jį jau visiškai valdė, pradėjo dar stipriau gniaužti jo kūną, o bjaurus, glitus skruostas dar stipriau glaudėsi prie jaunuolio skruosto. Vampyro troškimas sukėlė atsakomąjį jo aukos troškimą, ir jaunuolis užsisakė dar vieną porciją gėrimo.

Taip, Žemė ir pragaras iš tikrųjų greta vienas kito, ir nėra tarp jų jokių sienų. Mačiau gašlumo pragarą ir neapykantos pragarą; melo pragarą, kur kiekvienas daiktas, kai tik šio pragaro gyventojai bandydavo jį suimti, pavirsdavo kuo nors kitu, priešingu norimam daiktui, kur vyko nuolatinės patyčios tiesos atžvilgiu ir kur nebuvo nieko realaus, kur viskas nuolat kisdavo, virsdavo netiesa, melu, tiksliau, savo antiteze.

Mačiau nuovoką praradusias būtybes, kurios dar nevisiškai atsidavę melui, mačiau jų neapsakomas pastangas, bandant suimti realų daiktą, kuris tiesiog tirpdavo jų rankose. Kiekvienas į šį kintamų formų pasaulį atsineštas įprotis apgaubia melą išpažįstančią būtybę amžinai kintančiais atvaizdais, kurie visą laiką ją erzina, kursto paimti ir nesileidžia paimami.

Jeigu toks žmogus panorės pamatyti savo mylimų draugų veidus, jo noras išsipildys, bet vos spėję pasirodyti šie veidai tuoj pat virs besivaipančiomis furijomis. Jeigu jis panorės prisiminti savo ambicingos veiklos vaisius, jie pasirodys jam vien tam, kad taptų gėda, pakeisdami išdidumo jausmą beviltiškos gėdos jausmu. Jeigu jis panorės paspausti draugo ranką, tai ta ranka gniauš peilį, kuris smogs į melagio pilvą nepradurdamas jo. Visos šios bevaisės pastangos kartosis ir kartosis, kol išsikankinusi sąmonė pagaliau išseks.

Venkite priešmirtinių apgailestavimų! Jie sukelia sunkius prisiminimus, kurie nusidriekia paskui jus kaip šleifas. Jau geriau išeiti į amžinybę su narsiai ant pečių nešama karmine našta, užuot bandant prasisprausti pro užpakalines pragaro duris su baimingu nepasitikėjimo jausmu.

Jeigu jūs suklydote, drąsiai įvertinkite šį faktą ir nuspręskite taip nesielgti. Tas, kuris savo paskutinę valandą šioje Žemėje susikoncentruos į patirtus paklydimus, nuolat išgyvens juos ir anapus mirties slenksčio.

Kiekvieną veiksmą lydi neišvengiamas atoveiksmis. Kiekvieną priežastį lydi jos pasekmė, kurios niekas, išskyrus galingą pačios Valios dinamiką, negali pakeisti. Tais atvejais, kai Valia vis tik pakeičia priežasties sukeltas pasekmes, reikia žinoti, kad atsirado už pirmąją galingesnė atoveikio, arba reakcijos, priežastis, tokia stipri, kad į savo tėkmę įtraukė pirmąją, kaip stiprus srautas nusinešė iš vamzdžio tekančią silpną vandens srovelę, savo energijų veržlume paskandindama ir prieš tai iškilusią priežastį, ir jos pasekmes.

Jeigu jūs prisipažįstate padariusi nuodėmę, darykite gerus darbus, didesnius, veržlesnius už savo nuodėmes, ir atlygis už juos nedels pasireikšti.

36-as laiškas

NUOSTABI BŪTYBĖ

Taip, aš mačiau angelus, jeigu angelais vadinsime dvasines būtybes, kurios niekada negyveno Žemėje kaip žmonės.

Savo gyvybės energijomis, savo gyvenimo suvokimu angelą galima palyginti su žmogumi tokiu pačiu santykiu kaip žmogų – su uola. Kadais ir žmonija galėjo jausti dangiškos gyvensenos džiaugsmą, bet visiškai prarado jį susilieję su fizine materija. Ar galėsime kada nors vėl jį susigrąžinti? Galbūt. Mūsų likimas – mūsų pačių rankose.

Jūs norite, kad papasakočiau apie tą, kurį vadinu Nuostabi Būtybe? Gerai. Jeigu jis ir turi vardą danguje, man to vardo neteko girdėti. Ar galima šią Nuostabią Būtybę laikyti moterimi arba vyru? Kartais ji atrodo kaip moteris, kartais – kaip vyras. Šios paslapties negaliu atskleisti.

Vieną vakarą gėrėjausi mėnesiena, kitaip sakant, manyje tą vakarą prabudo kiekviename iš mūsų slypintis poetas. Man atrodė, kad aš guliu ant mėnulio spindulių, ir mano širdį apėmė palaiminga ekstazė. Akimirka ištrūkiau iš laiko gniaužtų ir pajutau tokią dangišką tylą, gal rimtį, gal ramybę, kuri yra pats didžiausias, tiesiog beribis džiugesys. Tikriausiai pajutau ir išgyvenau tą paradoksalią būseną, kurią Rytų išminčiai vadina nirvana.

Labai aiškiai suvokiau ir mėnulio spindulių pluoštą, ir save, o visa likusi visata, atrodo, buvo manyje. Niekada iki šiol nebuvau tiek priartėjęs prie aukščiausio suvokimo *Aš Esu*. Atrodė, kad praeitis ir ateitis vienodai ištirpo dabartyje. Jeigu koks nors balsas būtų sušnibždėjęs, kad tai vyko vakar, būčiau pritaręs jam; jeigu kitas balsas būtų teigęs, kad tai vyko prieš milijoną metų, būčiau pritaręs ir jam. Buvo visiškai tas pats, kada tai vyko – vakar ar prieš milijoną metų. Gal Nuostabi Būtybė yra viena iš tų, kurioms akimirka ir amžinybė yra vienas ir tas pats. Ši Būtybė atėjo pas mane, ir aš išgirdau jos balsą: “Broli, tai aš”.

Mano sąmonėje nekilo klausimo, kas galėtų su manimi kalbėti. Balsas, ištaręs “Tai Aš”, galėjo būti tik tokios Individualybės, kuri pati yra neaprepiama Visata, kuri nugrimzdo į Visa Ko Būties okeaną, bet suvokia kiekvieną savo dalelę, nes viską suėmė į save.

Priešais mane stovėjo Nuostabi Būtybė, apsigaubusi savo pačios švytėjimu. Jeigu ji būtų buvusi ne tokia nuostabi, mane ji būtų tiesiog apstulbinusi, bet jos formos ir laikysenos tobulumas skleidė tylos atmosferą. Neapstulbau todėl, kad pati mano sąmonės būseną buvo tikras stebuklas. Aš iškilau taip aukštai virš savo nuolatinės sąmonės būsenos, kad neliko jokių pojūčių, kuriais būčiau galėjęs fiksuoti tų akimirkų išgyvenimus. Įsivaizduokite jaunystę, tapusią nemirtinga, kitimą, virtusį amžinu. Įsivaizduokite gaivų kūdikio veido žavesį ir begalinę žvilgsnio išmintį. Įsivaizduokite akyse susitelkusį tūkstančių gyvybių švytėjimą ir tokios tyros meilės šypseną, kad jai nereikia atsako iš to, kuriam šios lūpos nusišypso.

Tačiau žmogus ribota savo žodžių atsarga negali apibūdinti nežemiško reiškinių, o savo ribotu protu nepajėgia apimti visos džiaugsmo paletės, kuri atsivėrė man tą aukščiausią mano gyvenimo akimirką. Mano sąmonės ribos prasiplėtė ir šiose dar neištirtose gelmėse atsivėrė nauja sielos prasmė. Tie, kuriems apsireiškė Nuostabi Būtybė, jau niekada negalės išlikti tokie kaip anksčiau. Jie gali laikinai pamiršti matyto Reiškinių magiją, gali ją net paskandinti savo kasdienybės rutinoje, bet kiekvieną kartą, kai jų sieloje prabus prisiminimai apie Nuostabią Būtybę, siela neišvengiamai suplazdens vieną kartą patirto džiugesio sparnais.

Tai gali atsitikti Žemėje gyvenančiam žmogui, gali atsitikti skrodžiančiam tarpžvaigždinę erdvę, bet šis išgyvenimas, jeigu jis apsireiškė, visiems yra toks pats, nes jį gali patirti tik tie, kurių harmonija gimininga Nuostabiai Būtybei, nes tik tada Ji gali jiems atsiverti ir niekam kitam.

NUOSTABIOS BŪTYBĖS DAINA

“O, žmonės! Kai jūs išgirstate ataidintą šnaresį, įdėmiai įsiklausykite, nes gal tai pas jus atskrieja žinia.

Kai jūs širdyje pajuntate slėpiną ir nuostabią liepsną, gal jums ją užiebė nuostabus nežinomas ugniakuras.

Kai nuostabus, nežinomas džiaugsmas suvirpina visą jūsų esybę ir jūsų siela veržte veržiasi į trokštamą slėpinį, žinokite, kad tai pats slėpinys atveria jums savo nuoširdų ir mylintį, nors ir neregimą glėbį.

Mes, egzistuojantys neregimybėje, regime vieni kitus. Čia švyti švelnios spalvos ir žavios formos, čia žvilgsniui atsiveria neregėtas Žemėje grožis.

O, žmonės! Jūs nežinote viso kasdieninio gyvenimo grožio: būti ir leisti savo sielai dainuoti nesibaigiančią dainą, kaip paukštis suokia dainą savo paukštei! Nes kiekvieną kartą, kai jūsų siela dainuoja, jos daina skrieja pas kitą sielos draugę.

Ir negalvokite, kad tik pavasaris gali pažadinti ir priversti įsiklausyti į sparnų plazdenimą. Ne, širdies pavasaris gali trukti amžinybę, o rudenio – niekada neprasidėti.

Paklausykite! Kai išgirstate varnėno dainą – ji skirta jums, kai išgirstate vandens dainą – ir ji skirta jums. Kai džiaugiasi jūsų širdis, visada egzistuoja kita širdis, kuri kažkur pajunta jūsų džiaugsmą. Visą girdinti dangaus siela džiaugiasi amžinu Džiaugsmu.

Aš džiaugiuosi, kai esu čia; Aš džiaugiuosi, kai esu ten. Visur grožis, kur tik esu Aš.

O, Žemės vaikai, ar galite atspėti kodėl?

Išėikite pažaišti su Manimi į gėlėtas erdvės pievas. Aš lauksiu jūsų kryžkelėje, kur susitinka keturi vėjai. Jūs niekada nepaklysite, jeigu seksite paskui vilties sodų gilumoje blykčiojantį spindulį.

Egzistuoja muzika griausmingame Žemės triukšme, kai ji praskrieja erdve. Egzistuoja materialiai Žemės ausiai nežinomų tonų bei harmonijos muzika, kurios akordai – vienodą darną pasiekusios sielos.

Girdite... Ar girdite juos?

O, žmonės! Ausys sukurtos girdėti, akys sukurtos matyti, o širdis sukurta mylėti!

Valandos bėga nepalikdamos pėdų, metai siaučia tarsi eteryje šokantys elfai, o amžiai slenka su iškilminga tyla. Bet mes šypsomės, nes džiaugsmo kupina ir iškilminga šimtmečių kaita.

Džiaugsmas, visur vien džiaugsmas. Jis skirtas ir jums, ir Man; jums tiek pat kiek ir Man. Ar norite rasti Mane kryžkelėje, kurioje susitinka keturi vėjai?”

37-as laiškas

TEN, KUR NĖRA LAIKO

Manau, kad iš mano laiškų jau supratote, jog ne visos pasaulių skiriamąją ribą perėjusios sielos yra patekusios arba į dangų, arba į pragarą. Kai kurios balansuoja ties šia riba, o dauguma leidžia joms čia skirtą laiką lygiai taip, kaip jį leido gyvendamos Žemėje, nesuvokdamos nei savo padėties teikiamų galimybių, nei tikrosios reikšmės.

Išmintis – tai ypatingai lėtai augantis medis. Kamieną išmarginantys rėvių sluoksniai rodo Žemėje pragyventus metus, o žymės tarp jų – periodus tarp dviejų gyvenimų. Argi kas nors sielojasi, kad gilei virsti ažuolu prireikia daug laiko? Lygiai taip pat neprotinga galvoti,

kad mano aprašomas didysis sielos poilsis būtinai turi būti liūdnas. Jeigu žmogui per keletą metų reikėtų virsti arkangelu, jis tikrai kentėtų nuo tokią ūmią transformaciją lydincios įtampos.

Dėsnis yra nepermaldaujama neišvengiamybė, bet tuo pačiu metu jis ir palaima.

Taigi dauguma sielų egzistuoja danguje, ir dangus nėra vienatinis; aš pats mačiau ne vieną dangų. Tik nepagalvokite, kad visos sielos klajoja iš vienos vietos į kitą kaip aš. Viskas, ką aš jums pasakoju, nėra išimtis, o kad visa tai galėjo pamatyti ir tiek skirtingų dalykų papasakoti vienas ir tas pats žmogus – didelė išimtis. Tai pasiekti man padėjo Mokytojas. Be Jo nurodymų aš tikrai nebūčiau sukaupęs tokios didelės patirties.

Kaip sakiau, egzistuoja ne vienas dangus, o daug. Vieną dieną pajutau didžiulį grožio poreikį, kurį kartais jausdavau ir anksčiau Žemėje. Iš visų čia egzistuojančių ypatumų keisčiausia priprasti prie traukos pagal pomėgius, prie pritraukiamų įvykių. Vos tik pakankamai stipriai apie ką nors pagalvoji ir jau pasijunti esąs pusiaukelėje į tai. Čionykščiai kūnai lengvi kaip pūkas, ir kai juos varo laisva valia, jie juda labai greitai.

Aš pajutau grožio poreikį, arba dangaus poreikį. Ar aš pats pakeičiau savo buvimo vietą, ar tas dangus nusileido pas mane – negaliu tiksliai pasakyti, nes erdvės reikšmė čia visiškai kitokia. Kiekvienas slėnis, egzistuojantis išorėje, akimirksniu gali tapti slėniu, egzistuojančiu viduje. Mes norime atsидurti kokioje nors vietoje ir tuoj pat į ją patenkame. Kodėl taip yra, dar negaliu jums paaiškinti, be to, labiausiai aš noriu kalbėti apie dangų, kurį tada išvydau, nes jis toks žavus, kad jo žavesys iki šiol neišsiskleidė.

Pamačiau dvigubas tamsių, į kiparus panašių medžių juostas, o tos alėjos gale švytėjo virpanti šviesa. Kažkur skaičiau, kad dangų nušviečia tūkstančiai saulių, bet šis dangus buvo kitoks. Jo šviesa buvo švelnesnė už mėnulio, nors ir stipresnė. Gal šios šviesos švelnumas prilygtų tam, kurį matytume per keletą alebastro sluoksnių. Atrodė, kad ji iš niekur nesklinda. Ji tiesiog buvo. Dar šiek tiek pajudėjęs pamačiau dvi rankomis susikibusias figūras. Jų veidai spindėjo tokia laime, kokios Žemėje neįmanoma išvysti. Tokią laimę gali spinduliuoti tik laiko nejaučianti dvasia.

Man atrodė, kad tai vyras ir moteris, nors jie nebuvo panašūs į tai, ką jūs vadinate šiomis sąvokomis. Jie nežiūrėjo vienas į kitą ir judėjo į priekį. Lengvas rankos prisilietimas taip juos vienijo, kad jiems nereikėjo žvilgsnių kontakto. Žvilgsnis niekuo negalėjo papildyti jų patiriamos laimės jausmo. Jie, kaip ir ši iš niekur nesklindanti šviesa, tiesiog buvo.

Šiek tiek toliau išvydau šviesiai apsirengusių, tarp gėlių šokančių vaikų grupę. Susikibę rankomis, jie šoko ratelį, o į gėlių lapelius panašūs rūbai ritmingai plazdėjo šokio ritmu. Širdyje pajutau didį džiaugsmą. Man atrodė, kad jie nejaučia laiko ir galėtų šokti ištisą amžinybę. Manau, kad nei man, nei jiems neturėjo jokios reikšmės, ar šis jų džiaugsmas – akimirkos, ar amžinas. Kaip ta šviesa, kaip tie du įsimylėjęliai, šie vaikai tiesiog buvo, ir to pakako.

Aplenkęs kiparus alėją, sustojau prie plataus, žydinčių medžių miško apsupto slėnio krašto. Oras kvėpėjo pavasariu, aplink čiulbėjo paukščiai. Slėnio viduryje tryško aukštas fontanas, į visas puses liejęs skaidrias vandens čiurkšles, vartęs jas ore ir purslų ažuuru mėtęs jas žemyn. Visur aplink tvyrojo nepakartojamo žavesio atmosfera. Retkarčiais per šį nuostabių aromatų slėnį pereidavo viena kita žavi būtybė, manau, kažkada atstovavusi žmonijai. Kartais jos pasirodydavo poromis ar grupelėmis. Žemėje dažnai naudojamas žodis *ramybė*, bet, palyginus šios vietos ir fizinę ramybę, pati didžiausia Žemės ramybė atrodytų kaip šurmulys. Supratau, kad atsidūriau viename iš pačių žaviausių dangų ir kad aš čia – vienišas. Vos širdį

dilgtelėjo šis vienišumo jausmas, kai išvydau priešais save Nuostabią Būtybę, apie kurią rašiau ankstesniame laiške. Ji šypsojosi man ir kalbėjo: “Tas, kuris liūdnai mąsto apie savo vienatvę, negali likti danguje. Todėl aš ir atėjau padėti tau čia pasilikti”.

– Ar čia ir yra tas dangus, kuriame tu visada gyveni? – paklausiau Nuostabios Būtybės.

– O, aš gyvenu visur ir niekur. Aš esu vienas iš tų laisvanorių klajūnų, atrandančių gimto ugniakuro žavesį visose dangiškosiose ir žemiškose vietose.

– Vadinasi, tu kartais aplankai Žemę? – pasidomėjau aš.

– Taip, ir net pačius atokiausius pragaro kampelius, bet aš niekada ten ilgai neužtrunku. Aš noriu viską pažinti ir išlaikyti laisvę.

– Ar tu myli Žemę? – klausinėjau toliau.

– Žemė yra viena iš mano žaidimo aikštelių. Kartais aš dainuoju jos vaikams, o kai dainuoju jos poetams, tai jie tiki, kad juos aplankė jų mūza. Štai pasiklausyk dainos, kurią aš padainavau vienai tarp žmonių gyvenančiai sielai:

“Mano sese, aš dažnai esu su tavimi, kai tu apie tai nieko nežinai. Man poeto siela – tai šviesus šaltinis, kurio gelmėse galiu matyti savo atspindį.

Aš gyvenu šviesos ir spalvų žavesy, kurį jūs, mirtingieji poetai, bergždžiai bandote išreikšti maginiais žodžiais.

Aš esu ir saulėlydžio žaroje, ir žvaigždės šviesoje, aš mačiau, kaip dilo mėnulis ir kaip jaunėjai tu.

Vaikystėje tu ieškojai manęs praplaukiančiuose debesyse; brandos metu tau atrodė, kad suradai mane mylimojo akių spindesy.

Aš vilioju ir nuskrieju, o nuo mano kojų prisilietimo net nelinksta prasiskleidę gėlių žiedai.

Tu gali mane rasti ir vėl prarasti, nes mirtingasis negali manęs sulaikyti. Tu gali kasdien pakilti į tą karalystę, kurioje aš gyvenu.

Kartais tu mane sutiksi, kartais – ne, nes mano valia laisva kaip vėjo. Aš nesižaviu jokiomis vilionėmis. Bet vos aš mosteliu, sielos atskrieja pas mane iš visų keturių dangaus pusių.

Aš tau reikalinga, ir tavęs man reikia; aš mėgstu matyti tavo sielą svajonių ir žavesio akimirkomis.

Tavo siela taip pat atskrieja pas mane, nes tu esi tarp mano magijos apžavais pakviestųjų. Kai kas nors iš šio būrio svajoja apie rojų, aš ryškiau matau šviesą, nes regiu ją visur.

O, nepamiršk akimirkos žavesio, nepamiršk širdies vilionės!

Nes širdis išmintingesnė už visas Žemės magijas, o akimirkos turtai pranoksta visas amžiais kauptas gėrybes. Akimirka – reali, o amžiai tėra apgaulė, vien tik prisiminimas ir šešelis.

Tikėk, kad kiekviena akimirka yra viskas, kad akimirka – daugiau nei visas laikas.

Laikas ant savo pečių nešasi smėlio laikrodį ir žingsniuoja lėtai. Jo plaukus papuošė metų šerkšnas, jo skeptras atbuko nuo nuolatinio ėjimo, bet jam niekada nepavyko sustabdyti akimirkos šiame nuolatiniam ėjime. Jis paseno bemėtydamas tinklą ant greitasparnės akimirkos.

Ak, ta gyvybės ir begalinės gyvų daiktų harmonijos magija!

Buvau jauna, kai atsirado saulė, ir būsiu jauna, kai mėnuo mirdamas kris į savo dukters Žemės glėbį. Argi tu nenori būti jauna kartu su manimi? Materija ir jos dulkės yra niekis – siela yra viskas.

Prabundančios meilės akimirka panaši į mėnulio pjautuvo atspindį ežero vandens paviršiuje. Mirstančios meilės akimirka panaši į gelę, vystančią ant pavargusio Žemės rutulio.

Tačiau egzistuoja meilė ir Meilė; šviesos meilė savo spindesiui yra sielos meilė sielai.

Neegzistuoja mirtis ten, kur švyti vidinė šviesa, nušviesdama anapus esančias vidines erdves.

Tu žinai, kur mane rasti.”

Jūs norite paklausti, kokia kalba aš kalbuosi su Dangaus gyventojais? Man atrodo, kad aš kalbu savo paties kalba, o jie atsako man ta pačia kalba. Tačiau gal man taip tik atrodo, o iš tikrųjų mes bendraujame lanksčia minčių kalba.

Ar jums teko kada nors sutikti žmogų, kurio kalbos nemokėjote, bet jūs pajutote tarp jūsų vykstančius minčių mainus? Akių išraiška, veido mimika, nenusakomas gestas – ir abipusiai vidiniai mainai įvyko. Pabandykite šį bendravimo būdą sustiprinti tūkstantį kartų ir, manau, kad tada pajusite čionykštį bendravimo būdą, panašų į žemišką apsikeitimą žodžiais.

38-as laiškas

DANGAUS HIERARCHIJA

Tai, ką dabar papasakosiu, priblokš ne vieną skaitytoją. Tačiau tiems, kurie perdėtai vertina savo pačių idėjas ir visiškai neleidžia kitiems taip pat turėti savo idėjų, patarčiau net nepraverti budriai saugomų durų, skiriančių vadinamąjį gyvųjų pasaulį nuo vadinamojo mirusiųjų pasaulio.

Noriu pasakyti štai ką: egzistuoja daugybė dievų, ir visi jie sudaro vieną Dievą. Visi dievai egzistuoja vienatiniame Dieve. Dabar jau galite teisti mane, bet tiesa tokia, ir ji gyvybingesnė už visas visų svajones – ir mano, ir jūsų.

Ar aš mačiau Dievą? Aš mačiau Tą, kurį vadina Dievo Sūnumi, o jūs turite prisiminti Jo žodžius, kad tas, kas yra matęs Sūnų, matęs Tėvą¹⁰.

Jūs klausiate manęs apie visus kitus dievus? Taip, visuotiname panteone jų daug. Taip, jie ir čia egzistuoja kaip šio pasaulio realybė.

Jūs klausiate, ar įmanoma sukurti vaizduotėje Dievo atvaizdą ir po to suteikti jam gyvybę neregimame pasaulyje? Ne, neįmanoma.

Jie egzistavo čia nuo pat pradžių, ir žmogus sukūrė savo vaizduotėje jų atvaizdus remdamasis savo psichiniais ir dvasiniais pojūčiais. Žmogus neišgalvojo jų, o taip kalbantys materialistai nedaug nežino apie būties dėsnius. Pirmykščiam žmogui buvo lengviau juos pažinti, nes jis buvo dvasiškai jiems artimesnis, dar nebuvo nutolęs nuo jų.

Kai jūs skaitėte liaudies pasakas apie dievus, manau, labai atlidžiai žiūrėjote į naivius mitų kūrėjus ir dėkojote savo laimingam likimui, kad gyvenate šviesesniais laikais. Tačiau šie senieji pasakų sekėjai buvo patys tikrieji šviesuoliai, nes jie regėjo kitus pasaulius ir pasakojo tai, ką ten matė.

Pasak padavimų, daugelis mėgstamų mūsų pasaulio dievų kažkada gyveno Žemėje kaip žmonės. Taip, jūs teisingai supratote. Jus nustebino ši mintis?

Kaip žmogus gali tapti Dievu ir kaip Dievas gali tapti žmogumi? Ar pagalvojote apie tai kada nors? Žmogus tampa Dievu išsiugdydamas dievišką sąmonę, o tai yra visiškai ne tas pats, nei ugdyti savo paties mąstymą apie Dievą. Pastaraisiais metais jūs bent girdėjote, o gal net skaitėte apie *Meistrus*, *Gūrus*, arba *Mokytojus*, apie žmones, turinčius vadinamųjų antgamtinių savybių, kurie išsižadėjo kasdienybės ir pasaulietinės sėkmės, kad pasiektų kur kas didesnių dalykų.

Žmonijos idėjos apie dievus kinta, ir patys dievai kinta, nes, kaip prieš dvidešimt keturis amžius pasakė Heraklitas, viską pasaulyje valdo nuolatinis tapsmas ir nyksmas. Ar tik negalvojate, kad dievai neevoliucionuoja ir kad tik jūs tobulėjate? Tada vieną gražią dieną jūs galite aplenkti mūsų dievus ir pradėti garbinti save, nes neliks nieko aukštesnio.

Mokytojas padėjo man pamatyti kai kuriuos seniausius dievus. Jeigu būčiau perėjęs čia su išdidžia panieka visiems dievams, išskyrus mano vienintelį Dievą, kažin ar būčiau galėjęs pamatyti kitus, nes dievai išstumia žmogų iš savęs lygiai taip pat, kaip ir suima į save, kaip atsiveria tiems, kurie sugeba juos matyti tokius, kokie jie yra iš tikrųjų. Jūs norite pasakyti, kad tai atveria kelią panteizmui ir visiems kitiems siaubingiems *izmams*? Tačiau tai vien tik žodžiai! O aš kalbu apie faktus. Ir, ačiū Dievui, praėjo tie laikai, kai žmones degino ant laužų vien už tai, kad jų vaizduotėje iškilo nepripažinto Dievo atvaizdas.

Pažvelkime, pavyzdžiui, į romėnų Dievą, kurį jie vadino Neptūnu. Jūs galvojate, kad tai tik mitus kūrusiųjų poetinės vaizduotės vaisius? Jeigu taip, tai jūs klystate. Mitas byloja, kad jis valdė vandenynus. Tačiau tai visiškai normalus užsiėmimas! Kas gali būti teisingiau ir natūraliau už tai, kad stebėti potvynius ir atoslūgius buvo pavesta tiems, kurie sugebėjo tai atlikti? Mes nuolat girdime apie gamtos dėsnius. Tačiau kas verčia juos veikti? Visi naudoja sąvoką *gamtos dėsnis*, bet dėsniai, kaip ir įstatymai, turi savo vykdytojus tiek danguje, tiek ir Žemėje.

Čia būdamas sužinojau, kad egzistuoja planetinės Būtybės, planetų dievai, nors pačiam asmeniškai neteko nė su vienu bendrauti. Deja, taip. Nes jeigu dieviška planetinė Būtybė pagal hierarchijos skalę stovi taip aukštai, kad yra už mano pažinimo ribų, kaip aš sugebėčiau ją suvokti ar drįsti prisiartinti prie Dievų Dievo? Kokių paradoksų kupinas žmogaus protas: žmogus virpa iš baimės prieš tarną, o prieš jo poną stovi be jokios baimės!

Taip pat sužinojau, kad mūsų planetą sauganti Dvasia per ankstesnius egzistencijos ciklus taip evoliucionavo, kad tapo galingu bei atsakingu Dievu. To, kuris yra žvelgęs per mikroskopą, ši idėja nenustebins. Be galo didelis dydis ir be galo mažas dydis – tai Amžinybės Gyvatės galva ir uodega, tai Amžinybės simbolis.

O kas, jūsų nuomone, bus būsimų ciklų dievai? Ar tik ne tie, kurie dabartiniame planetos gyvenimo cikle savo tobulėjimo tempais pranoko likusius mirtinguosius? Ar tik ne jie taps pačiomis stipriausiomis ir pačiomis dieviškiausiomis iš visų dabartinio ciklo žmonių dvasių? Net dievai paklūsta ritmo dėsniams, jie privalo turėti savo poilsio periodą, ir jiems, dar tebevykdantiems savo pareigas dabartiniame cikle, prireiks pavaduotojų.

Tobulėti trokštančiam žmogui visada atviros durys į pačias aukščiausias galimybes.

39-as laiškas

LIUDYTOJŲ DEBESIS

Gal jums naujiena bus ir tai, kad skirtumai tarp šio pasaulio gyventojų net didesni negu tarp Žemės gyventojų? Tačiau tai neišvengiama, nes čionykščiname pasaulyje visos būtybės turi daugiau laisvės.

Į mano prisiimtas pareigas įeina nelabai maloni misija: papasakoti ir apie čia egzistuojančias bjaurias būtybes. Niekas, be manęs, jums apie jas nepateiks duomenų, o savo pačios saugumui jums reikia apie jas šį tą žinoti.

Pirmiausiai turiu pabrėžti, kad šio pasaulio dvasios ir jūsų pasaulio dvasios simpatizuoja vienos kitoms. Kodėl gi ne? Juk ir vienos, ir kitos yra dvasios, skiriasi tik savo kūnų tankiu.

Dabar įsidėmėkite, kad gerosios dvasios – tai tiesą išpažinusių ir tobulais tapusių žmonių arba tų, kurie siekia tobulumo, dvasios. Šias gerąsias dvasias galinga jėga traukia prie joms harmoningų dvasių Žemėje, kurių idealai ir vibracijos atitinka jų pačių idealus. Tarp žmonių egzistuojančią magnetinę trauką galima pavadinti silpna, lyginant su ta, kuri atsiranda tarp išsikūnijusių būtybių. Net skirtumai tarp jų kūnų materijų sukuria traukos jėgą. Moteris vyrui nėra patrauklesnė už būtybę fiziniame kūne išsikūnijusiai astralinio pasaulio būtybei, nors pastarosios supranta vienos kitas nė kiek ne geriau, nei vyras ir moteris supranta vienas kitą. Tačiau poveikį jos jaučia, ir šio pasaulio būtybės geriau suvokia jo šaltinį už jus, nes jos geriau prisimena jūsų pasaulį, o jūs jau viską pamiršote apie jų pasaulį.

Stipriausias simpatinis ryšys atsiranda tada, kai žmonės patiria stresą, šoką, kai jie išgyvena stiprų emocinį susijaudinimą, nesvarbu, ar tai neapykanta, ar meilė, ar pyktis, ar bet kuris kitas jausmas. Nes tada žmoguje stipriausiai pasireiškia ugnies elementas, o dvasias traukia kaip tik jis.

(Šioje vietoje rašymas staiga nutrūko, poveikis rankai išseko ir vėl atsinaujino tik po kelių minučių.)

Stebitės, kodėl staiga išėjau? Tam, kad aplink jus ir save apibrėžčiau platų apsaugos ratą, nes atsirado dvasių, nenorinčių, kad perduočiau jums šias žinias. Tęsiu toliau.

Kai žmogus jaudinasi, kai jo emocijos reiškiasi stipriau, jis atkreipia į save dvasių dėmesį. Pradeda veikti traukos dėsnis. Šis faktas gali paaiškinti įkvėpimo reiškinį, taip pat ir tai, kodėl pyktis stiprėja maitindamas pats save.

Noriu daugiau dėmesio skirti kaip tik šiam reiškiniui. Kai jūs prarandate savitvardą, jūs prarandate labai daug, o svarbiausia – savikontrolę. Štai tada visiškai realiai egzistuoja galimybė, kad kita būtybė akimirksniu perims šią kontrolę ir pradės jus kontroliuoti.

Kaip jau minėjau, šiame pasaulyje tiesiog knibžda bjaurių dvasių. Jos mėgsta įžiebtį ginčus. Joms teikia malonumo sukelti kitiems neigiamas emocijas. Jos džiūgauja pajutusios neapykantos vibraciją. Kaip žmonės mėgaujasi narkotikais, taip jos mėgaujasi kiekviena neharmoninga aistra.

Ar supratote, kur slypi pavojus? Menkiausias neapykantos lašas jūsų širdyje gali pasimaitinti iš jų ir virsti tikra neapykantos ugnimi. Jums asmeniškai šios būtybės abejingos, bet siekdamas patenkinti savo aistrą jos gali laikinai prisirišti prie jūsų.

Tą, kuris įpratęs nuolat suirzti, pykti arba neigiamai žvelgti į aplinką, nuolat supa bjauriosios dvasios. Mačiau kartą būrį tokių būtybių aplink vieną įpykusį žmogų, mačiau, kaip jos siuntė jam savo blogąjį magnetizmą, taip sužadindamos naują pykčio priepuolį po to, kai jis, pradėjęs veikti natūraliai atoveiksmio, arba reakcijos, jėgai, jau ėmė rimti.

Tačiau kartais beasmenis interesas ginčams tampa asmeniniu. Šio pasaulio bjaurioji dvasia, įsitikinusi, kad susijungusi su vienu ar kitu žmogumi, galėtų iš jo susijaudinimo nuolat patirti pykčio vibraciją, gali prisirišti prie savo aukos. Toks ryšys skatins auką būti nuolat suirzusią ir nuolat patirti pykčio protrūkius. Tai pati didžiausia nelaimė, kokią gali patirti žmogus. Laikui bėgant, toks ryšys gali virsti apšėdimu ir baigtis beprotyste.

Tas pats dėsnis galioja ir kitų aistrų atveju, pavyzdžiui, gašlumui ar šykštumui. Venkite gašlių kūno jaudulių, saugokitės lytinio potraukio, jeigu jį sukelia ne širdies jausmas ar dvasinė simpatija. Ši sfera kupina tokių siaubingų reiškinių, kad apie juos nenoriu kalbėti per jūsų ranką.

Geriau paimkime pavyzdį apie šykštumą. Kartą mačiau vieną šykštuolį, nuolat skaičiuojantį ir perskaičiuojantį savo auksą, ir mačiau jo aistra besimėgaujantių dvasių siaubingas akis. Auksas, be savo perkamosios galios ir visų su tuo susijusių asociacijų, turi dar ir kitą ypatingą savybę. Kai kurios dvasios mėgsta auksą lygiai taip pat kaip šis šykštuolis ir lygiai su tokia pačia gobšumo iki išsekimo aistra.

Visiškai nenoriu įteigti jums minties vengti aukso. Be abejo, visiškai naudinga jį pirkti, bet tai neturi tapti pomėgiu, gobšumu ar aistra. Gobšumo aistra besimaitinančios būtybės nesuserinka aplink žmogų vien todėl, kad jis kaupia turtų simbolius: nekilnojamąjį turtą, žemę, įmones ir kapitalą arba pradėjo rinkti auksinių monetų kolekciją. Tik nereikia to paversti aistra, manija.

Kai kurie brangakmeniai stipriau už kitus traukia prie savęs įvairias dvasias. Todėl rinkitės brangakmenius tik giminingus savo prigimčiai, tik derančius prie jūsų harmonijos.

Todėl dabar, kai jau perspėjau jus dėl emocijų ir jomis besimaitinančių dvasių pavojaus, pakalbėsiu apie kitus jausmus ir kitas žmogaus gyvenime dalyvaujančias dvasias.

Tikriausiai jums teko sutikti tiesiog spinduliuojančių šviesą žmonių, nuo kurių buvimo greta jūs pasijusdavote laiminga. Ar nekilo klausimas, kodėl taip atsitinka? Tik todėl, kad jų šviesi, pozityvi nuotaika pritraukia prie jų *debesį liudytojų*, minią gyvenimo džiaugsmo ir grožio liudytojų.

Aš pats kartais aplankau vieną savo pažįstamą Žemėje ir pasišildau šiltuose jo mylinčios širdies spinduliuose. Ne kartą girdėjau, kaip aplink jį susirinkusios dvasios aikčiojo: “O, kaip gera čia būti!” Iš to galite spręsti, kaip sunku blogiui prasiskverbti prie šio žmogaus. Mylinčių ir globojančių dvasių minia tuoj pat perspėtų jį, jeigu jam grėstų koks nors blogis.

Dar noriu pabrėžti, kad džiaugsminga širdis pritraukia džiugius įvykius, kad nuoširdumas ir rami savitvarda pritraukia tokias pačias ramias išsikūnijusias sielas. “Kas nepriima Dievo karalystės kaip kūdikis, neįeis į ją!”¹¹

Gal teko kada matyti vaikus, žaidžiančius su nematomais draugais? Jūs vadinate tai jų vaizduotės vaisiumi. Gal taip, gal ne, nes įsivaizduoti reiškia kurti arba pritraukti prie savęs jau sukurtus dalykus. Kartą man teko matyti tokį reiškinį: Nuostabi Būtybė sklandė virš susižavėjusių Žemės gyventojų, kurie tuo metu patyrė tikrą laimę.

Džiugesio kupina daina, besiveržianti iš perpildytos širdies, gali pritraukti aibes neregimų liudininkų, kurie atskubės pritarti šiam džiaugsmui, nes, kaip jau minėjau, garsas iš jūsų pasaulio atsklinda į mūsų šį.

Niekada neverkite, jeigu to nereikalauja prarastos pusiausvyros atstatymo reakcija. Nors antra vertus, verčiau dvasios nekenksmingos, nes jos nusilpsta nuo nuolatinio verksmo.

Kartais netikėtas ašarų srautas nuplauna dvasios atmosferą, bet jeigu ašarų srautas greitai neišsenka, tai jis pritraukia aplink save minią verkiančių dvasių. Jeigu žemiškos raudos nebūtų tokios garsios, per jūsų ir mūsų pasaulius skiriančią uždangą būtų galima girdėti net šios minios liejamų ašarų bubsėjimą.

“Juokitės, ir pasaulis juoksis kartu su jumis” – šis posakis pakankamai tiksliai perteikia mano mintį. Deja, kai jūs verkiate, tai verkiate taip pat ne vieni.

40-as laiškas

DIEVO KARALYSTĖ VIDUJE

Dar liko vienas neaptartas klausimas, kurį norėčiau plačiau paaiškinti net ir rizikuodamas būti apkaltintas misticizmu tų, kuriems misticizmo sąvoka reiškia nemokšišumą ir tamsą.

Jau esu minėjęs, kad žmonių gyvenimas Žemėje tuo pačiu metu yra ir objektyvus, ir subjektyvus, bet vyrauja objektyvioji pusė; kad sielų gyvenimas subtilesnėje aplinkoje taip pat yra ir objektyvus, ir subjektyvus, bet vyrauja subjektyvioji pusė.

Dar minėjau dangų kaip egzistavimo vietą. Tai ir noriu paaiškinti. Gal jūs prisimenate Evangelijos pagal Matą žodžius: “Kur du ar trys susirinkę mano vardu, ten ir aš esu tarp jų”¹². Tokios vietos neregimuose pasauliuose, kurias pavadinau krikščioniškais dangumis, ir yra tos sferos, kuriose du ar trys (o kaip kada gal du ar trys tūkstančiai) susirenka Jo Vardu, kad pasimėgautų Dangaus Karalyste savo pačių viduje. Sielų susirinkimas yra objektyvus reiškinys, tai reiškia, kad sielos egzistuoja laike ir erdvėje; o dangūs, kuriais jos mėgaujasi, yra subjektyvus reiškinys, nors susirinkusios sielos tuo pačiu metu gali matyti visos tą patį, pavyzdžiui, Tą, Kurį jos dievina kaip Išganytoją.

Dar aiškiau pasakyti tiesiog neįmanoma.

41-as laiškas

KELIONĖ KARTU SU ANGELU

Prisiminkite mano pasakojimus apie Nuostabią Būtybę. Jos namai – visa Visata, jos draugai – visa žmonija ir visi Angelų Rangai, jos žaidimai – metai ir amžiai.

Nežinau kodėl, bet Nuostabi Būtybė buvo nepaprastai palanki man ir mano pastangoms kuo daugiau pažinti. Ji parodė man daug nuostabių dalykų, kurių kitaip nebūčiau pamatęs.

Kai kelionėje po planetą jus lydį angelas, jūs atsiduriate labai palankioje situacijoje. Pasaulio galingųjų rekomendacijos būtų niekis, palyginus su angelo buvimu greta jūsų, nes jis atveria ir leidžia regėti visų būtybių sielas, o lankydamasis žmonių būstuose galiu pamatyti ne vien tik svetainę. Nuostabiai Būtybei negalioja jokie apribojimai.

Ar po nuostabaus sapno jums niekada nešovė į galvą mintis, kad gal tame reginyje jus pabučiavo Angelas? Aš čia prisižiūrėjau tokių dalykų.

O, tik nevaržykite savo vaizduotės laisvės! Patys neįprasčiausi dalykai tuo pačiu metu yra ir patys teisingiausi; banalūs dalykai beveik visada melagingi. Kai galinga mintis iškelia jus ant savo sparnų, nesistenkite kabintis į tvirtą kietos Žemės materiją. Atsipalaiduokite. Kas leidžia sau pajusti didį įkvėpimą ir turi drąsos patikėti savo reginiu, tas gali išvysti Nuostabią Būtybę akis į akį, kaip mačiau ją aš. Kai skrieji erdve, regėjimas tampa aštresnis. O jeigu sugebi kilti pakankamai greitai, gali išvysti neįmanomų dalykų.

Neseniai mažiau apie gėlės sėklelę, nes nėra tokio mažo dydžio, kuris nesutalpintų savyje ištiso pasaulio. Nugrimzdau į mintis apie tą sėklelę ir mėgavausi atsiskleidžiančia jos istorija, karta po kartos, iki pat ištakų laiko priešaušryje. Gerai skamba - *laiko priešaušris*, ar ne? Taip, laikas iš tikrųjų patyrė aibę aušrų ir tiek pat laidų, nepajusdamas jokio nuovargio.

Pasekiau visažinės sėklelės kelią iki to meto, kai pirmykštis žmogus, pamiršęs savo nuolatinę kovą už būvį, mėgavosi šios gėlelės proprotėvių aromatu. Tada išgirdau tylų harmoningą juoką iš kairės pusės, ir kažkas lengvai, kaip drugelio sparnu, brūkštelėjo man per kairįjį skruostą.

Atsisukau, bet tas pats juokas greitai, kaip vėjo gūsis, palietė mano dešinįjį skruostą. O po to ant akių nusileido tarsi uždanga ir harmoningas balsas sudainavo: “Atspėk, kas!”

Net suvirpėjau iš džiaugsmo, kad galiu dalyvauti šiame dieviškame žaidime, ir atsakiau:

– Gal tu esi ta fėja, kuri akliems Žemės vaikams leidžia svajoti apie neregimų pasaulių spalvas?

– Kaip tu atpažinai mane? – nusijuokė Nuostabi Būtybė, nuimdama nuo mano akių uždangą. – Aš ir esu ta fėja. Tu tikriausiai vogčiomis žiūrėjai, kai aš liesdavau aklų vaikučių akeles. Gal nori eiti kartu su manimi ir pamatyti, kaip aš tai darau?

Ir mes nuskriejome į pačią nuostabiausią vakarinę apžiūrą, kokią tik įmanoma įsivaizduoti.

Pradėjome nuo vienujį mano draugų namų. Visa šeima susirinko prie stalo vakarienės. Niekas mūsų nematė, išskyrus katę, kuri pradėjo garsiai murkti ir riesti uodegą. Gali būti, kad jeigu būčiau atėjęs vienas, ji būtų išsigandusi manęs. Tačiau net katė negali bijoti Nuostabios Būtybės.

Staiga vienas vaikutis nuleido galvytę ant stalo ir užsimerkė. Motina norėjo jį pakelti, bet Nuostabi Būtybė užmetė uždangą jai ant akių, ir ji nepajudėjo iš vietos. Aš galėjau matyti, kaip prieš užsnūdusio vaikučio vidinį regėjimą Nuostabi Būtybė išskleidė stebuklingą pasaką. Tik staiga vaikas krūptelėjo ir plačiai atsimerkė.

– Aš mačiau dabar štai ten (jis ištarė mano vardą). Jis stovėjo ir šypsojosi, o greta jo buvo angelas.

– Eikime, – šnipštelėjo Nuostabi Būtybė. – Nuo miegančių vaikų nieko neįmanoma nuslėpti.

Mes nuskriejome palei upę, dalijusią miestą į dvi dalis. Pro vieno namo atdarą langą pasigirdo gitaros garsai, ir švelnus moters balsas uždainavo:

Kai kitos lūpos ir kitos širdys
Pasakos tau savo meilės istoriją...
Tada tu prisiminsi mane –
Tu prisiminsi mane.

Nuostabi Būtybė palietė mane ir sušnabždėjo:

– Kai gyvenimas šiems mirtingiesiems būna toks švelnus, jis man tampa stebuklinga knyga.

- O ar tu niekada nepatyrei žmogiško gyvenimo?

– Priešingai, aš patiriu jį kasdien. Tačiau aš tik prisiliečiu prie jo ir skubu toliau. Jeigu prisiliesčiau prie jo ilgiau, gal jau niekada negalėčiau atitrūkti ir skrieti tolyn.

Klausantis šių žodžių, nejučiomis išsprūdo:

– Bijau, kad tu viską paverti dievišku žaidimu!

– Tyliau, – nusijuokė Nuostabi Būtybė, – tas, kuris ko nors bijo, pames mane savo baimių migloje.

Tai sakydama ji buvo tokia žavi, kad vėl sušukau:

– Tai kas gi tu esi? Kas tu?

– Argi ne tu pats sakei, kad aš esu ta feja, kuri akliems Žemės vaikams leidžia svajoti apie neregimų pasaulių spalvas?

– Aš myliu tave nepaaiškinama meile, – atsakiau jai.

– Nė vienos meilės neįmanoma paaiškinti. Geriau pakilkime į regėjimų viršūnę. Kai pavargsi, kibkis į mano besiplaikstantį rūbą. Aš palauksiu, kol tu pailsėsi.

Tą naktį prisižiūrėjau tikrai keistų dalykų. Mes stovėjome virš veikiančio vulkano kraterio ir žiūrėjome, kaip šoka ugnies dvasios. Jūs manote, kad salamandras mato tik audringos vaizduotės poetai? Jos visiškai realios tiek sau pačioms, tiek tiems, kurie jas regi.

Realybė ir Nerealybė! Nuostabi Būtybė pakeitė mano sampratą apie Visatą. Norėčiau tik vieno: žinoti, ar grįžęs į Žemę atsiminsiu visus šiuos matytus stebuklus? Jeigu išliks ne viskas, o aiškiai regėsiu tik atskiras nuotrupas, tai ateinančių gyvenimą būsiu poetas.

Koks nuostabus, nepakartojamas nuotykis – savo valtelę paleisti plaukti per banguojančius atgimimo vandenį! Jeigu mano nuotaika dabar atsispindi jūsų psichikoje, tai jūs galite pagalvoti, kad aš antrą kartą suvaikėjau. Bet taip ir yra – tai mano antroji vaikystė šiame neregimame pasaulyje.

Kai keliaujant su Nuostabia Būtybe mano akys pavargo nuo aplink matomo grožio, ji pasiūlė mano žvilgsniui tokių Žemės scenų, kad jeigu būčiau regėjęs jas vienas, tai būčiau labai nuliūdęs. Tačiau negalima liūdėti greta Nuostabios Būtybės. Tai ir yra jos žavesys; būti greta jos reiškia jausti amžino gyvenimo džiugesį.

Mes stebėjome naktinį gyvenimą tose vietose, kurias jūs vadinate blogio kvartalais. Ar piktinausi tais vaizdais? Nė trupučio. Stebėjau tas menkystas, kaip mokslininkas stebi bakterijas vandens laše. Man atrodė, kad į visa tai žiūriu žvaigždžių akimis. Nedrįsau pasakyti, kad akimis Dievo, kuriam ir didis, ir menkas – vienas ir tas pats. Palyginimas su žvaigždėmis tikslesnis, nes mes negalime žinoti, kaip mato Dievas, jeigu Dievą suvokiame esantį savo viduje.

Mieli mano skaitytojai, kai pereisite čia, tai daug kuo stebėsitės. Maži dalykai atrodis dideli, o dideli – maži. Lyginat su būties begalybe, viskas atsistos į savo vietas, ir jūsų kančios pavirs neišvengiamomis ir žaviomis smulkmenomis. Šios mintys gimė mano galvoje keliaujant su Nuostabia Būtybe iš Dangaus į Žemę, iš grožio į bjaurastį.

O, kad galėčiau rasti žodžių, kuriais pajėgčiau perteikti jums Nuostabios Būtybės poveikį! Jos įtaka nepanaši į jokią kitą visoje visatoje. Ji apgaulinga kaip mėnulio šviesa ir švelnesnė už motinos rūpestį. Ji žavesnė už pačią žaviausią gėlę, tačiau gali su šypsena žiūrėti į bet kokią bjaurastį. Ji tyresnė už Vandenyno kvėpavimą, bet nesibjauri jokių nešvarumų. Ji paprasta bei nuoširdi kaip kūdikis ir kartu išmintingesnė už visus senuosius dievus – tikras prieštaravimų stebuklas, nuostabi dangaus klajūnė, neregimų pasaulių numylėtinė.

42-as laiškas

ŽAIDIMAS “TIKIU-NETIKIU”

Kartą sutikau vyriškį, apsirengusį teatriniu kostiumu, kuris prisistatė esąs Šekspyras. Dabar aš jau pripratau prie tokių pareiškimų ir jie manęs nebestebina taip, kaip prieš septynis aštuonis mėnesius. Taip, taip, aš tebeskaičiuoju Žemės mėnesius! Tada aš paklausiau, kokius jis gali pateikti šios tapatybės įrodymus? Jis atsakė, kad tam nereikia jokių įrodymų.

– Jums nepasiseks manęs apgauti, nes esu gerai susipažinęs su įstatymais!

Jis tik nusijuokė ir paklausė:

– Ar ne paprasčiau būtų prisijungti prie žaidimo?

Pasakoju iš pirmo žvilgsnio beprasmišką istoriją todėl, kad ji puikiai atskleidžia įdomią čionykščio gyvenimo pusę.

Kartą, dar pačioje mano perėjimo į čia pradžioje, viena ledi, išvydusi mane su romėniška toga, paklausė, ar aš ne Cezaris. Atsakiau, kad visi mes čia aktoriai. Turėjau mintyje, kad mes kaip vaikai: persirenginėjame, kai norime paveikti savo vaizduotę arba kai norime atgaivinti atmintyje kokią nors sceną iš ankstesnių gyvenimų. Toks vaidinimas tėra paprasčiausias žaidimas, nors tas realizacijos lengvumas gali pastūmėti apgaudinėti, ypatingai Žemės žmones. Jau supratote, ką turiu omenyje? Taip. Per spiritizmo seansus meluojančios dvasios dažniausiai yra iš tokių aktorių tarpo ir didžiuojasi savo žaidimo subtilybėmis. Todėl per daug netikėkite, kai kokia nors dvasia prisistatys kaip jūsų miręs senelis. Tai gali būti jus ir save linksminantis aktorius.

Kaip atskirti tokį žaidimą? Sunkus klausimas. Geriausia būtų pasikliauti savo intuicija, kad priešais jus tikrai to žmogaus siela. Širdies niekas neapgaus, jeigu jūs be baimės ir išankstinio įsitikinimo blaviai vertinsite situaciją. Kaip dažnai savo žemiškame gyvenime mes nepaisydavome šio vidinio rodiklio ir pasirinkdavome neteisingą kelią!

Jeigu instinktyviai pajusite, kad ši neregima (ar net regima) dvasia tik vaidina jūsų kviestą asmenį, geriau visai su ja nebendraukite. Jeigu tai tikrai ta siela ir ji turi jums svarbių žinių, ji vėl pas jus ateis, nes taip vadinami mirusieji dažnai jaučia poreikį bendrauti su gyvaisiais.

Tačiau vaidinti atskirus vaidmenis čia yra visiškai normalu ir tai nėra jokia apgaulė. Dauguma atvejų tai labiau panašu į būtinybę laikinai nebūti tuo, kuo jie yra iš tikrųjų. Vargas tam, kuris, apsirengęs pačius geriausius savo rūbus, per vakarą iššvaisto savaitės uždarbį vaidindamas turtuolį vien tik paveiktas įspūdžio, kurį pajutęs mano istorijos herojus įtikinėjo, kad jis Šekspyras. Ir moteris, gyvenanti ne pagal savo išgales, vaidina tą patį vaidinimą sau ir visuomenei. Geriausiai šį žaidimą žino vaikai. Jie visiškai rimtai jums pasakys, kad dabar jie Napoleonas Bonapartas ar Džordžas Vašingtonas, ir labai įsižeis, jeigu pradėsite iš jų juoktis.

Tikėtina, kad Šekspyru prisistatantis vyras Žemėje buvo aktorius mėgėjas, nes jeigu jis būtų buvęs profesionalas, tai tikriausiai būtų prisistatęs savo vardu, kuris būtų ne mažiau garsus už žinomo dramaturgo. Sielos čia labai dažnai didžiuojasi savo žemiškais talentais, ypač tos, kurios dar neseniai perėjo. Laikui bėgant, šie įspūdžiai dyla, ir naujos galimybės pasiūlo platesnę veiklos areną.

Žmonės nenustoja būti žmonėmis vien todėl, kad jie perėjo į jums nematomą pasaulį. Dažniausiai tik dar labiau išryškėja jų būdingiausi bruožai, nes čia kur kas mažiau suvaržymų. Čia niekas nebaudžia už svetimo vardo pasisavinimą. Į tokius dalykus čia niekas nežiūri rimtai, nes šio pasaulio regėjimas toks aštrus, kad visi mato kiaurai per bet kokias kaukes.

43-ias laiškas**HERMIO¹³ IPĖDINIAI**

Apie neregimuose planuose dirbančius Adeptus, Meistrus, Mokytojus prirašyta daug ir tiesos, ir tikrų niekų. Dabar aš gyvenu tokiame plane ir papasakoti apie juos galiu ne teoriškai, bet remdamasis savo paties patirtimi.

Taip, man teko čia sutikti ir Adeptų, ir Mokytojų. Vienas iš jų padėjo man žengti pirmuosius žingsnius šiame pasaulyje ir daug ko išmokė.

Nebijokite patikėti ir tikėti Mokytojais. Mokytojai – tai žmonės, pasiekę aukščiausias pažinimo pakopas. Ir visiškai nesvarbu, ar jie įsikūniję, ar išsikūniję, jie dirba šiame gyvybės plane savo darbą. Mokytojas gali ateiti čia ir vėl išeiti pagal savo norą. Ne, nesiruošiu pasakoti šių detalių, nes skubantys tobulėti žmonės, nepasiekę Mokytojo pažinimo laipsnio, galėtų pasinaudoti tomis formulėmis, pabandyti ir negrįžti atgal. Žinios – tai jėga. Tačiau jeigu atitinkamą jėgą žmogus naudoja be būtinos tam išminties, ji gali būti pavojinga.

Visi, be išimties, žmonės turi mokytojavimo potencialų. Ši žinia gali nuraminti aktyviuosius, nepasitenkinančius kasdienine vidutinybe ir siekiančius intensyvesnio gyvenimo būdo. Tačiau į Mokytojo lygio pakopą einama nuosekliais ir labai lėtais pažinimo žingsniais.

Dabartinis mano vadovas šiame pasaulyje yra tapęs Mokytoju. Dauguma čionykščių vadovų dar nepasiekė tokios pakopos lygiai taip, kaip Žemėje dauguma dėstytojų nepasiekė profesoriaus lygio. Kiekvienas, kuris trokšta mokytis to, ko pats yra išmokęs, jau eina šiuo keliu.

Neslėpsiu, kad mano Mokytojas skatina mano siekį pažinti šį pasaulį, kuris atsiveria kiekvienam patiriančiam tai, ką jūs vadinate mirtimi. Jeigu ne šis mūsų santykis, tikriausiai pradėčiau garbinti jį už tokią jo išmintį. Ne, jo vardas neturi reikšmės, aš ir toliau vadinsiu jį Mokytoju bendraudamas su jumis. Greitai šis mūsų bendravimas nutrūks ir aš nebeateisiu pas jus. Tikrai ne todėl, kad jūs manęs nebedominsite, bet todėl, kad man teks mokytis toli nuo jūsų pasaulio, nes tų dalykų suvokimui reikia susilpninti ryšius su Žeme. Vėliau aš galbūt vėl grįšiu, bet negaliu pažadėti. Aš ateisiu, jeigu galėsiu, jeigu tai bus išmintinga iš mano pusės ir jeigu jūs būsite pasiruošusi tokiam bendravimui.

Nemanau, kad aš galėčiau taip bendrauti su kuo nors kitu ir rašyti tokius laiškus kaip šie. Man tektų paruošti kitą asmenybę, padėti jai nueiti visą tą kelią, kurį nuėjote jūs, ir tikrai nedaugelis net iš mano buvusių draugų galėtų pasitikėti manimi taip, kaip pasitikite jūs. Todėl po mano nutolimo neuždarykite iki galo durų, palikite plyšelį tam atvejui, jeigu aš panorėčiau vėl ateiti, nes gal aš turėsiu pranešti ką nors nepaprastai įdomaus. Tik prašau: nešaukite manęs savo iniciatyva, nes galite atitraukti mane iš labai svarbios užduoties. Nesakau, kad jūs taip ir elgsitės, bet tai nepageidaujama, nes likęs Žemėje asmuo gali su tokia koncentracijos jėga pašaukti toli už Žemės atmosferos ribų nutolusį draugą, kad tai sielai teks per anksti grįžti, paklūstant šiam ugniniam šaukimui.

Nepamirškite savo mirusiųjų tol, kol jie įgaus pakankamai jėgų būti laimingi ir be jūsų prisiminimo apie juos, bet neprimeskite jiems to.

Mokytojai, apie kuriuos kalbėjau laiško pradžioje, gali pasilikti arti Žemės atmosferos, gali kiek nori nutolti; jie gali atsakyti į jūsų kvietimą arba neatsakyti, bet paprastai siela labai jautriai reaguoja į kiekvieną žinią iš tų, kuriuos mylėjo gyvendama Žemėje. Man teko matyti motinos pastangas atsakyti į savo vaiko ašaras ir prašymus, bet jai nepavyko padėti pajusti savo buvimo. Tokios nesėkmės labai liūdina kai kurias motinas.

Kartą mačiau, kaip mano Mokytojas padėjo vienai tokiai motinai susisieti su našlaite likusia dukra. Mano Mokytojo širdis labai jautriai ir švelniai reaguoja į pasaulio sielvartą ir kartu jis nepaprastai išsamiai aiškina didžiausias proto problemas. Jis iš tikrųjų įkūnija triskart didį Hermį Trismegistą – didį kūnu, protu ir širdimi.

Jis labai myli vaikus. Kartą nematomas kartu su Mokytoju apsilankiau vienuose mano draugų namuose Žemėje. Jų mažas sūnus pargriuvęs susimušė ir pradėjo garsiai verkti. Mano Mokytojas, kurį ne kartą mačiau įsakinėjantį legionui angelų, pasilenkė savo astraliniu kūnu prie vaiko ir pradėjo jį guosti bei glostyti.

Mane nustebino toks jo elgesys ir tiesiai pasakiau jam tai. Jis labai ramiai atsakė, kad puikiai prisimena savo paties vaikystes įvairiose šalyse, įvairiuose įsikūnijimuose ir kad iki šiol atmintyje išlikęs fizinio skausmo ir fizinio sukrėtimo nuo griuvimo jausmas. Dar pridūrė, kad vaikai kenčia daug stipriau, nei suaugusieji galvoja, nes vien prisitaikymas prie naujo, švelnaus augančio kūno trikdo ir suteikia nemažai skausmo. Net kai kurių kūdikių nuolatinis rėkimas tėra tik jų bejėgiškumo išraiška susidūrus su heraklišku uždaviniu: suformuoti kūną, per kurį galėtų pasireikšti jų dvasia.

Mokytojas papasakojo man apie vieną iš savo ankstesnių įsikūnijimų, kai jis dar nebuvo Mokytoju. Jis puikiai prisiminė, kiek pastangų jam reikėjo suformuoti savo kūną. Jis galėjo prisiminti visas, net menkiausias to labai tolimo gyvenimo smulkmenas. Kartą motina nubaudė jį už tai, kad jis kažko nepadarė, o kai bandė neigti savo kaltę, jį barė už melą, nesuprasdama, nepaisant viso jos gerumo, kad siela, kuriai ji suteikė fizinį kūną, pati savaime yra tiesa. Jis pridūrė, kad kaip tik dėl tos vaikystėje patirtos kančios prieš šimtmečius pradėjo savo sąmoningą kovą su neteisingumu. Ši kova išugdė jį žmonijos draugu ir globėju.

Jis nuolat pabrėžia, kaip svarbu atstatyti ankstesnių gyvenimų atmintį, nes šie prisiminimai parodo mums kelius, kuriais vystėsi ir tobulėjo mūsų siela.

Paprastai Mokytojai nekalba apie savo praeitį ir prabyla apie ją tik tada, kai jų paties asmeninė patirtis gali padėti suvokti vieną ar kitą dėsni, kurį jie nori paaiškinti. Apgraibomis einantį pirmyn labai guodžia mintis, kad didesnių aukštumų pasiekusi siela turėjo išgyventi tuos pačius išbandymus, kuriuos dabar jis patiria.

44-as laiškas

NEMATOMOS KALĖDINĖS DOVANOS

Dar ne per vėlu jums palinkėti linksmų Kalėdų. Iš kur aš sužinojau, kad pas jus Kalėdos? Pasidairiau po savo pažįstamų namus ir pamačiau išpuoštus šventinius medelius, pamačiau paruoštas dovanas. Stebitės, kad galėjau viską pamatyti? Jūs pamirštate, kad mes apšviečiame erdvę aplink save, o kai žinome, kaip reikia žiūrėti, tai galime matyti per pasaulius skiriančią uždangą.

Negaliu atsiųsti jums materialios dovanos, kurią galėtumėte pasikabinti ant kalėdinio medelio, bet galiu perduoti nuoširdžiausius šventinius linkėjimus.

Mažus vaikus Žemėje palikusios motinos puikiai žino, kada Žemėje artėja Kalėdos. Kartais jos atneša nematomų dovanų, sukurtų iš šio pasaulio substancijos jų vaizduotės ir meilės jėga. Mačiau, kaip viena senelė iki pat Trijų Karalių barstė gėles aplink savo mylimus anūkus. Tų gėlių aromatas turėjo prasiskverbti ir į Žemės atmosferą. Gal kartais ir jums teko

staiga iš niekur pajusti švelnų aromata? Jeigu taip, tai kas nors iš meilės apibėrė jus nematomomis gėlėmis. Meilė stipresnė už mirtį.

Kalėdų švenčių tradicija puiki, jeigu nepamirštama tikroji šios šventės prasmė. Daugeliui ji simbolizuoja susitaikymą ir meilę. Nors susitaikymas bei meilė egzistavo pasaulyje ir prieš Jėzaus Nazariečio pasirodymą, bet niekada nei prieš tai, nei po to nepasireiškė taip stipriai. Tam neturi jokios reikšmės net ir tai, ar Betliejaus ėdžios buvo fizinė realybė, ar simbolis.

Toks keliautojas kaip aš, norėdamas patekti į konkretų dangų, pirmiausia turi pajusti jį taip, kaip jį jaučia jame gyvenančios sielos, tik tada jis galės bendrauti su jomis. Taip, taip, būtent bendrauti. Jis niekada negalės ten išlikti vien tik bešališku stebėtoju. Štai kodėl aš visada stengiuosi išvengti pragaru vadinamų vietų, nors dangūs yra mano mėgstamos kelionių vietos. Ne kartą lankiausi krikščioniškuose danguose, puikiai pažįstu jų grožį. Tikra tiesa Evangelijos žodžiai: “Mano Tėvo namuose daug buveinių”¹⁴. Taip ir yra.

Apsilankiau ir Romos katalikų skaistykloje¹⁵. Nemenkinkite tų, kurie užsako mišias už mirusiojo sielos ramybę. Jo siela gali pajusti šį gyvųjų rūpestį. Ji gali net girdėti giesmes ir muziką, kartais net užuosti smilkalų kvapą, bet svarbiausia, kad mirusiųjų sielos pajunta į jas sutelktas mintis. Skaistykla yra visiškai realus mirusios sielos išgyvenimas. Jeigu norite tai vadinti jos miegu su sapnais, vadinkite, bet sapnai kartais gali būti visiška realybė.

Net tie perėjusieji, kurie netiki skaistyklos buvimu, jaučia laikiną liūdesį, kol pripranta prie naujų egzistavimo sąlygų. Tačiau jeigu kas nors paaiškintų jiems, kad jie tuo metu buvo skaistykloje, jie paneigtų, bet pripažintų, kad jų išgyventa būseną buvo kankinančiai nemaloni. Geriausias būdas išvengti šios perėjimą lydiančios būsenos – įžengti į šį pasaulį tikint nemirtingumu, tikint, kad kiekviena siela gali pati susikurti savo egzistavimo sąlygas.

Neseniai man pavyko pajusti širdyje nepaprastą meilę visiems žmonėms, mano siela persiėmė Kristaus idėjomis, ir tik tada galėjau lengvai, be jokių didelių pastangų, pakilti į pačius aukščiausius krikščioniško dangaus sluoksnius. Štai čia visu grožiu išvydau Tą, Kurį vadina Išganytoju. Jis taip pat retkarčiais nusileidžia į čionykštį pasaulį.

Gerai, pabandyčiau paaiškinti. Kristaus meilė visada egzistuoja pasaulyje, nes visada egzistuoja širdys, galinčios palaikyti jos šviesą. Jeigu mintys apie Išganytoją Žemės atmosferoje nublanktų ir išblėstų, Jis tikriausiai grįžtų į Žemę, kad vėl įžiebtų tikėjimo liepsną žmonių širdyse. Kad ir ką galvotų pozityviai nusiteikę protai, ši idėja niekada nebuvo tokia reali kaip dabar.

Pasaulis ne taip jau niūriai nusiteikęs, kaip kai kurie galvoja. Nesistebėkite, jeigu netrukus prasidės tikras dvasingumo atgimimas. Viskas pasaulyje paklūsta ritmo dėsniai.

Krikščionių dangaus angelai žino, kada Žemėje švenčiamos Kalėdos. Jėzus Nazaretis yra realybė. Savo dvasios kūnu Jis egzistuoja laike ir erdvėje kaip Kristus, kaip dvasinio žmogaus prototipas Jis egzistuoja visose širdyse, kuriose prabunda ši idėja. Jis yra tarsi Šviesa, vienu metu atsispindinti daugelyje vandens lašelių. Jis yra aukščiausios pažinimo pakopos Mokytojo pavyzdys, nes pažino Dėsnį ir jį realizavo savo gyvenimu Žemėje. Jo žodžiai: “Aš ir Tėvas esame viena”¹⁶, – tai gairės žmonėms, kaip pasiekti šią aukštą pažinimo pakopą. Jeigu kas nors jusų paklaus, koks žmogaus gyvenimo Žemėje tikslas, atsakykite: sielos evoliucija nuo žmogaus iki Mokytojo. Amžinybė ilga. Tikslas švyti kiekvienam, turinčiam jėgų į jį eiti, o tie, kurie patys nesugeba vesti kitų, gali pasirinkti tarnystės kelią.

Negaliu teigti, kad kiekvienam iš mūsų gali pakakti jėgų pasiekti Mokytojo pakopą, bet kiekvienas tikrai gali pajėgti realizuoti bent dalelę to tobulumo. Laimė tarnauti neapsakomai didelė, ir už savo tarnystę kiekvienas sulauks atitinkamo atlygio.

Klysta tie, kurie neigia evoliuciją, nesuvokia amžinybės reiškinių, nesuvokia, kad būti nemirtingam reiškia neturėti nei pradžios, nei pabaigos. Laiko ugdyti jėgą pakaks, jeigu ne šiame, tai kitame gyvenimo cikle, kuris keis dabartinį, nes gyvenimo ritmas nenutrūksta.

Kol pats gyvenau Žemėje, tol taip pat nesuvokiau nemirtingumo idėjos, ir tik čia pradėjęs kaupti prisiminimus apie savo ankstesnius gyvenimus supratau jos esmę. Labiausiai man padėjo tas Reiškiny, kurį pavadinau Nuostabi Būtybe. Ji mane išmokė pajusti nemirtingumo triumfą, nes pats pamačiau, kaip ji žaidžia su begalybe tarsi vaikas su kaladėlėmis.

Kai Nuostabi Būtybė sako: “Aš esu”, – jūs pajuntate, kad ir jūs esate. Kai Nuostabi Būtybė sako: “Aš plėšau šimtmečius, kaip vaikas plėšo ramunės žiedlapius, ir įdedu į juos savo širdies, kad iš jų išaugtų gėlės, pražystančios naujais šimtmečiais”, – jūs pajuntate, kaip jums pritrūksta žodžių išreikšti nemirtingumo žavesį, kurį jaučiate greta Jos. Kai šis sąmoningo nemirtingumo šviesusis genijus džiūgauja besimėgaudamas savo būtimi, jūs pamirštate, kad esate mirtingas. Kai Nuostabi Būtybė pakviečia jus pasivaikščioti po *dangaus pievas*, jūs jaučiatės kaip vienas iš visatos valdų įpėdinių.

Nuostabi Būtybė buvo greta manęs ir tada, kai aš pakilau į aukščiausią krikščionių dangų. Jeigu galėčiau perduoti viską, ką ten patyriau, jūs skubėtumėte pereiti čia, bet jūs turite likti Žemėje dar labai ilgam, jūs turite pažinti nemirtingumo realybę išlikdama kūne ir perduoti šias žinias kitiems.

Jau esu pasakojęs apie tą dangų, kuriame egzistuoja paprasti, geri žmonės. Tačiau tie, kurie Dievą myli ypatingai karštai, pasiekia tokių ekstazės lygių, kokių žmogaus kalbos instrumentai negali perteikti. Greta Nuostabios Būtybės man pavyko pakilti iki tokių ekstazių. Tai įvyko praėjusią naktį, kai jūs miegojote.

Kur aš būsiu per kitų metų Kalėdas? Kur nors visatoje, nes mes negalime jos palikti, net jeigu panorėtume. Visata negali apieiti be mūsų, tada ji būtų nepilna, jai visada trūktų šios sąmonės dalelės. Tegul ši mintis palydi jus į Naujuosius metus.

45-as laiškas

SWAJONIŲ DANGUS

Buvau užsiėmęs nauja patirtimi ir negalėjau apsilankyti anksčiau. Turiu pasakyti, kad taip dažnai čia matydavau nugrimzdusius į subjektyvaus džiaugsmo palaimą vyrus ir moteris, kad ir pats nusprendžiau keletui dienų panirti į savo vidinį pasaulį, kad pažinčiau šią būseną. Ilgai abejoju tik todėl, kad nenorėjau užmigti ilgam ir prarasti daug brangaus jūsų ir mano laiko.

Kartą prasitariau Mokytojui apie savo norą aplankyti aukščiausią svajonių dangų bei savo baimę ten ilgam įstrigti. Jis pažadėjo ateiti mane pažadinti po septynių dienų, jeigu aš pats anksčiau neprabusi, nes, pasak jo, man reikėtų įjungti savo sąmonės žadintuvą, kuriuo visiškai galima pasikliauti. Šį metodą buvau išbandęs ne vieną kartą, bet būgštaudamas, kad psichinis sapnas yra gilesnė už paprastą miegą būseną, negalėjau pasikliauti vien šiuo žadintuvu.

Dar gyvendamas Žemėje dažnai girdėdavau pasakojimus, kad su savo buvusiais draugais ateinančios pabendrauti mirusios sielos beveik nieko nekalba apie gyvenimą anapus. Gal dėl to, kad joms atrodo, jog jų niekas nesupras, taip stipriai skiriasi šie abu pasauliai.

Be to, dauguma čia gyvenančių sielų dažnai nugrimzta į svajų būseną, arba, tiksliau, į specifinę sapnų būseną. Kartais šios sielos prabunda ir tada jos gali pradėti domėtis Žemės įvykiais, reiškiniais ar žmonėmis, bet jeigu miegas gilus ir siela nori atitrūkti nuo visko kas žemiška, tada ši pašąmoninga būseną gali trukti ilgus metus ar net šimtmečius. Tokios šimtmečius miegančios sielos gyvybės ritmas tikriausiai labai lėtas.

Prieš nugrimzdamas į šį miegą, ištariau laiko užkeikimo formulę.

Taip! Vidinė mano svajonių šalis buvo iš tikrųjų kupina nuostabių dalykų! Ezoterikai, okultistai, teosofai šią palaimingą pereinamąją tarp dviejų gyvenimų būseną vadina *dievų buveine*. Kad ir kaip vadintųsi toks išgyvenimas, jis vertas vadintis neužmirštamam.

Užsimerčiau ir nugrimzdau giliau už mintis, ten, kur nurimsta visos gyvenimo bangos, kur sielai atsiveria visi praeities stebuklai. Toje būsenoje viskas atrodo natūralu ir paprasta, o jeigu siela sugeba dar ir įsiminti visa tai, kaip mano atveju, tada šis reiškinys iš tikrųjų vertas vadintis neužmirštamam.

Migdamas nusprendžiau netramdyti savo pojūčių ir atsiduoti žadamam malonumui. Ten aš sutikau visus, kuriuos kada nors mylėjau Žemėje. Jie šypsojosi man, o aš be žodžių supratau kiekvieno iš jų esmę ir kas mus traukė vieną prie kito. Visos visų laikų svajonės klusniai vėrėsi priešais mane. Galėjau regėti visus visų laikų savo darbų rezultatus.. Taip, tai buvo tikrai žavus, rausvas kaip pavasario žara vidinis sielos pasaulis, kuriame tebeegzistavo kiekvienas širdies virpesys. Dabar supratau, kodėl kasdieninis gyvenimas Žemėje kartais atrodo toks sunkus, toks varginantis. Jis tikrai toks, nes greta jo egzistuojantis nuostabiai žavus svajonių pasaulis atsveria jį ir išlaiko būties svarstyklių pusiausvyrą.

Poilsis! Rintis! Ramybė! Žemėje neįmanoma suvokti absoliučios šių žodžių prasmės. Ilsėjaisi čia tik septynias paras, bet kaip atsigavau, kaip sustiprėjau! Jeigu neturėčiau kitų tikslų, tai jau galėčiau vėl grįžti į Žemę.

Pradėkite rimčiau žiūrėti į poilsį, kol gyvenate ir dirbate Žemėje, nes kiekviena papildoma poilsio valanda tik padidins jūsų darbingumą. Ne, nebijokite, jūs tikrai nešvaistysite laiko veltui, jeigu skirsite jį poilsiui, jeigu vien tik ramiai gulėsite ir svajosite. Kaip jau sakiau, prieš akis – amžių amžinybė. Visose laiko ciklų kaitos pakelėse egzistuoja poilsiui skirtos vietos. Jeigu tik panorėsite ilgo ar labai, labai ilgo dangiško poilsio, jūsų laisva valia – naudokitės juo. Jeigu jums tai patinka, mėgautis juo net ir Žemėje. Nebūkite tokia įsitempusi net rašydama knygas. Eikite į gamtą ir paįsdykaukite ten kartu su voverėmis arba gulkitės prie židinio ir pasvajokite kartu su savo kate. Katei patinka mėgautis snauduliu priešais rusenantį židinį lygiai taip, kaip ir medžioti peles. Ji gyvena pagal savo nuotaikas, nes negali visą laiką vien medžioti; panašiai yra ir jūsų gyvenime.

Kada nors pabandykite nugrimzti į *dievų buveinę*. Tik tada sužinosite, kaip ta būseną gali jus atgaivinti. Galbūt aš neteisingai vartoju terminą *dievų buveinė*, bet jūs žinote, kad niekada nebuvau prisiekęs ezoterinių mokymų žinovas. Esu girdėjęs, kad *nirvana* apibūdinama kaip aukščiausios judėjimo įtampos būseną, kad joje viskas juda tokiu greičiu, kad atrodo, jog nejuda, kaip žaislinis sukutis ar skrendančio kolibrio sparnai. Tačiau *nirvana* nėra masinis reiškinys, į ją pakilti gali tik nedaugelis, bent jau iš šiuolaikinės žmonijos tarpo.

Taip, sutinku su jūsų mintimi, aš užsiminiau apie savo septynių dienų poilsio metu regėtus stebuklus, bet niekaip nepajėgiu jų aprašyti. Argi galima tai perduoti žodžiais? Vienas didis poetas kartą pasakė, kad neegzistuoja tokia mintis ar jausmas, kurių būtų neįmanoma

išreikšti žodžiais. Gal dabar, kai jis jau 60 žemiškų metų ilsisi šioje stebuklų šalyje, jis pakeitė savo nuomonę?

Nusprendęs patirti šią būseną, įsaciau savo sielai prisiminti visus regėtus vaizdus, kuriuos vadinu svajonėmis, bet lygiai taip pat galėčiau vadinti sapnais ar godų vaizdiniais. Be abejo, negaliu tvirtinti, kad atmintis nė vieno iš jų nepraleido ir visus įsiminė, nes ir jūs prabudusi negalite žinoti, ar visi nakties reginiai išliko jūsų atmintyje. Grįžęs į čionykštį normalų gyvenimą, kurį jūs vadinate astraliniu, jaučiausi tarsi keleivis, parvykęs iš tolimos kelionės ir patyręs tokių nuotykių, kuriuos knieti kuo greičiau kam nors papasakoti. Tačiau kam gali būti įdomu klausytis šių svajų ar reginių? Nenoriu niekam įkyrėti tokiais paistalais, net čia gyvenančioms sieloms. Jeigu čia dar tebebūtų Lajonelis, jam gal ir būtų įdomu, bet aš laikinai jo netekau.

Beje, noriu atkreipti jūsų dėmesį, kad jis beveik nesiilsėjo *dievų buveinėje*. Gal jis išvengė šios būsenos todėl, kad perėjo čia dar vaikystėje ir nespėjo prarasti energijų? Galbūt. Jeigu jis būtų čia pasilikęs ilgiau ir spėjęs labiau subręsti, gal jis taip pat būtų norėjęs patirti gilesnes savo sielos būsenas. Deja, tai tik mano samprotavimai, o kadangi šie laišakai turėtų būti labiau panašūs į reportažus, tai išvadas daryti palieku jums pačiai.

Toje vidinėje sielos būsenoje regėjau nuostabų, neapsakomo grožio veidą. Ne, nesakysiu, kieno, tegul bus paslaptis. Be abejo, mačiau daug veidų, bet vienas buvo žaviausias iš visų. Ne, tai nebuvo Nuostabios Būtybės veidas. Nuostabią Būtybę regiu tik tada, kai mano sąmonė visiškai skaidri, būdraujanti. Man niekada neteko jos sapnuoti. Sapne praplaukdavo tik jos vizija. Tuo tarpu minimoje svajonių būsenoje mes matome tik tai, kas egzistuoja mūsų pačių sąmonėje. Ten nėra konkrečių daiktų, ten egzistuoja vien tik prisiminimai apie daiktus, tik jų atvaizdai.

Čionykščiame pasaulyje vaizduotė kuria ir formuoja iš čia egzistuojančios subtilios substancijos lygiai taip, kaip ji kuria Žemėje. Tačiau toje srityje, kurią pavadinau *aukščiausia svajų sritimi*, mes nieko iš substancijos neformuojame, mes tik žiūrime ir matome. Tai šviesos ir šešėlių žaismo suformuoti vaizdai. Jie tokie subtilūs, tokie neužfiksuojamai šydiniai, kad nėra jokių kalbos niuansų ir priemonių, kurios galėtų perteikti tą šviesos ir šešėlių žaismą. Tai tas pats kaip aprašyti gėlės aromatą, bučinio pojūtį...

Net jeigu jūs bandytumėte aprašyti kokią nors savo emociją, pavyzdžiui, baimę, ar galėtumėte jus suprasti žmogus, kuris niekada jos nepatyrė? Taip ir aš negaliu perteikti, kaip svajojama dvasiniame pasaulyje. Patikėkite, kad ir kaip mėgautumėtės fiziniu gyvenimu, kad ir kokio džiugesio būtų kupina jūsų širdis, kol jūs egzistuojate fiziniame kūne – jūs galėtumėte pajusti tik užuominą iš viso to, ką aš per tas septynias dienas patyriau savo astraliniu kūnu panirdamas į savo sielos vidinį pasaulį. Jus pasiektų tik projekcijos projekcija, tik atspindžių atspindys! Šie žodžiai turbūt geriausiai perteikia tai, ką norėjau perduoti, nors ir nesukuria betarpiško įspūdžio. Pabandykite nugrimzti į save, pabandykite svajoti, ir nors esate fiziniame kūne, nors gyvenate Žemėje, gal pagausite žodžiais nenusakomo dvasinio svajonių pasaulio palaimos atspindžio atspindį.

46-as laiškas

DAR VIENA DAINA

Ar norite pasiklaudyti dar vienos to žavaus Angelo, kurį sąlyginai vadinu Nuostabia Būtybe, atliekamos dainos, o gal himno? Gerai.

“Nevenk manęs klausinėti. Aš išsprendžiu visus klausimus. Tai kas, kad mano atsakymai – simboliai, juk ir patys žodžiai – tik simboliai.

Mes seniai nesimatėme. Nelankiau tavęs, nes kai aš greta, tu negali galvoti apie nieką kitą, o tau reikia galvoti apie tuos, kurie nuėjo tą patį kelią, kuriuo eini tu. Jų keliai tau gali būti pavyzdžiu, bet mano kelias tau nėra sektinas dalykas.

Aš į kiekvieną tamsą įnešu šviesą, mano Vardo tau nereikia žinoti. Vardas taip pat apriboja, o aš nenoriu būti apribotas.

Seniai praėjusiais angelų laikais aš atsisakiau kūnytis į savo paties kūrybos formas, aš sutikau vien tik žaisti su jomis. Štai tau ir užuomina, jeigu tu taip mėgsti užuominas.

Tas, kuris prisiriša prie savo paties kūrinį, tampa jų vergu. Tai vienas iš skirtumų tarp manęs ir žmogaus. Tik žemiški tėvai gali tapti savo vaikų vergais, tik žemiška motina vergauja savo vaikams.

O aš? Aš galiu išauginti rožę, padėti jai sukrauti žiedą ir palikti ją, kad jos grožiu gėrėtųsi kiti. Visas mano džiaugsmas buvo kūryba. Būtų nuobodu vien tik laukti, kol nuo mano rožės pradės byrėti lapeliai.

Tik pamiršęs savo ankstesnius kūrinius menininkas gali kurti vis didingesnius.

Visas džiaugsmas – kūrybos procesas, o ne išlaikymas jau sukurtų dalykų. Sukurti ir išleisti iš rankų – *dievų magija*.

Žmonija pažįsta mane. Egzistuoja rasės, kurioms aš apsireiščiau, ir jos garbina mane. Tau nereikia manęs garbinti, nes man to visiškai nereikia.

Juk laukti ir tikėtis ko nors iš sielų, kurias paveikė mano grožis, reikštų apsiriboti savo paties kūriniais.

O, jeigu tu pažintum šios laisvės magiją! Laisvę kurti ir laisvę palikti kūrinius!

Žmogau, tu mąstai vien tik apie išlaikymo magiją. Taip, tiesa, egzistuoja ir išlaikymo magija, kol išlaikomas daiktas dar reikalauja tobulinimo. Tačiau kai kūrybos procesas baigtas, kad ir kas tai būtų – poema, meilė ar vaikas – palik tai.

Tada tu būsi vėl laisvas ir galėsi pradėti naują kūrybos procesą. Tai ir yra amžinos jaunystės paslaptis! Niekada nesidairyk atgal su nuoskauda, atsigręžk vien tam, kad sužinotum, kas ten yra.

Visada žvelk tik į priekį. Žmogus pasensta tik tada, kai nustoja tai daryti. Taip jis priauga prie vienos vietos.

Aš gyvenu kiekvienoje atskubančioje akimirkoje. Štai ką reiškia – gyventi amžinybėje!

Dabartis ir ateitis yra mano žaidimų bičiuliai. Mes negalime žaisi, kai nugrimztame į praeitį.

Aš galiu būti draugas tik tiems, kurie ieško grožio džiaugsmo!”

47-as laiškas

PAMOKSLAVIMAS IR PAŽADAS

Manau, kad jau tiek pripasakojau įdomių ar linksmų istorijų, jog šį kartą galėčiau pasakyti net ir pamokslą. Taip, taip, jis nebus ilgas.

Bažnyčių varpinės puošia jūsų šalies peizažą, jūs užaugote kartu su varpų gaudesiu ir nuolatiniais pamokslais. Kiekvienas pamokslas visada kupinas patarimų. Mano pamokslas nebus originalesnis už kitus, nes aš noriu patarti tiek jums, tiek ir visiems tiems, kurie, jums padedant, išklausys jį.

Jūs turite pripažinti, kad aš savo laiku turėjau išimtinių galimybių duoti patarimus. Dabar kaip pakankamai rimtas ir mąstantis čionykščio gyvenimo stebėtojas, galiu atskleisti jums mūsų pasaulyje atsirandančias pasekmes, kurių priežastys yra Žemėje gyvenančių žmonių veiksmai. Sakoma, kad priežastys bei pasekmės yra lygios vienos kitoms ir priešingos. Priimkime kaip aksiomą, be įrodymo. Dabar noriu atkreipti jūsų dėmesį į keletą šių aksiomą paryškinančių pavyzdžių, kurie pastaruoju metu man dažnai ateidavo į galvą. Nekreipkite dėmesio, jeigu kartais iš naujo paminėsiu jau anksčiau išdėstytus dalykus. Nesvarbu, nes jūs galėjote pamiršti juos arba nesivadovauti jais ruošdama savo sielą gyvenimui anapus mirties. Kalbu tiesiai ir be pagražinimų, nes rašau pamokslą, o ne poemą.

Sekmadieniniai pamokslai nuolat primena, kad anksčiau ar vėliau jums teks mirti. Tačiau kaip jūs pati tai suprantate? Ar jūsų sąmonė suvokia tą faktą, kad bet kurią akimirką, gal rytoj, o gal po penkiasdešimt metų, jūs galite staiga pasijusti atitrūkusi nuo šio kūno, kurio rišamoji jėga atrodo amžina ir patvari; kad jūs galite staiga pasijusti – viena arba su palydovais – turinti nepaprastai subtilų ir lengvą, bet dar sunkiai valdomą kūną; kad jau negalite bendrauti su savo artimaisiais ir draugais, kurie tebėra tame pačiame kambarielyje kaip ir jūs? Ar galite įsivaizduoti tokią būseną? Jeigu dar ne, tai pasistenkite šią idėją įsisamoninti, aprėpkite ją abiem smegenų pusrutuliais, pasitelkite visą savo minčių jėgą. Tai būtina suvokti, nes jūs tikrai mirsite.

Dėl Dievo meilės, nereikia bijoti! Aš čia nekalbu konkrečiai apie jus ar apie kurį nors kitą konkretų asmenį, kuris turi mirti ryt, poryt ar po metų. Tačiau kada nors mirti vis tiek reikės, ir jeigu jūs dažniau prisiminsite šį faktą, tai išvengsite to šoko, kurį šis įvykis paprastai sukelia.

Nesikabinkite į šią mintį kaip į panacėją. Nesuteikite mano nuoširdiems žodžiams tokios groteskiškos reikšmės! Tačiau būkite pasiruošusi. Pagalvokite, kai apdraudžiate savo gyvybę konkrečia suma, kad mirties atveju aprūpintumėte savo šeimą, tai šis veiksmas jums atrodo normalus reiškinys, bet jūs nepajudinate nė piršto, kad apsidraustumėte savo būsimą ramybę.

Visada atminkite: kad ir kaip tikslai suplanuotumėte savo žemiškus reikalus, kas nors viską pertvarkys savaip. Reikia iš anksto tai suvokti ir drąsiai tarti pačiai sau: “Ar ne tas pats?” Mokykitės jausti, kad praeitis yra jau praėjęs laikas, kad tik ateitis dar kupina neišnaudotų galimybių, ir kuo greičiau išmoksitės palikti kitiems rūpintis praeičiai patikėtais žemiškais reikalais, tuo geriau jums. Išmokite gyventi laisvomis rankomis. Tai pirmas mano pamokslu akcentas, į kurį norėjau atkreipti jūsų dėmesį.

Nepradėkite naujo gyvenimo nukreipdama vieną akį į dangų, o kitą atgręždama į Žemę. Taip toli nenuesisite. Atsisakykite to iš karto. Stenkitės iš karto nusigręžti nuo to pasaulio. Kai kuriems žmonėms tai gali nuskambėti kaip žiaurus ar negailestingas patarimas, nes, be abejo, į Žemę iš dangiškų aukščių žvelgianti išmintinga siela gali telepatiškai daryti teigiamą poveikį žmonių fiziniam gyvenimui. Tačiau norinčių daryti tokį poveikį – legionai. Danguje virš jūsų galvų knibždėte knibžda sielų, trokštančių kištis į žemiškus reikalus. Joms tai toks pats įprotis kaip rūkymas arba narkotikai, kurio jos negali mesti. Ir vėl prašau nepalaikyti manęs negailestingu ar beširdžiu. Kalbu tiesiai, nes myliu jus visus, Žemės gyventojus, o jeigu ką ir pasakau, tai tik dėl jūsų pačių labo.

Dabar noriu duoti vieną labai svarbų patarimą. Jeigu galite, pamirškite visas savo nuodėmes, kurias padarėte gyvendama Žemėje. Jūs negalite išvengti jų pasekmių, bet jūs galite išvengti savo ryšio su padaryta nuodėme stiprinimo, jūs galite išvengti grįžimo į Žemę apsėsta mintimi apie savo nuodėmingumą. Neturėkite minčių apie nuodėmes. Taip, sutinku, kad egzistuoja metodas analizuoti nuodėmes tol, kol jūsų siela pajus bjaurėjimąsi tokiais poelgiais, bet tai labai lėtas ir nemalonus procesas. Kur kas geriau pamiršti viską iš karto. Gyvenimas tęsiasi!

Dar viena mano mintis daugumai gali būti netikėta. Noriu pasakyti, kad stipresnę kūrybinės vaizduotės jėgą galima turėti fiziniame kūne, ir ji susilpnėja praradus ją. Tai nereiškia, kad dauguma žmonių Žemėje sugeba šią jėgą panaudoti. Aš tik noriu pabrėžti, kad jie gali ja naudotis. Fizinis kūnas – tai tarsi tvirta atrama, galingas svertas, kuris leidžia sielai projektuoti viską, ką sumąsto vaizduotė. Todėl didieji Mokytojai stengiasi išlaikyti savo fizinius kūnus. Mūsų subtilios materijos kūne egzistuojantis disciplinuotas protas stipresnis už nedisciplinotą protą, apgaubtą fizine materija, bet įsikūnijęs į fizinį pasaulį Mokytojas gali įsakinėti legionams angelų.

Tai tik įžanga, kuria noriu pabrėžti vieną tiesą: kokį savo būsimą gyvenimą anapus įsivaizduojate gyvendami Žemėje, toks jis ir bus. Visos kliūtys – tai tik valios jėgos trūkumas. Jeigu šios jėgos turite pakankamai, viską, ką sukūrė jūsų vaizduotė, sugebėsite realizuoti lengvai ir paprastai, nes šio pasaulio subtili materija turi savybę įgauti bet kokią formą, kokią tik jūs pajėgiate įsivaizduoti.

Panorėsite tobulėti po mirties – susikursite sąlygas tobulėjimui; panorėsite mokytis pažinimo – išmoksitės; panorėsite grįžti į Žemę konkrečiam uždaviniui atlikti – grįšite ir atliksite jį.

Karma – nenumaldomas dėsnis. Tikra tiesa, bet tiesa ir tai, kad jūs esate savo karmos kūrėjai!

Svarbiausia nepradėti įsivaizduoti anapus nesąmoningos egzistencijos ir visiškos nebūties. Jūs negalite sunaikinti tos visatos jėgos vieneto, kuris yra jūsų siela, bet savitaiga jūs galite užmigdyti savo sielą ilgam laikui. Išeikite iš gyvenimo tvirtai pasiryžę išlaikyti savo sąmonę – ir ją išlaikysite.

Kai ateis laikas pereiti į tą įkvėpimo sritį, kurią senovės išminčiai vadino *dievų buveine*, jūs tikrai į ją pateksite, bet tik vėliau, ne iš karto po perėjimo anapus. Kai jūs pasieksite tą būseną, tada sapne išgyvensite iš naujo visą ankstesnį savo fizinį gyvenimą, vėl išjausite visą savo patirtį, bet jūs jau būsite praradusi norą dalyvauti Žemėje likusių savo draugų gyvenimuose.

Kol jūs vis dar Žemėje, niekada neiššaukinėkite mirusių žmonių dvasių. Jos gali būti užsiėmusios savo darbais, o jūsų jėgos gali pakakti atitraukti jas nuo jų reikalų ir prieš jų valią pritraukti prie jūsų veiklos sferos.

Noriu padėkoti jums, rašančiai mano mintis, už tai, kad niekada pati manęs nešaukiate, priimate visada, kada man patogu ateiti, ir leidžiate viską pasakyti, neužgoždama mano minčių savo klausimais ir komentarais.

Prisiminkite, kai aš pirmą kartą atėjau pas jus, jūs dar net nežinojote, kad aš jau palikau Žemę. Radau jus pasyviai nusiteikusių ir parašiau per jus pirmąjį savo laišką, pasirašydamas viena raide, kuri jums nieko nesakė, bet kurią, net neabejojau, iš karto atpažins jūsų draugė. Tai

buvo labai sėkminga pradžia, nes taip susiklostę įvykiai kėlė jums pasitikėjimą mano pranešimais.

Prieš išeidamas dar noriu pridurti, kad jeigu būtumėte atkakliai kvietusi mane tuo periodu, kai man reikėjo kuo daugiau poilsio, jūs galėjote savo valios jėga pertraukti šį neparastai įdomų ir vertingą bandymą. Todėl mano baigiamasis žodis, mano pamokslu palaiminimas būtų toks: nebūkite egoistiškai, atkakliai reikli net su mirusiais.

Jeigu jums kas nors atsitiks, jus mylinčios sielos pajus tai ir pačios ateis į pagalbą. Šį reiškinį dažnai patvirtina Žemėje gyvenantys draugai, kurių psichinis jautrumas jau pakankamai atsivėręs.

48-as laiškas

PASAULIO PAVASARIS

Jeigu paskutiniame laiške pamokslavau, kad jums neišvengiamai teks mirti, kaip sakoma Žemėje, tai šiandien skubu patikinti, jog jūs niekada ir jokiū būdu negalite numirti, kad jūs nemirtinga kaip angelai, nemirtinga kaip pats Dievas.

Ne, tai tikrai ne prieštaravimas.

Apie nemirtingumą kalbėjau ne viename laiške, šia tema galiu kalbėti visada ir visur, bet nuo to laiko, kai pažinau Nuostabią Būtybę, nemirtingumas tapo mano įsitikinimo triumfu.

Nuostabi Būtybė gyvena amžinybėje lygiai taip, kaip mes gyvename laike. Galiu pasiūlyti Nuostabios Būtybės dainą, kad betarpiškai pajustumėte amžinybės džiaugsmą.

“Kai išvystate mane žaliuose medžiuose ar žaliuose pievose, žinokite, kad jūs jau greta manęs. Kai girdite mano balsą savo vidinėje tyloje, žinokite, kad tai aš kalbu su jumis.

Nemirtingieji mėgsta kalbėtis vieni su kitais per mirtinguosius, jie džiaugiasi galėdami pažadinti džiaugsmą, kuris snūduriuoja Žemės vaikų sielose. Kai prabunda džiaugsmas – prabunda ir siela.

Jūs ieškote Dievo žmoguje ir kartais net randate Jį. Manęs ieškokite savo sieloje, ir kuo giliau ieškosite, tuo geriau įžiūrėsite.

Ieškokite! Aš esu gamtoje, kai jūs manęs joje ieškote! Aš esu jumyse, kai jūs manęs savyje ieškote! Nes gamtoje egzistuoja dualizmas – materija ir dvasia. Vieną šio dualizmo pusę jūs turite savyje. Visi daiktai vienu metu yra ir vienovėje, ir materijoje – net ir aš. Štai kodėl jūs galite mane rasti.

Ar jūs galite suvokti laisvės žavesį, savo valia apskrieti dangų, Žemę ir praskrieti per žmonių širdis? Aš galiu, nes esu lengvesnis už pienės pūkelį, ilgaamžiškesnis už ilgiausiai gyvenančią žvaigždę. Galiu todėl, kad amžinybė neapčiuopiama ir jokiomis juslėmis nefiksuojama, kad tik tai, kas neapčiuopiama, yra amžina.

Į stebuklingą svajonių pilį vedantis kelias trumpas – nebus toliau nei jums iki gretimų durų, bet tik svajotojas gali jį rasti.

Jeigu darbas lengvas – atlygis garantuotas; jeigu atsiranda sunki įtampa – atlygis nutolsta. Nepamirškite džiaugsmo, ir aš jus apdovanosiu.

Galėčiau savo Vardą užrašyti ant jūsų širdies žiedlapių, bet tik angelai sugeba perskaityti šiuos simbolius. Tie, kurių širdies žiedlapiuose įrašytas nematomas mano Vardas, yra priimami tarp angelų kaip jų geidžiama gėlė, kurios aromatas juntamas net danguje.

O, Žemės kūdiki, žinok, kad tavo širdis kupina žiedadulkių, kad ji apvaisina visas tavo tikėjimo gėleles!

O, Žemės kūdiki, tavo tikėjimas – sieloje, tai ji suėmusi į save visų daiktų sėklas.

Metų laikai ateina ir nueina, bet pavasaris egzistuoja visada. Aš galiu rasti jumyse tik tai, kas buvo pasėta Pasaulio Pavasarį...”

49-as laiškas

SIELOS ARCHYVAI

Jau anksčiau minėjau, kad, kai tik baigsiu per jus rašyti šiuos laiškus, esu suplanavęs aplankyti kitas planetas. Tačiau noriu patikslinti, kad tos kelionės po visatą nesuteiks tiek daug dvasinės vertės, lyginant su buvusiomis ar būsimomis kelionėmis po mano paties *Aš* neištirtus slėpinius.

Kelionės laike ir erdvėje labai svarbios žmogaus raidai: jis susipažįsta su kitomis šalimis, su kitomis tautomis, pamato skirtumus tarp savęs bei kitų ir suvokia tų skirtumų priežastis. Tačiau ramūs pamąstymai kur kas labiau paspartina jo vidinį augimą. Jeigu žmogus su atsivėrusiu dvasingumu gali rinktis, tai jam daug naudingiau rasti ramų kampelį ir susipažinti su savo paties sielos gelmių paslaptimis užuot keliavus be šio savęs pažinimo nors ir aplink Žemę.

Pažinkite save. Susipažinkite su savo siela. Sužinokite savo elgesio, savo jausmų priežastis. Išmokite valdyti abejones ir kiekvieną kartą, kai pradėdate abejoti, atsisėskite ramiai ir leiskite tiesai pakilti iš savo sielos gelmių. Pasitikrinkite savo motyvus. Nereikia savęs įtikinėti, kad “šitą privalote padaryti dėl tokių ir tokių priežasčių, todėl taip ir darote”. Toks argumentas yra tik savęs apgaudinėjimas. Net darydami gerus darbus paieškokite sieloje tikrosios priežasties. Gal net už gerų darbų slypės egoistinis motyvas. Jeigu apčiuopsite tokį motyvą, neneikite jo savo paties akyse, neskelbkite viešai, bet suvokite ir pripažinkite jo egzistavimo faktą. Toks giluminis suvokimas padidins jūsų jautrumą ir suvokimą, analizuojant kitų žmonių motyvacijas.

Visada siekite vien idealo, bet nepradėkite kiekvieną emociją vertinti kaip idealią, jeigu jai toli iki tobulumo. Būkite savikritiški ir teisingi savo atžvilgiu. Kol nedrįssite patys sau sakyti tiesos, jūs nepasistūmėsite savo sielos pažinimo kelyje.

Tarp atskirų gyvenimų Žemėje pakanka laiko apmąstymams, bet įprotis mąstyti turi būti suformuotas dar Žemėje, kol jūs dar fiziniame kūne. Įpročiai, kuriuos susiformuojate dar materijoje, išlieka ir tada, kai jūs iš jos išsivaduojate. Štai kodėl taip svarbu gyventi, kiek įmanoma, be jokių fizinių įpročių.

Savo sielos archyvuose pavyko rasti ypatingos svarbos dalyką. Radau joje atsiminimus apie tokią tolimą praeitį, kad net sunku ją įsivaizduoti. Peržvelgdamas tokią ilgą virtinę gyvenimų galėjau išanalizuoti, kaip viename gyvenime mano veiksmų sukeltos priežastys virsdavo pasekmėmis vėlesniame gyvenime ir sąlygodavo jame mano apsisprendimą bei veiksmus. Taip įgijau pažinimą, nepalyginamai vertingesnį už tą, kurį galėtų duoti mano būsima kelionė po kitas planetas.

Sieloje egzistuoja absoliučiai viskas; sieloje egzistuoja absoliučiai visos žinios. Perimkite iš manęs šią idėją. Neklystanti jūsų pačios dalis slypi jūsų sielos gelmėse, ir tik nuo jūsų pačios laisvos valios priklauso, ar drįssite ją išnešti į išorinį pasaulį. Štai kodėl nuolat patariu

perėjusiems iš fizinio pasaulio žmonėms pamiršti savo ankstesnius įpročius, nustoti žavėtis Žemės siūlomais malonumais ir jos kuriamais mirażais. Tik ramiai susitelkę į savo sielą galite išžvalgyti visas jos paslaptis, tik sutelktoje ramybėje siela atvers jums savo turtus.

Tik negalvokite, kad esu abejingas žemiškai meilei, priešingai, dabar dar stipriau nei anksčiau aš myliu tuos, kuriuos tada mylėjau Žemėje. Tačiau supratau ir dar vieną dalyką: jeigu aš galiu juos mylėti išmintinga meile, užuot mylėjęs neišmintinga, tai nuo to bus geriau ir jiems, ir man.

Gera kalbėti, bet žemiškos meilės pasiūstas impulsas kartais būna toks stiprus, kad mano širdis automatiškai atsiliepia į jį iš anapus mūsų pasaulius skiriančios uždangos.

50-as laiškas

FORMULĖ MOKYTOJAVIMUI

Miela drauge, jau susiruošiau jus palikti, gal trumpam, o gal ir ilgesniam laikui.

Dabar man atrodo, kad vienus savo planus Žemės atžvilgiu jau baigiau realizuoti, todėl galiu nusimesti nuo pečių šią savo įsipareigojimų našta ir kilti į naujus aukščius. Noriu pakilti taip aukštai, kad naujų išgyvenimų žavesys užgožtų mintis, jog man vėl kada nors teks praeiti pro siaurus gimimo vartus į Žemę.

Kartu su Nuostabia Būtybe ruošiuosi į tolimą kelionę, į naujus atradimus. Mano šviesusis draugas jau yra keliavęs tais keliais ir gali vesti mane nuo vieno stebuklo prie kito.

Kiekvienas atsiveikinimas liūdnas, tiesa? Ar dar prisimenate, kada paskutinį kartą matėte mane senuoju kūnu? Tada nė vienas negalvojome, kad vėl susitikime svetimoje šalyje, tokiomis neįprastomis sąlygomis, kad dalis žmonių abejos, ar apskritai įmanomas toks susitikimas, o kita dalis netikės, kad mes iš tikrųjų susitikome.

O jūs pati, ar jūs jaučiate mane šiandien, šį vakarą, realiau nei bet kada anksčiau? Kai mes anksčiau leisdavome laiką kartu, ar jūs geriau žinodavote, kokią mintį aš ruošiuosi ištarti kitą akimirką, lyginant su šiandieniniais pojūčiais? Įtemkite, kiek įstengiate, savo protą ir vis tiek neatspėsite, apie ką aš ruošiuosi kalbėti su jumis. Tai bus geriausias įrodymas, kad aš toks pats realus kaip ir tada.

Savo laiškuose jau išdėsciau viską, ką norėjau perduoti žmonėms į Žemę. Dar norėčiau, kad redaguodama išmestumėte visus asmeninius dalykus.

Taip, jūs teisingai supratote, mes ilgai nesimatysime. Neliūdėkite. Kai aš išeisiu, gal ateis kas nors kitas. Neuždarykite durų visiškai, bet saugokite jas budriai ir nieko neįsileiskite be slaptažodžio. Jūs neapsiriksite, neabejokite, palikau pakankamai nurodymų.

Šiandien nelengva rašyti, nes jaučiu liūdesį ilgam palikdamas Žemę. Tačiau turiu prisipažinti, kad tuo pačiu metu ir džiūgauju laukdamas naujų įspūdžių. Tik pagalvokite! Aplankysiu toliausias planetas ir susitiksiu su tolimų žvaigždžių gyventojais!

Kalbama, kad Jupiteryje gyvena nuostabios būtybės. Ir aš jas pamatysiu! Kažin ar jos bus žavesnės už mūsų Nuostabią Būtybę, kuri myli mažą mūsų Žemės planetą ir visada stengiasi per toli nuo jos nenutolti, nes joje tiek priešybių, tiek galimybių kurti?

O tas kovos džiaugsmas! Tai nemirtingumo esmė, tai galios esmė. Tegul tai bus mano paskutinė žmonėms skirta žinia. Pasakykite jiems, kad jie džiaugtųsi visomis kovos formomis, kad jie žavėtųsi begalinėmis kūrybos ir harmonijų galimybėmis, kad gyventų kiekviena

akimirka, tuo pačiu metu ruošdamiesi tolimai ateičiai, kad neteiktų per daug reikšmės laikiniams nuosmukiams ir nusivylimams.

Kai jie pereis į šį pasaulį ir patys pamatys savo ankstesnių gyvenimų virtinę, tai įsitikins, kad dauguma jų rūpesčių buvo bergždi, o visi šviesos spinduliai ir visi tamsos šešėliai buvo reikalingi, nes būtent jų žaismas sukūrė visą visų gyvenimų panoramą.

Ir man teko patirti šį šviesos ir šešėlių žaismą, bet nesigailiu tos patirties. Mokytojas džiaugiasi kliūtimis, kaip stiprus plaukikas mėgaujasi vandens pasipriešinimu.

O, kad galėčiau parodyti, kaip išauga jėga, kai stoji į kovą ne tik drąsiai, bet ir kupinas džiaugsmo! Ar teko matyti, kaip sveikata trykštantis berniukas mėgaujasi grumtynėmis? Jo kraujas kaista, nervai įsitempia; bet tik tas, kuris išlaiko savitvardą, gali nugalėti.

Gyvenimas yra kova. Mes apsisvelkame materijos kūnu, kad ją nugalėtume, priešingu atveju ji nugalės mus.

Visoje visatoje nėra nieko stipresnio už žmogaus valią, jeigu ji sukoncentruota viena kryptimi. Kad ir kiek turėtumėte jėgų, stipriau įtempkite jas gyvenimo kovai. Visada atminkite, kad jūsų priešininkai – ne kiti žmonės, bet **aplinkos sąlygos**. Jeigu jūs kovosite su žmonėmis, tai ir jie pradės kovoti su jumis; bet jeigu jūs kovosite su aplinkybėmis, jos paklus jums, besipriešindamos tik tiek, kad jūsų raumenys išliktų nesuglebę ir išlaikytų gyvybės tonusą.

Niekada nepamirškite ritmo dėsnio – jis visa ko esmė. Pasikliaukite ritmu. Jis niekada neapgavo iki šiol, neapgaus ir ateityje. Stebėkite savo gyvenimo potvynius bei atoslūgius ir plaukite tik tada, kai potvynis bus aukščiausias, o kai ateis neišvengiamo žemiausio atoslūgio metas – ilsėkitės arba mąstykite. Ritmo jūs negalite išvengti, bet galite įvaldyti jį, pasinaudoti juo!

Jūs galite netgi eiti prieš ritmą ir įgyti jaunystę, nes ir laikas turi savo potvynius bei atoslūgius. Aukštai pakilęs gyvybės vandenų potvynis žada daug naujų galimybių.

Daug visko lieka neišsakyta, bet mes dar susitiksime.

¹ Paracelsas, tikrasis vardas Teofrastas Bombastas von Hohenheimas (1493-1541) – vienas protingiausių ir žymiausių savo laiko gydytojų, vienas iš labiausiai išsilavinusių filosofų ir mistikų, žymus alchemikas, nepaprastos jėgos aiškiaregys (čia ir toliau vert. past.).

² Laiškus diktavo buvęs Los Andželo (Kalifornija) teisėjas Deividas P. Hečas.

³ Astralinio pasaulio žemosios būtybės kažkada buvusių gyvų ir po to mirusių žmonių likusios astralinės formos.

⁴ Mt 22, 30 (Šventasis Raštas, Katalikų pasaulis, 1999, čia ir toliau Naujojo Testamento vert. kun. Č. Kavaliausko).

⁵ Mediumizmas - tai asmens, tarpininko tarp žmonių ir dvasių, sukeliama parapsichologiniai reiškiniai.

⁶ Spiritizmas (lot. *spiritus* – dvasia) yra mistiniai bandymai per ypatingus tarpininkus, mediumus, bendrauti su mirusių žmonių dvasiomis.

⁷ Mikadas (jap.) – Japonijos imperatoriaus titulas.

⁸ Leta (gr.) – senovės graikų pasaulėžiūroje požemio karalystės (Hado) upė, kurios vandens paragavę mirusiųjų sielos užmiršdavusios žemišką gyvenimą.

⁹ Jn 11, 38-44.

¹⁰ Jn 14, 8-9.

¹¹ Mt 19, 13-15

¹² Mt 18, 20

¹³ Hermis Egipte buvo garbinamas kaip dievas Totas, Graikijoje – kaip magijos globėjas Trismegistas, t. y. Triskart Didžiausias tarp filosofų, tarp žynių ir valdovų. Plačiau žr. *Kibalionas* (Senojo Egipto ir Senosios Graikijos Hermetinės Filosofijos mokymas), Nesvis, Kaunas, 2002.

¹⁴ Jn 14, 2.

¹⁵ Pasak katalikybės doktrinos, skaistykla yra mirusiojo sielos atgailavimo vieta arba būseną, kol ji patenka į dangų. Skaistyklos dogmą priėmė ir įtvirtino Florencijos (1439) ir Tridento (1562) Bažnyčios susirinkimai. Protestantų ir Stačiatikių Bažnyčios šios dogmos nevaržo. Panašius į katalikų vaizdinius turėjo ir kai kurios kitos ankstesnės religijos, tokios kaip zoroastrizmas, orfikai. (Relig. žod. Vilnius, Mintis, 1991).

¹⁶ Jn 10, 30.